

RESOLUCIONS

NOU PSC

3	Introducció
7	Renovar el projecte del socialisme català
15	<i>La crisi de l'esquerra i els valors del socialisme democràtic</i>
19	Què és i què vol ser el PSC?
33	<i>Creació del Consell Obert del PSC</i>
34	Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar?
52	<i>Polítiques d'Igualtat</i>
53	<i>Dones i homes treballant conjuntament per la igualtat real i efectiva</i>
54	<i>Les polítiques d'habitatge, una prioritat per als i les socialistes de Catalunya</i>
55	<i>La defensa i reforç de l'estructura bàsica de l'estat del benestar: els drets bàsics a la salut, a l'educació i a l'atenció social</i>
57	<i>Per la cohesió social: l'educació és la resposta a la crisi</i>
60	<i>Noves polítiques per a la nova societat xarxa</i>
62	<i>La cultura privada: progrés i democràcia</i>
63	<i>Catalunya i llengua: patrimoni, ciutadania, oportunitat i futur</i>
65	<i>El PSC amb nous valors: sostenibilitat i medi ambient</i>
67	<i>Polítiques de seguretat i justícia</i>
69	<i>L'espai públic</i>
70	La construcció de l'alternativa progressista i d'esquerres
87	<i>Per una Aliança Catalana de Progrés</i>
88	Europa, la Mediterrània i el món
97	<i>Una Europa unida que assegurí el domini de la política democràtica sobre l'especulació dels mercats</i>
98	Organització
105	<i>Eleccions primàries obertes</i>

El principi fonamental del PSC és la igualtat entre tots els éssers humans i la solidaritat entre tots els pobles de la terra. Aquest principi dóna sentit al nostre projecte polític i guia la nostra acció programàtica tant a Catalunya com en relació als altres pobles ibèrics i europeus. La solidaritat és la base de la nostra política en el món i el nostre objectiu és treballar, en aliança amb les forces progressistes, per unes relacions internacionals -polítiques i econòmiques- justes, on tots els éssers humans puguin viure amb dignitat i llibertat.

1. Crisi del socialisme en el context actual

Estem, com és palès, en una situació greu per al conjunt de la societat i en particular, en el seu reflex polític, per als i les socialistes. Els resultats de les últimes conteses electorals són el símptoma més clar i evident d'aquesta situació.

Cal només recordar que a les darreres eleccions al Parlament vam obtenir un 18% dels vots, cosa que ha situat Convergència i Unió en una situació de centralitat política enorme, com no havia tingut mai, amb la voluntat d'erigir-se en l'únic gran partit nacional del nostre país i anar jugant amb dues o tres crosses -independentistes, Partit Popular i fins i tot amb nosaltres-. La consolidació de Ciutadans-Partido por la Ciudadanía en una segona legislatura, també és un element que ens ha de fer reflexionar.

A les eleccions municipals, encara que el nostre

resultat va millorar fins al 25%, és obvi que per primer cop vàrem perdre aquestes eleccions a Catalunya, amb Barcelona al capdavant, i amb una dada políticament molt rellevant: la consolidació de Plataforma per Catalunya, afortunadament no a tot arreu, però sí en termes de política catalana, amb una legitimitat i presència preocupantment creixents que afecta directament aspectes clau del model de convivència que hem aconseguit al nostre país.

En síntesi observem que els i les socialistes hem perdut suports per tot arreu i en totes les direccions. Vol dir que persones que ens donaven suport han anat a l'abstenció, al vot en blanc o nul, als partits protesta, cap a Iniciativa, cap a Convergència i Unió, cap al Partit Popular i fins i tot cap a Plataforma per Catalunya.

En definitiva, el nostre vot està anant a la baixa, i en les generacions de menors de 40 anys la situació és altíssimament preocupant. Tot plegat configura un context que podem explicar per 3 tipus de causes, a 3 nivells diferents.

– El primer, més conjuntural, i potser el menys important dels tres, és el fet d'haver estat governant a tot arreu, de ser els responsables únics en els temps de gestió d'aquesta crisi tan aguda que estem patint, i això amb dues conseqüències indirectes. Una: aparèixer davant de la ciutadania com l'únic partit al govern (amb el que això significa moltes vegades de neutralització de

l'acció d'uns governs en relació amb els altres i de sobrevaloració del pragmatisme com a criteri de governabilitat). Dues: la pèrdua de credibilitat progressiva que hem anat tenint, en un sentit doble i complementari, com a força de govern i al mateix temps en l'espai polític de l'esquerra i, per tant, una pèrdua en termes de posicionament i d'identitat política.

Així, si bé és cert que el PSC ha estat històricament a Catalunya el partit del "progrés econòmic i social", de la "cultura", de la "igualtat de gènere", dels "moviments sindicals obrers", dels "moviments reivindicatius veïnals", de "l'autogovern i l'autonomia política" i de la "lluita per les llibertats individuals i col·lectives", amb el pas del temps, s'ha produït un gran desgast i una clara erosió d'aquesta valoració i imatge social.

– En un segon nivell, a aquest desgast hi ha contribuït de manera destacada una important confusió i contradicció: primer, en l'eix de la resposta contra la crisi, amb la seqüència que coneixem d'acceptació de les receptes heretades en època de creixement, després la negació de la crisi, després el canvi de timó del maig de 2010 i, en definitiva, la sensació per part del conjunt de la ciutadania que hem hagut d'acabar assumint les tesis, no només dels nostres adversaris sinó dels que van provocar la crisi; segon, en l'eix catalanista, amb les contradiccions que ens han suposat la convivència amb Esquerra Republicana,

tot el trànsit de l'Estatut i la relació que hem establert amb el PSOE i en particular amb el President del Govern; i tercer en algunes qüestions de caràcter més sectorial però no menys rellevants, en particular en el tema de la immigració.

- El tercer estrat que explica la situació en què ens trobem i, segurament el més profund, el menys aparent però el més important, és que el nostre programa està esgotat. Les nostres polítiques de fons ja no responen als temps actuals, uns temps presidits en les consciències, en la vida quotidiana de les nostres societats, per l'impacte total de la globalització i per l'individualisme. I no hem estat capaços de liderar els moviments socials, populars i culturals amb els programes adients al moment històric que ens ha tocat viure. Uns temps en què la circulació de la informació, mercaderies i persones és completament global i en què els valors en l'organització social i econòmica s'han capgirat completament. Per això, en bona mesura ens resulta encara més difícil connectar amb les noves generacions i, fins i tot, amb les nostres bases tradicionals, que no s'han vist prou representades en nosaltres. I per això, quan aquest món ja consolidadament globalitzat en les nostres societats occidentals entra en crisi, és quan apareixen encara amb més força les nostres mancances de capacitat de resposta, d'anàlisi i, més que d'anàlisi, que n'hem fet molta, de resposta política.

Què hem de fer, doncs, davant d'aquesta situació greu i complexa? Reaccionar! Com més difícil és una situació, més ens interpel·la i ens obliga a l'acció, a la resposta. Per això hem d'aturar la nostra davallada i treballar per la remuntada. En definitiva, hem de tornar a començar, hem de fer que aquest sigui el nostre punt més baix de capacitat de representació electoral i d'incidència social. I això ho hem de fer construint un nou programa, radicalment actualitzat, però plenament coherent amb el nostre ideari i imaginari. Sense aquest programa, sense aquesta base profunda, refeta, renovada, serem incapaços de tornar a il·lusionar-nos a nosaltres mateixos, de tornar a sentir que tenim alguna cosa per aportar, per transmetre i per convèncer, serem incapaços d'atraure nova gent, serem incapaços d'esdevenir la gran força social i política que hem estat i que volem continuar sent.

2. Fonaments per a un nou programa

El primer, orgull del que som i d'allò que hem fet. Perquè si bé hem dit que el nostre programa està esgotat, això no vol dir ni molt menys que el nostre programa hagi fracassat. Al contrari, segurament està esgotat en molt bona mesura perquè l'hem aconseguit aplicar, perquè hem sigut capaços de dur-lo a terme. El socialisme del nostre país ha sigut capaç de fer efectius drets socials i econòmics que havíem reivindicat històricament, llibertats que no havíem tingut durant molts anys i noves llibertats del segle XXI; hem sigut capaços de ga-

rantir la cohesió social tot ampliant l'Estat del benestar i redistribuint la riquesa com no s'havia fet mai, de modernitzar la nostra societat i les nostres administracions, amb millora de les infraestructures i equilibri territorial, i a Catalunya hem estat capaços de portar l'autogovern i la normalització de nostra llengua i la nostra cultura a cotes que mai havíem somiat. En particular, hem d'estar orgullosos del que hem fet al món local en general i a Barcelona particularment, a la capital del país, en aquesta gran ciutat d'Espanya i d'Europa.

Durant aquests 32 anys, els governs socialistes municipals han estat capaços de fer que les ciutats i els pobles avancesin, tinguessin més prosperitat i al mateix temps guanyessin en justícia, en cohesió territorial, en identitat, i en cosmopolitisme.

Segona premissa: no volem deixar de ser un partit de govern, és a dir, un partit majoritari, un partit capaç d'articular una gran majoria de la societat per aconseguir transformacions en profunditat, transformacions i avenços importants. Però per ser partit de govern, un partit majoritari, és més necessari que mai ser capaços de generar alternatives, un discurs alternatiu, políticament alternatiu, però també socialment i culturalment alternatiu, que es diferenciï d'altres, per poder representar un determinat espai, per ser útils a la democràcia, per arribar algun dia a tornar a substituir els que governen i per fer avançar el país. No es tracta de governar per governar, ni de donar el relleu, de ser

un recanvi, es tracta de ser una alternativa i per tant hem de tenir capacitat de diferenciació. Sense diferenciació no hi alternativa.

Es tracta de pensar a mig termini, i en moltes coses, avançar-se i intentar liderar allò que pensa la societat, no simplement fer populisme i dir allò que creiem que la majoria de la gent vol sentir. L'esquerra existeix, ha existit i existirà sempre. Si no ocupem nosaltres el seu espai, l'ocuparà algú altre. Si deixem de ser útils en aquest espai, uns altres ens substituiran. No serà la primera vegada que passa en la història de la política a Occident. Volem ser un partit majoritari, volem ser un partit de govern, per transformar la realitat amb tota la potència que donen les institucions i per això cal una alternativa que es consolidi a la societat i que es construeixi, s'eixampli, des de l'esquerra, cap al conjunt del país.

Tercer element, bàsic, del nou programa: les propostes. Unes propostes que han de servir per sortir de la crisi, però al mateix temps per a després de la crisi. No podem només donar respostes que pensem que poden ser útils momentàniament, ha d'haver-hi coherència entre les propostes per sortir de la crisi i per continuar organitzant la societat després de la crisi. Es tracta que aquestes propostes articulin una resposta que ara no tenim, que ara no existeix, a la crisi. Unes propostes que no siguin ni les de la confiança en l'autoregulació del sistema, en base als mercats o els equilibris de

forces, ni la resposta identitària, la de trobar seguretats i maneres de conviure de les comunitats basades en la identitat, ja sigui sota el lema de 'primer els de casa', ja sigui amb la idea que 'nosaltres sols sí que ens resoldrem els problemes'.

La nostra resposta ha de ser radicalment diferent, i basar-se en la força de la solidaritat, de la justícia, del compromís, és a dir des de la idea que només té sentit i només serà possible sortir-se'n si ho fem entre tots i per a tots. I això val per als nostres barris, les nostres ciutats, el nostre país i per al nostre món.

Aquesta resposta s'ha d'articular entorn de quatre eixos bàsics que hem de mantenir de manera constant:

a) Afirmació de la individualitat

Primer, assumir l'afirmació de la individualitat, és a dir que els drets, les llibertats, les responsabilitats, la dignitat i les oportunitats dels individus són inalienables, per a tots i cadascun d'ells, siguem qui siguem, siguem d'on siguem. Assumir que la sobirania és individual i que som tots i cadascun de nosaltres qui la deleguem individualment.

b) Economia democràtica

Segon, l'economia ha de ser governada per la democràcia. Només podem contemplar una economia governada democràticament, perquè és l'única via per tal que sigui alhora eficient, justa

i garantia de prosperitat. La visió estratègica, la planificació, l'impuls que dona el govern democràtic, el seu control, garanteixen l'èxit i l'eficiència de l'economia.

c) El valor d'allò públic

Tercer, la centralitat d'allò públic, comú, compartit com espai (concret o simbòlic) de síntesi de la pluralitat: per ser capaços de conviure en la diversitat, lliures i units, iguals i diferents. Les lleis, l'estat, els impostos i els serveis públics i universals són la garantia real dels drets i les llibertats. La democràcia i el federalisme en són les seves expressions polítiques irrenunciables.

d) Escala global

Quart eix, l'escala mundial, ara absolutament imprescindible. Més que mai, s'han de superar els nacionalismes i pensar a escala mundial. Si ens enfrontem a una crisi global, simplement no la resoldrem si no ens posem a pensar i a treballar a escala planetària. L'accés a l'alimentació, l'aigua, l'energia, els béns de primera necessitat i la garantia de cultura, llibertat, benestar, pau i seguretat ja no es poden abordar a nivell local.

El nostre futur depèn dels altres i el seu de nosaltres. Per això, hem de superar el nacionalisme català i el nacionalisme espanyol, també el nacionalisme alemany, que és el que en aquests moments està dictant les polítiques a nivell d'Europa, o el nacionalisme xinès, que intenta dictar-les a nivell

mundial, o l'americà, o qualsevol altre enfocament que tingui com a punt de partida el nacionalisme. Per tant, les úniques banderes que ens corresponen defensar són:

- La bandera del “progrés econòmic i social” amb la proposta d’un nou model/sistema econòmic (socialista) alternatiu al capitalisme que patim. Amb una implantació progressiva a mesura de les nostres forces i capacitats de govern.
- La bandera del “federalisme solidari i cooperador” que defineix al “moviment socialista” tant en l’àmbit polític com en l’econòmic.
- La bandera de la “igualtat de gènere”, aprofundint en tots els àmbits socials.
- La bandera “ecologista de defensa del medi ambient”, lligada al sistema econòmic i social sostenible, que hem d’anar implantant amb una certa urgència, donat el deteriorament del medi ambient que està precipitant el canvi climàtic.
- La bandera de la “solidaritat interna i internacional” per a una distribució justa i igualitària de la riquesa (capital, rendes, terres, etc.).
- La bandera de la “igualtat per tots els motius de raça, ideologia, nivell econòmic, social o cultural” en el reconeixement i tracte digne com a persona de tots els ciutadans i totes les ciutadanes.

Si nosaltres no liderem aquestes i més “banderes progressistes”, uns altres ho faran en el nostre lloc. Ho hem de fer nosaltres, però amb noves formes, nous missatges, nous estils i noves sensibilitats.

3. Prioritats polítiques del nou programa

I aquí i ara, al PSC, aquests fonaments ideològics i polítics ens han de portar a formular 3 grans prioritats per a la nostra acció i la nostra proposta a la ciutadania:

- En primer lloc, noves bases de l’organització econòmica, no especulatives, amb la idea en el nostre cas concret de potenciar la innovació, el valor afegit, el coneixement. Bases noves per a la nostra competitivitat i bases noves per a les regles de joc de l’economia.
- En segon lloc, haurem de pensar com aprofundir en la democràcia, en el paper dels teixits intermedis en la societat (com els nostres propis partits i sindicats) enfront de la participació directa, en la representativitat electoral, en la subsidiarietat, en la participació dels treballadors i les treballadores en les empreses. En definitiva, com garantir la capacitat de decidir sobre les nostres vides en un marc que només pot ser col·lectiu i compartit.
- Però, sobretot, i en tercer lloc haurem de ser el partit europeista per excel·lència. O existeix i construïm de veritat Europa o no hi ha manera de sortir-se’n. No hi ha resposta socialista, pro-

gressista possible al nou món en el qual estem immersos si no és des de la construcció europea, la seva construcció profunda, la construcció que va quedar avortada per la no aprovació de la Constitució Europea.

Els i les socialistes hem de ser la punta de llança de l’europeisme, per coherència i per eficàcia en el desenvolupament dels nostres plantejaments. Ha de sorgir un programa radicalment europeista per defensar-lo fins al final. I si convé, que desapareguin els partits socialistes de cadascun dels països d’Europa per fer-ne un de nou a nivell europeu. Hem de constituir una força transnacional capaç d’estirar cap a una autèntica Europa. Hem de fer que efectivament hi hagi un govern europeu, que fixi les regles del joc, que participi del context mundial i que tingui el que necessita: una força important per jugar en aquest context mundial, des d’un exèrcit únic fins a capacitat impositiva, de regulació, un tresor públic, etc. Hem de fer una Europa que tingui ànima, una ànima plena dels valors que tenen molt a veure amb allò que nosaltres pensem i defensem.

Si alguna cosa és propera a la idea profunda d’Europa és el socialisme: els drets i les llibertats, la cohesió social, la igualtat, el pluralisme, la diversitat, la sostenibilitat, l’Estat del benestar i la cultura. Europa no és el problema, Europa és la solució.

Renovar el projecte del socialisme català

La crisi econòmica que s'inicia la tardor del 2007 va posar de manifest algunes contradiccions i dificultats del socialisme a l'hora de donar resposta a problemes que plantejava el nou capitalisme globalitzat des de feia temps. Aquestes dificultats per continuar defensant l'Estat del Benestar, adequar-lo a la societat actual i desenvolupar-lo en el marc d'una economia globalitzada, així com per oferir una alternativa al model hegemònic neoliberal davant d'un discurs molt estès i agressiu de la dreta política, econòmica i mediàtica, han contribuït a generar una percepció que no som capaços de defensar amb prou eficàcia els interessos de les classes treballadora i mitjana, dels i les joves i de les persones amb risc d'exclusió social. I això s'ha traduït, en els últims anys, en una davallada generalitzada del suport electoral dels partits socialistes al conjunt de la Unió Europea.

Aquesta doble dificultat no ha estat fruit d'un destí inevitable, sinó d'haver-nos acostumat a viure satisfets en l'eufòria econòmica dels primers anys del neoliberalisme i d'haver dedicat molts dels nostres esforços a contrarestar les batalles plantejades pels nostres adversaris. El pacte social que va donar origen a la construcció dels Estats del Benestar europeus en la segona postguerra mundial ha estat violentat per l'ofensiva neoliberal que es produeix, a partir de la segona meitat dels anys 70, contra els seus elements més bàsics. Aquesta ofensiva s'ha produït en el camp ideològic i cultural, i el socialisme democràtic ha estat fins al

moment incapaç d'articular un discurs alternatiu sòlid, més enllà de la crida a la defensa d'un pacte social del qual la dreta política i econòmica ha desertat. Però com és evident, s'ha traduït també en els fets, i avui en dia el capitalisme global desregulat, de component bàsicament financer i especulatiu, amenaça no només els serveis públics i els drets socials, sinó la pròpia democràcia. Per això s'imposa també una reforma de les polítiques neoliberals que guien institucions financeres internacionals com el Banc Mundial i l'FMI.

Cal doncs, en primer terme, dotar-se de normes i tallafocs a nivell global, a fi de què l'economia es governi en una lògica democràtica. Cal posar-la al servei del progrés i el benestar comú per afavorir la creació de llocs de treball i per proporcionar a les persones allò que els resulta necessari, i no al servei de la maximització cega de la rendibilitat. Només així podrem construir autèntiques democràcies socials, societats avançades en les quals la democràcia econòmica resulta una condició indispensable per a la justícia social.

Aquí, però, es va començar a construir un Estat social i democràtic amb molt d'endarreriment respecte dels països de l'Europa occidental, a causa de la dictadura franquista, de tal manera que els atacs contra el sector públic i l'Estat del Benestar s'han esdevingut quan ni tan sols s'havia pogut assolir l'equiparació dels nivells de garantia dels drets socials en relació a països més septentrio-

nals. El repte de construir una autèntica democràcia social passa, per tant, per la construcció d'una majoria social i política capaç de dur a terme aquest projecte transformador.

La primera dècada del segle XXI ha registrat importants canvis econòmics, socials, polítics i culturals i, contràriament al que haguéssim volgut, l'inicial qüestionament de l'ortodòxia neoliberal no ha implicat un enfortiment de les posicions del socialisme democràtic, ans al contrari, s'han estès les polítiques socioeconòmiques i laborals clarament neoliberals. En efecte, la resposta a la crisi econòmica i financera i a l'atur s'ha traduït en polítiques d'ajustament que han comportat la precarització de l'ocupació, l'afebliment dels drets socials i la regressió dels sistemes de protecció social de l'Estat del Benestar, creant una sensació d'inseguretat que ha fet créixer la recerca de les solucions individuals, a voltes insolidàries, per damunt de les respostes i solucions col·lectives. No és casual que aquests efectes siguin paral·lels a la descoordinació de l'esquerra a nivell internacional i a l'afebliment del projecte europeu, especialment d'una visió progressista d'aquest projecte comú que, liderat per institucions comunitàries i governs majoritàriament de dretes o de centredreta -que han anteposat visions nacionalistes i electoralistes-, ha estat incapaç d'avançar de forma suficient en integració política i governança econòmica comú, perdent així posicions en l'esfera internacional.

Renovar el projecte del socialisme català

L'actual malestar social té una triple causa: la crisi econòmica, la reducció dels marges d'acció dels governs enfront del poder global dels mercats (agències de ràting, grans entitats financeres, multinacionals, etc.) i la injustícia que suposa el fet que la crisi colpeja als més febles, els que menys han tingut a veure amb el seu origen, i que els sectors més privilegiats (grans patrimonis, entitats financeres, etc.) no fan l'esforç que els correspondria per superar-la. Davant l'omnipotència de l'economia global sobre la política democràtica es genera una crisi de confiança, estimulada pels poderosos. L'antipolítica que aquests fomenten vol desactivar la participació de la ciutadania, parilitzar-la, fer-la apàtica i incapaç d'actuar en els afers públics.

Però ha estat la manca de resposta de l'esquerra a aquesta situació i, especialment, la falta d'actuació dels governs per fer assumir les conseqüències de la crisi a aquells que l'han generat, un dels motius de cansament del nostre electorat, orfe de respostes polítiques pròpies. Des del socialisme català i espanyol tampoc hem sabut explicar amb claredat la importància de la incidència de les polítiques i directrius de la UE davant de la globalització, ni la seva repercussió final en la ciutadania.

Aquests elements tenen un impacte profund en la democràcia. El combat contra la crisi és també el combat per la democràcia, per recuperar els valors de la igualtat, de la política com a eina de pro-

grés i de la societat com a marc en el qual és possible la dignitat de les persones i la seva llibertat. La democràcia està en joc i els i les socialistes hem de ser en primera línia de defensa, com ho vam ser durant tot el segle XX. Cal tornar a recordar que la democràcia es guanya cada dia.

Ser fidels als ideals de l'esquerra i del socialisme vol dir lluitar per la justícia social. Vol dir retornar-li a la política democràtica socialista el seu lloc - per damunt i no per sota dels mercats- i la seva funció que ha de ser la transformació de la realitat.

La política dels governs d'esquerres a Catalunya en el període 2003-2010, tot i apostar per la inversió en infraestructures i per prioritzar les polítiques socials, no ha estat capaç d'assolir una economia diversificada ni de frenar l'impacte de la crisi econòmica i l'atur. El govern catalanista i d'esquerres que el PSC ha presidit els darrers anys ha estat incapaç de presentar-se com a projecte coherent, de centrar el debat polític en allò que realment importava a la ciutadania i de defensar eficaçment la seva gestió, especialment en els mitjans de comunicació. En pro de la governabilitat, sovint ha mantingut postures difuses o ha prioritzat qüestions identitàries allunyades de l'ideari socialista que no han estat enteses per les nostres bases i que ens han restat credibilitat, i no ha deixat clar que la defensa d'una Catalunya forta en una Espanya federal i amb respecte per les dues llengües, però amb una defensa ferma de l'autogovern davant el

govern d'Espanya, no significava claudicar davant d'una deriva independentista d'un dels nostres socis. A això s'hi ha sumat el malestar generat per la Sentència d'un deslegímat Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'Autonomia de Catalunya que va agreujar un sentiment difús d'insuficiència del nivell d'autogovern i una important mobilització dels sectors que creuen que l'actual marc constitucional espanyol no és capaç de satisfer les demandes del catalanisme, així com el sentiment de desencís d'un electorat decebut amb certes decisions del govern de l'Estat, i els posicionaments no sempre comprensius de determinats sectors del PSOE envers un autèntic federalisme (condicionat per l'ultra espanyolisme del PP).

A més, a aquestes circumstàncies s'ha d'afegir l'erosió del suport popular que, en l'àmbit espanyol i europeu, estan patint les forces polítiques d'arrel socialdemòcrata durant els darrers 20 anys i que està més relacionat amb els canvis socials i econòmics profunds que haurem d'afrontar.

Aquestes són algunes de les raons de fons que expliquen la davallada electoral del PSC, la reculada de les nostres idees i les dificultats creixents per connectar amb una majoria social progressista que, sovint, no s'ha vist representada ni identificada en la nostra acció de govern ni en la nostra política.

La distància entre societat i política ha augmentat també a causa de lògiques partidistes desarrelades, aïllades d'una societat que contempla l'espec-

tacle de la política mediatitzada i s'exaspera davant la denigració permanent entre els contrincants electorals, mentre perceben que no es resolen els seus problemes de la vida quotidiana. Igualment, s'ha produït una polarització entre sectors polititzats que reivindiquen un major aprofundiment de la participació democràtica i altres que presenten una enorme desafecció política. Per altra banda, el PSC no ha sabut definir un projecte polític per aquesta societat canviant, tot i haver estat el principal partit del govern en els darrers set anys. Massa sovint, a l'acció dels socialistes li ha mancat horitzó, limitant-se a gestionar el dia a dia.

En aquest context delicat per a les esquerres, erosionades per la crisi, les seves conseqüències i per les renúncies a polítiques que li eren consubstancials com la progressivitat fiscal o el control dels sistema financer, així com pels populismes d'arrel conservadora, identitària, xenòfoba i d'ultradreta, i en un moment en què bona part de la societat reclama un major protagonisme a la vida política a través de moviments socials, el PSC convoca el seu 12è Congrés, conscient que no serà suficient amb encarar les mancances o els perills de caràcter extern, sinó que també és el moment de reconèixer el desgast del projecte socialista a Catalunya, així com a Espanya i Europa, i per tant, definir amb valentia els objectius polítics d'una nova etapa en què caldrà recuperar el lideratge social des de l'esquerra, i elegir un nou equip de responsables polítics i el full de ruta per assolir aquests objectius.

Els projecte dels i les socialistes per Catalunya s'ha de traduir en una aliança de diferents sensibilitats polítiques en un projecte comú de transformació social de la societat catalana per la via del socialisme democràtic. El nostre ha de ser un projecte ampli, representatiu de la Catalunya complexa dels 7 milions d'habitants, enfront d'aquells altres projectes que pretenen reduir la realitat catalana a uns mínims essencialistes. El PSC ha de ser una partit amb una base territorial forta arreu, però també amb una base social d'origen plural i extensa generacionalment, com a garantia de la perdurabilitat del nostre projecte en el temps.

Renovar el compromís socialista

La renovació del projecte socialista a Catalunya passa, en primer lloc, per tornar a defensar el que som com a progressistes i com a socialistes, per creure i reivindicar els valors recollits en la Declaració de Principis del PSC de 2008, per fer-los viure i créixer en la nostra organització i per traduir-los en propostes polítiques capaces de donar resposta als problemes i pors de la gent (atur, endeutament familiar, solitud i exclusió social, pobresa, manca de futur per als i les joves, etc.) i així mobilitzar la majoria progressista de la població perquè ens ajudi a transformar la societat, caminant cap a un món més just i equitatiu.

El PSC ha de contribuir i ser partícip del procés de replantejament que viu la socialdemocràcia europea, tot establint mecanismes de correcció

dels excessos del mercat; mecanismes perduts arran de la desregulació econòmica i financera dels anys vuitanta i noranta. Hem d'assumir de manera plena la defensa de l'Estat del Benestar com a gran mecanisme d'anivellament, de justícia social i d'igualtat d'oportunitats, tot fent compatible la necessària lliure iniciativa privada i la responsabilitat amb les garanties i la protecció social pròpia de les societats inclusives. Perquè el progrés d'un país no només està associat a l'increment de riquesa i béns materials, sinó també a la millora de la qualitat i l'accés als serveis sanitaris, de les oportunitats educatives, etc.

I aquests actius han de ser accessibles per a tota la població, i no només per a una minoria privilegiada. En defensa de la justícia social, el PSC ha de revisar en profunditat els seus plantejaments econòmics i fiscals per tal de promoure un progrés econòmic sostenible i redistribuidor, una economia diversificada i la creació de llocs de treball de qualitat, la qualitat ambiental i el desenvolupament de polítiques de benestar que assegurin la cohesió, redueixin les desigualtats socials, culturals i els desequilibris territorials, i donin confiança i seguretat.

També ens hem d'adaptar a les actuals demandes socials que demanen una política més transparent, més participativa, més interconnectada amb la ciutadania. La política socialista només tindrà èxit si torna a lligar el seu destí al compromís de totes

Renovar el projecte del socialisme català

aquelles persones que s'integren en els moviments socials i cívics, com ara, els partits d'esquerres, els sindicats, els moviments feministes, mediambientals i pacifistes, els moviments en defensa dels drets civils i humans, les xarxes socials crítiques amb el neoliberalisme i amb la globalització deshumanitzada, l'economia social i el cooperativisme.

Aquesta revisió dels plantejaments ha de tenir en compte que la societat ha canviat profundament i que algunes de les polítiques que hem defensat històricament ja no serveixen i han de ser revisades i reformulades. Així mateix, com a socialistes, hem de recuperar la defensa de la societat, del bé comú, com a objectiu de la nostra acció política, enfront de les teories individualistes i egoistes que defensen els conservadors.

Però renovar el compromís també vol dir reafirmar-nos com a partit socialista. No es tracta de fer un enroc ideològic sinó d'afirmar que som un partit que creu que una política de tipus socialdemòcrata és la que permet obtenir els nostres objectius d'una societat més lliure i més justa, la que permet que l'acció política tingui un paper en l'organització social més enllà de la pura lògica del lliure mercat econòmic. Reivindiquem allò que és públic i, per tant, de tots.

Que hi ha alguns serveis (per exemple: l'educació o la sanitat) que no es poden gestionar igual com es gestionen les obres públiques i que, per a aquests serveis, la gestió pública no és només la que té

una major eficàcia social, sinó la que pot tenir tanta eficàcia econòmica com la gestió privada. Però la defensa del sector públic requereix la seva reforma, que és la gran assignatura pendent al nostre país.

En la fase actual del capitalisme globalitzat, caracteritzada per una alta financiarització vinculada molt més a l'especulació que a l'activitat productiva i per una manca de regulació mundial del seu funcionament, els i les socialistes som conscients de la necessitat d'institucions públiques internacionals que exerceixin la indispensable regulació i supervisió del sistema financer globalitzat, de construir un marc democràtic de regulació de l'activitat econòmica per posar-la al servei del conjunt de la societat i de la satisfacció de les seves necessitats reals, i de poder desenvolupar un projecte de justícia social.

Per això, el debat sobre la necessitat d'una nova regulació del comerç i l'economia internacional -que hauria d'atenir-se també a fórmules de comerç just amb clàusules de responsabilitat social i ecològica- i de les transaccions financeres internacionals -eliminant els paradisos fiscals i introduint taxes que gravin el seu component especulatiu-, així com sobre la lluita contra el frau a tots els nivells és una necessitat de primer ordre. També avançar decididament en el procés de construcció política i social europea, i en la seva governança econòmica, que implica necessàriament una harmonització fiscal i una convergència en matèria

social, ja que en el món globalitzat no hi haurà polítiques progressistes si no és en un marc europeu.

El socialisme com a sistema profundament democràtic ha de buscar en un marc del pluralisme les majories socials necessàries per estendre la convicció de les necessitats de canvis socials. Aquestes conviccions cal que arribin amb nitidesa a la societat per actituds personals de compromís, per una clara voluntat d'afermar la justícia social i perquè oferim al conjunt de la societat certes i projectes que representin avenços clars en aquelles matèries que preocupen al conjunt de la ciutadania.

Els i les socialistes hem de ser capaços d'oferir propostes prou engrescadores i creïbles perquè el fenomen de l'abstenció esdevingui residual. La nostra força està en la democràcia forta, consolidada i madura. Propostes allisonadores des de la perspectiva política, revulsives des de l'òptica social i mereixedores de confiança per la seva "practicabilitat". Ens caldria defugir la proposta fàcil i possibilista de curta mirada i pensar en fites a mitjà i llarg termini.

Aquests objectius requereixen d'una acció política vigorosa, d'una àmplia mobilització social i de la consecució de majories d'opinió i electorals. És a dir, requereixen aconseguir l'hegemonia social. Per tot això, hem de reivindicar la política com l'eina de transformació social, exigir també la seva regeneració i cercar els mecanismes per restablir el vincle de confiança entre ciutadania, institucions

democràtiques i representants polítics, aprofundint la participació ciutadana en la vida col·lectiva per construir una democràcia de més qualitat, i escoltar atentament el que demana la ciutadania, incorporant al nostre ideari aquells punts que són assumibles segons el mateix. Entre aquests elements de confiança i de participació hem d'incloure: el comportament ètic dels nostres representants polítics, que han d'ésser coherents amb els nostres valors, una ciutadania conscienciada dels seus propis drets i deures i canvis normatius que millorin i aprofundeixin en els mecanismes de representació i participació directa de la ciutadania en el sistema democràtic, incloent els sistemes de selecció dels nostres representants, la rendició de comptes dels mateixos, fomentant la transparència i, en general, la revisió de les lleis electorals i els sistemes de finançament dels partits democràtics.

Cal que el PSC doni exemple i sigui un partit de militància socialment activa, veritablement obert que fomenti el debat i la democràcia interna. Així mateix, ens comprometem a fer tot el que estigui a les nostres mans per millorar la qualitat de la política, allunyant-la del tacticisme imperant i posar-la al servei de la ciutadania. Hem de ser capaços de canviar els estils, el llenguatge i les maneres de fer política, que són a l'arrel de la desafecció dels ciutadans i les ciutadanes envers la política. El PSC ha de treballar per una ciutadania més empoderada per reclamar drets i complir amb els seus deures, tant individuals com col·lectius. Així, indi-

rectament, aconseguirem empoderar les institucions de l'Estat i fer-les més eficaces en la defensa de l'Estat del Benestar enfront dels mercats i els especuladors. Una societat democràtica, un Estat del Benestar, només és possible amb una ciutadania amb drets i també amb deures en una societat amb uns principis i valors dels quals sovint hem prescindit o hem considerat desfasats. Aquest ha de ser un nou eix de la nostra política, i molt especialment dels i les nostres dirigents, d'acord amb el criteri que fa dels dirigents polítics uns servidors públics.

També requerim d'una major coherència entre el nostre programa i les nostres actuacions ja que, en gran mesura, el nostre retrocés electoral és causat per la disfunció entre el programa electoral i l'exercici del govern.

Els homes i les dones socialistes hem estat i som internacionalistes. La voluntat del PSC de renovar el compromís socialista s'ha de verificar també a través d'una participació molt més activa en el debat actual de l'esquerra europea i, més concretament, en la renovació del PSOE, el Partit Socialista Europeu i la Internacional Socialista. Cal recordar en tot moment que som un partit d'esquerres, i que cal que fem polítiques d'esquerres.

Renovar el compromís nacional i federalista

Profunda com ha de ser la renovació del projecte polític del socialisme català, cal que incorpori la renovació del compromís nacional del PSC. Un

compromís vertebrat al voltant de dos grans objectius: unitat civil i cohesió social, que constitueixen el nucli del catalanisme social que defineix al PSC, un catalanisme transversal que vol esdevenir factor d'integració social.

Catalunya és una nació. Cal una defensa de la llengua i de la cultura catalana com a nucli fonamental de la nació. A partir del respecte a la diversitat cal fomentar l'acostament i l'enfortiment del sentiment d'unitat com a poble entorn de valors culturals compartits amb la llengua catalana com a element bàsic. El PSC és un partit d'àmbit català l'objectiu del qual és governar Catalunya per transformar-la en una societat molt més justa i igualitària. Per altra banda, té la voluntat i la vocació de participar en un projecte federal per a Europa i per a Espanya. L'alternativa federalista és l'única capaç d'articular de manera justa per a tot hom la nació de nacions que és Espanya. El poble de Catalunya ha de poder formar part d'Espanya sense renunciar a la seva identitat. El nostre model d'Estat és l'Estat federal, fort però plenament descentralitzat, plurinacional, pluricultural, plurilingüístic i capaç, des de la nostra perspectiva socialista, d'establir i mantenir mecanismes de solidaritat entre els pobles que el componen.

Des del socialisme democràtic, catalanista i federalista, treballarem per una Catalunya social, integradora, solidària, forta i pionera enfortint-la democràticament, econòmica, cultural i amb una

Renovar el projecte del socialisme català

relació d'unitat i amistat amb Espanya. Per als i les socialistes catalans, el federalisme no és tan sols una determinada forma d'articulació politico-administrativa, sinó també un principi d'organització social, en el qual aspirem a fonamentar la construcció de societats lliures, en les quals les persones que les integren cooperen entre si en base al respecte a la llibertat de cadascuna d'elles, establint pactes entre iguals per al benestar i el progrés comú. Per això defensarem el nostre autogovern i la millora del finançament amb el desplegament total de l'Estatut i impulsant l'evolució federal de l'Estat.

El projecte nacional del PSC reivindica i vol desplegar l'autogovern de Catalunya a través del desenvolupament estatutari i un veritable pacte federal. Assolint la recuperació plena del potencial d'autogovern contingut en l'Estatut votat pels catalans i les catalanes l'any 2006, i un pacte federal que reforci l'esperit amb el qual es va acordar i redactar la Constitució de 1978, reforçant el reconeixement del caràcter plurinacional, pluricultural i plurilingüístic d'Espanya, reformant-la per culminar l'evolució federal de l'Estat de les Autonomies i la descentralització política i administrativa cap als municipis per tal de tancar un autèntic model federalista, així com impulsar la transformació del Senat en veritable cambra territorial.

El federalisme és la millor resposta a un model europeu de sobirania compartides, on Catalunya

pot assolir les fites de les quals depèn el seu futur en l'àmbit global: la definitiva articulació de l'Eix Mediterrani i el ple desenvolupament de la corresponent Euroregió. En aquest sentit també, i en la perspectiva de la revisió del sistema de finançament acordat l'any 2009, el PSC defensarà un plantejament de pacte fiscal just per a Catalunya, transparent i solidari per a la resta de pobles d'Espanya. En concret, proposem un model de finançament federal que amplii el percentatge que correspon a Catalunya dels diferents impostos i que permeti atendre degudament les competències transferides, amb mecanismes de solidaritat per reduir les diferències de capacitat fiscal entre Comunitats Autònomes, d'acord amb el principi establert a l'Estatut segons el qual un esforç fiscal similar dóna dret a serveis similars i en un marc de lleialtat institucional entre administracions. També defensem la descentralització de l'administració de justícia, d'acord amb la lògica federal i el compromís amb un model d'infraestructures en xarxa.

Per història, voluntat i compromís, la defensa d'aquest projecte ha de ser rotunda i clara, Catalunya endins i Catalunya enfora. En aquest sentit, l'impuls d'aquest pacte federal passa per acordar amb el PSOE els seus continguts, i caldrà demostrar la seva viabilitat precisament a través de la revisió de l'acord entre ambdues organitzacions en un sentit federalitzant, garantint la plena independència del PSC i fent evident una mútua comprensió de les sensibilitats dels ciutadans i territoris

que el PSC i el PSOE representen. És per això que cal establir la mateixa relació federal a les Corts que volem mantenir com a Catalunya a Espanya.

El PSC votarà sempre en el mateix sentit en totes les institucions on està representat, independentment de quina sigui la força política que presenti la iniciativa. Així, els diputats i les diputades del Parlament, del Congrés, i del Parlament Europeu, i els senadors i les senadores votaran el mateix quan el text de les iniciatives a votació sigui idèntic.

La renovació del compromís nacional del PSC implica també una reorientació clara en la política a desenvolupar en el Parlament de Catalunya en tant que principal partit de l'oposició i motor de l'alternativa de progrés que el nostre país necessita. Això només serà possible si som capaços de fer una proposta i un discurs polític per al país sencer, coherent, realista i desacomplexat.

El grup parlamentari ha de ser el reflex de les reivindicacions dels ciutadans i les ciutadanes socialistes i progressistes, i per això hem de marcar un perfil clarament d'esquerres i frontalment oposat a la dreta parlamentària.

Renovar el compromís amb els i les progressistes

El primer objectiu del PSC ha de ser recuperar la confiança dels sectors progressistes catalans que creuen en les llibertats individuals i el compromís col·lectiu amb els que compartim un desig de progrés, de prosperitat i de millora de la soci-

etat. Amb el seu suport, i recuperant l'èmfasi en les polítiques socialistes i d'esquerres, tornarem a representar l'avantguarda de la transformació de la societat. Tot això s'aconseguirà amb un projecte clar i amb un discurs i una acció política coherent amb els nostres principis i capaç de reflectir els valors que volem representar.

El PSC ha de ser el referent de les esquerres a Catalunya. I això només ho aconseguirà si és un partit obert a les idees de progrés i si defensa els interessos de les classes populars, refermant el treball colze a colze amb els treballadors, els intel·lectuals, defensant polítiques progressistes des d'un punt de vista social i nacional. El PSC ha de reafirmar els valors del compromís fundacional de 1978: llibertat, igualtat, justícia social, dins del marc del catalanisme polític i articular propostes que donin solucions creïbles a la ciutadania, des dels valors de l'esquerra i sempre al servei del progrés de les persones.

Cal una renovació profunda del nostre compromís amb la ciutadania en general, amb els col·lectius tradicionalment afins i, molt especialment, amb els més fràgils i necessitats. Estem al servei dels ciutadans, per això els hem d'escoltar i explicar la nostra acció política, que s'ha d'adreçar a resoldre problemes socials.

La generació d'un discurs coherent amb els nostres valors i una gestió modèlica al front de les institucions en què assumim responsabilitats ens

convertirà en un partit més útil i atractiu per a la ciutadania. I de ben segur contribuirà substancialment al creixement del partit, des d'un punt de vista quantitatiu, qualitatiu, territorial i sectorial. Però el creixement organitzatiu ha de ser l'instrument per escoltar i expressar les necessitats i aspiracions d'una majoria progressista i treballadora, per eixamplar l'espai polític i social del PSC i incrementar la seva capacitat d'influència i creació d'opinió. A més, ha d'obrir-se i dialogar amb sectors que defensen plantejaments progressistes que van des de l'ecologisme polític i l'esquerra crítica al federalisme i catalanisme d'esquerres, prestant atenció al buit generacional que es dona en el si del partit i entenent que és bàsic acostar-nos als i les joves. Així mateix, cal cercar o recuperar la complicitat i el debat amb els sectors culturals que han estat en el passat implicats en la construcció d'una Catalunya progressista. Cal establir un compromís i una àmplia aliança amb la ciutadania, apostant per la construcció d'una societat civil més democràtica, més participativa, que trenqui amb la visió de la política i dels polítics que s'està instaurant en la nostra societat i en el nostre país.

Ens cal saber escoltar i ens cal saber entendre allò que escoltem. Però també ens cal fer propostes i defensar i lluitar per les nostres idees.

La construcció de l'alternativa progressista que el país necessita requereix de l'impuls d'una aliança social i de progrés. Aquesta aliança s'ha de cons-

truir en connexió estreta amb el sindicalisme de classe i l'associacionisme progressista, i ha de ser capaç d'implicar a sectors de la creació, la innovació i l'emprenedoria, intel·lectuals i universitaris, activistes socials i culturals, i creadors d'opinió. Però, sobretot, s'ha de nodrir de l'aportació de molts ciutadans i ciutadanes conscients políticament, i també dels recentment arribats al nostre país, amb una activa participació dels i les joves i una mirada posada sobre els sectors emergents.

Aquesta aliança social té com a objectiu l'establiment dels grans compromisos programàtics i també la mobilització social i de les millors energies del nostre país per fer viable el canvi.

Aquesta aposta estratègica parteix de la necessitat de refer les bases socials i polítiques del PSC, de la voluntat d'establir espais de col·laboració amb altres forces catalanistes i d'esquerres de tradició democràtica o col·lectius del moviment del 15M, i de la reafirmació de l'autonomia del seu projecte polític, sense haver de renunciar als valors que li són propis ni als seus compromisos amb la ciutadania.

Aquesta construcció de l'alternativa sols serà possible si som capaços com a partit polític de guanyar l'hegemonia en el discurs i el relat, també entre els mitjans de comunicació. En aquest sentit, el debat ideològic cobra una importància cabdal pel que té d'alternativa als valors i l'univers simbòlic tant del nacionalisme com de la dreta neoliberal.

Renovar el projecte del socialisme català

La nostra tasca municipal de govern i oposició és un dels principals instruments per regenerar la política i per demostrar l'existència d'un projecte de progrés amb vocació majoritària i de govern, clarament diferenciat del projecte del centre-dreta nacionalista català i espanyolista. Per això, hem de posar en valor i recolzar els nostres representants i les nostres polítiques municipals, millorant els sistemes d'informació, d'intercanvi de bones pràctiques entre el partit i els grups municipals, i de formació. Així mateix, la nostra presència municipal ha de servir per impulsar l'eixamplament de l'espai polític del PSC i l'aliança social de progrés.

La nostra organització ha d'estar al servei d'aquests objectius polítics, i per això cal recuperar el protagonisme dels afiliats i de les afiliades, situant el mèrit, la capacitat, el compromís i el

comportament ètic i honest com a valors polítics clau d'acció individual i col·lectiva, facilitant el debat intern i la participació efectiva. Cal potenciar i aprofitar les potencialitats, la creativitat i capacitat innovadora d'una militància activa i empoderada en el disseny de l'estratègia política, fent-la coresponsable de la política del partit, treballant en xarxa i reconstruint i enfortint aquesta xarxa socialista, fent de la militància una experiència atractiva i enriquidora, fomentant el debat d'idees i el debat polític en el si de l'organització, garantint un espai real i permanent per al debat i l'acció política capaç d'aprofitar al màxim el potencial dels afiliats, fins i tot dels que no es dediquen professionalment a la política, estimulants el creixement del partit i millorant la seva capacitat de connexió amb la ciutadania i molt especialment amb la joventut i els sectors amb els quals volem establir

l'aliança social pel progrés, creant espais per tal de debatre temes d'actualitat. Aquests objectius s'han de reforçar en el que s'anomena de forma genèrica "Política 2.0" un element dinamitzador, que optimitzi els nostres mecanismes d'informació i comunicació, d'escolta, debat, enquadrament, mobilització i influència social. Alhora, cal que el PSC continuï formant i empoderant el conjunt de la militància per garantir el seu màxim accés a la política 2.0.

En essència, el PSC ha de ser una organització política, cívica i socialment activa, innovadora, al servei d'aquests objectius. I ha de ser el reflex de la societat, fomentant la participació de diferents sensibilitats i visions, de joves i grans, d'homes i dones; tothom s'ha de veure reflectit i representat en les seves estructures.

La crisi de l'esquerra

La situació de l'esquerra al conjunt d'Europa es descriu senzillament a partir de la paraula "crisi". Des de 1989, l'esquerra europea viu una profunda crisi d'identitat que, en els actuals temps, la crisi econòmica global ha aprofundit encara més, arribant a un panorama a la mateixa UE on, de 27 països membres, només quatre són governats per l'esquerra en solitari. La fallida política, social i econòmica de l'anomenat "bloc comunista" europeu és el punt de naixement de l'actual crisi de l'esquerra europea.

Amb tot un referent desballestat, amb l'anomenat "socialisme real" desqualificat per injust, insolidari, totalitari, antidemocràtic i econòmicament fracassat i ultrapassat, l'economia de mercat s'ha imposat com a únic referent econòmic en les societats europees i mundials. A partir d'aleshores, en l'esquerra europea van aparèixer dues noves tendències. D'una banda, l'anomenada "tercera via", que és un viratge cap al neoliberalisme, centrada en les teories d'Anthony Giddens i dutes a terme per Tony Blair a Gran Bretanya. I de l'altra, un retorn a les antigues fonts marxistes, amb un neomarxisme que s'il·lustra amb figures com Die Linke a Alemanya, les diferents faccions trotskistes a França, les escissions neocomunistes a l'esquerra del Partito Democratico a Itàlia, o el rearmament ideològic comunista del PCE dins d'IU a Espanya.

Només la via oberta en la segona meitat del segle

XX per les socialdemocràcies nòrdiques continuava existint, davant d'aquest panorama de noves figures polítiques en l'esquerra bé entregades al neoliberalisme, bé retornades a la nostàlgia empedreïda. Tanmateix, l'arribada de la crisi econòmica global ha arribat fins i tot a desqualificar el model socialdemòcrata nòrdic, cada vegada més assimilat pel discurs global neoliberal com a econòmicament insostenible, socialment injust i políticament antiquat.

En aquest context, a Espanya apareix una nova via política, encetada l'any 2000 però confirmada per les urnes al març de 2004, amb el retorn del socialisme democràtic al poder estatal.

Aquesta nova via política no entrava en cap moment en discursos economicistes ni centrava la seva acció ideològica en àmbits econòmics, reduint-se a l'àmbit de la igualtat de drets. Els avenços socials assolits a Espanya entre els anys 2004 i 2008, posant el país al capdavant de la més absoluta modernitat en l'extensió dels drets de les persones, convertia el socialisme democràtic espanyol en un possible nou referent de l'esquerra a Europa. Eren temps on tota l'esquerra europea vivia amb el coll girat mirant el nou model espanyol, senyal i exemple de què la crisi de l'esquerra europea havia arribat a uns nivells d'elevada gravetat.

L'arribada de la crisi econòmica global, provocada per la manca de control i de regulació dels mercats financers, és a dir, pel nucli dur del neoliberalisme

salvatge, ha acabat provocant la paradoxa que totes les solucions a aquesta crisi econòmica global només poden acollir-se al propi neoliberalisme. En aquesta crisi, l'esquerra europea ha destacat pel seu absentisme, per haver-se quedat completament descol·locada, sense ni una sola proposta a cap nivell, llevat de la breu onada neokeynesiana de l'any 2008, exemplificada a Espanya pels fons estatals d'inversió i ocupació local.

L'opció de recuperació de l'esquerra mitjançant el camí de l'extensió de la igualtat de drets s'ha mostrat com una novetat insuficient en la tasca de renovació, recuperació i rearmament ideològic de l'esquerra europea. La manca de discurs econòmic alternatiu en l'actual context de crisi, la renúncia a cap principi econòmic que no sigui purament neoliberal, la desfiscalització dels estats, la crisi de poder polític a la UE i, fins i tot, l'entrega directa als supòsits i criteris més durs de l'estricta ortodòxia neoliberal, ha deixat l'esquerra espanyola, catalana i europea en la crisi més profunda de la seva història, encara major que la situació ulterior a la caiguda dels règims comunistes de l'est d'Europa.

La realitat ideològica del PSC

La realitat ideològica del PSC d'avui es troba determinada per aquest context de profunda crisi ideològica de l'esquerra europea. D'una banda, el PSC és i ha estat copartícip dels diferents moments i etapes viscudes pel socialisme democràtic a Espanya, amb els seus elements particularment més

positius, però també per les decisions més negatives especialment preses en els darrers dos anys. Però d'altra banda, el PSC també ha liderat una profunda transformació de Catalunya des de l'any 2004 amb els governs de progrés liderats pel PSC.

Aquests governs van estendre arreu de Catalunya la igualtat d'oportunitats i de drets (especialment de drets lligats a serveis públics bàsics), independentment de la renda de la ciutadania, però també de la ubicació geogràfica de la ciutadania, vertebrant una societat catalana molt més igualitària de la que els més de 20 anys de governs conservadors havien deixat.

Tanmateix, la realitat del PSC té uns orígens profundament arrelats en la societat catalana, en les lluites obreres i per la democràcia, en el catalanisme no exclouent, amb fonts ideològiques que van des del socialisme utòpic al marxisme clàssic, passant pel cristianisme social i pel republicanisme federal. En aquesta línia, acostumem a reivindicar el llegat de figures com Josep Pallach, Paco Ramos, Joan Reventós, Maria Aurèlia Capmany, Ernest Lluch o Marta Mata, però no podem menystenir altres figures no menys importants de militància clarament socialista com Alfons Comín, Jaume Viladoms o Xavier Soto, o referents que caldria recuperar com Francesc Pi i Margall, amb unes anàlisis i propostes que, malgrat el segle i mig transcorregut, mantenen una gran frescor ideològica.

El pensament polític progressista avui a Catalu-

nya ocupa un important espai polític en la nostra societat, i el PSC n'és el principal referent. Per aquesta raó, el PSC ha de ser una organització política profundament democràtica, indubtablement progressista, arrelada al territori i a la ciutadania, basada en la justícia social i la igualtat de drets i d'oportunitats, amb l'objectiu de conformar una societat justa, igualitària i solidària. En els darrers mesos, han aparegut en la política catalana i espanyola nous moviments sociopolítics que, més que no pas noves formes de participació, sí han estat noves formes d'articulació del dissens, del desacord i de la sempre sana crítica política. Places de diverses ciutats catalanes i espanyoles han acollit aquests nous moviments sociopolítics que ni han de ser sacralitzats com la veritable i única nova esquerra, però tampoc han de ser sistemàticament menystinguts com a una minoria radical.

Les dues grans claus que expliquen l'aparició d'aquests nous moviments sociopolítics són la distanciació formal de l'àmbit polític respecte de la ciutadania, i l'abandonament per part del socialisme democràtic dels principals valors que el caracteritzen, rendint-se ideològicament al neoliberalisme econòmic. Partint d'aquesta anàlisi, la reformulació formal del nostre sistema democràtic, cercant mesures que acostin molt més l'acció política a la ciutadania, es mostra com una clara necessitat. D'altra banda, la recuperació dels principals valors propis del socialisme democràtic són el camí per resoldre també aquesta nova situació.

El context d'hegemonia del neoliberalisme econòmic i del neoconservadorisme polític

Els anys setanta del segle XX van comportar l'aparició d'un nou liberalisme econòmic. Des d'aleshores, aquest neoliberalisme econòmic ha anat imposant-se arreu, començant als EUA de Reagan i al Regne Unit de Margaret Thatcher. La gran ofensiva neoliberal es produeix a partir de 1989, amb la caiguda dels règims comunistes a l'Europa de l'Est. Aleshores, la proclamació i extensió del neoliberalisme econòmic es produeix gairebé sense aturador arreu del món, inclosos antics bastions comunistes com la Xina. El marc econòmic determinat pel neoliberalisme té una visió economicista del món basada en la llibertat absoluta dels mercats, comportant la seva contínua desregulació, buidant de pes i poder als estats. El neoliberalisme econòmic buida de poder en l'àmbit econòmic als estats, obrint la porta a què el neoconservadorisme polític desmantelli encara més el valor dels estats com a garants d'uns mínims nivells d'equitat i solidaritat.

El neoconservadorisme polític imposa l'hegemonia de l'individu per sobre del valor de la col·lectivitat. Aleshores, l'estat, màxim exemple d'una realitat col·lectiva, necessita ser desproveït del màxim d'atribucions i de competències, atès que el neoconservadorisme polític l'entén com l'enemic i coartador principal de la llibertat individual. De mica en mica, sota el fals paradigma de la llibertat màxima, la solidaritat, la igualtat i l'equitat són

enterrades. Aquesta és la gran victòria ideològica del neoliberalisme econòmic i del neoconservadorisme polític.

“L'Estat del Benestar” és un terme que recull dos conceptes bàsics del progressisme i dels valors democràtics: l'equitat i la solidaritat. Mitjançant la solidaritat comuna de tots els membres d'una societat, a través de la recaptació d'impostos, s'obté l'exercici en pla d'igualtat de tot un seguit de drets com l'educació, la salut, l'atenció social, etc., com a garantia d'una societat igualitària pel que fa a les oportunitats de les persones. Així, els diferents condicionants de les persones -socials, econòmics, culturals, educatius, religiosos, d'origen, de gènere, físics, etc.- no són obstacles per a l'exercici dels seus drets en pla d'igualtat. El discurs del neoliberalisme econòmic i del neoconservadorisme polític sobre “l'Estat del Benestar” es basa en el terme “reforma”. Sota l'argument de la insostenibilitat econòmica, es proposen un seguit de reformes que, amb la bandera de l'individualisme i de la llibertat suprema de cada individu, proposen la desaparició de l'equitat en l'exercici de tot un seguit de drets. El neoliberalisme econòmic i el neoconservadorisme polític prescindeixen dels diferents nivells socioeconòmics, amb l'efecte de negar la necessitat de mecanismes d'equitat, que aportin una igualtat efectiva d'oportunitats.

Cal que la socialdemocràcia faci una gran aportació didàctica per fer-se entendre a la ciutadania

quant als beneficis d'aquest “Estat del Benestar”, proposant un model econòmic alternatiu que desmantelli aquest concepte de la “insostenibilitat econòmica” que proposa la dreta. Un model basat en el repartiment de la riquesa, la solidaritat distributiva, i l'ampliació i l'enfortiment de la classe mitjana.

Els valors com a pilar polític

Des del 26 d'agost de 1789, amb la “Declaració Universal dels Drets de l'Home i del Ciutadà”, la ideologia política mundial compta amb un seguit de valors basats en la famosa tríada “llibertat, igualtat, fraternitat”. Són els pilars del que anomenem “valors democràtics”, i que també són coneguts com a “valors republicans”. L'adaptació d'aquests tres valors bàsics ens ha dut a l'aparició d'un nou terme, “equitat”, complementari de la igualtat, i l'adaptació i ampliació del terme “fraternitat”, ara convertit en “solidaritat”.

Com s'ha vist a anteriors paràgrafs, el debat polític, la lluita i el combat per l'hegemonia política i ideològica es basa en els valors. Tenim al davant una dura batalla de valors, d'individualisme contra solidaritat, de competitivitat contra cooperació, de l'ús de la força i la imposició contra el diàleg i la cerca del consens. Només la recuperació ferma dels valors democràtics per part de l'esquerra pot assegurar qualsevol tipus de recuperació d'hegemonies polítiques i ideològiques. Només guanyant la batalla dels valors, l'esquerra pot recuperar l'hegemonia social i política.

En l'actual situació política i econòmica, ha aparegut i pres força el valor de l'austeritat. Si bé quatre o cinc anys enrere, gairebé ningú hagués situat l'austeritat com a un dels principals valors democràtics, ara l'austeritat s'ha convertit en el valor fonamental i bàsic del que han de ser les nostres societats. L'austeritat i la transparència, com a justes eines i valors de gestió de la realitat pública, de les institucions i administracions, sí que tenen sentit. El que cal evitar és que l'austeritat sigui la porta del darrere per on s'escolen i desapareixen altres valors molt més importants com l'equitat o la solidaritat. Amb l'excusa de l'austeritat, el socialisme democràtic no pot acceptar sota cap concepte ni raó la victòria del neoliberalisme econòmic i del neoconservadorisme polític, que han estat i són els principals responsables de situar l'austeritat com a valor principal.

Valors i dimensió nacional

El socialisme democràtic és, per definició i en raó dels seus valors, internacionalista, posant la dimensió humana per sobre de qualsevol dimensió nacional. Els elements que diferencien les persones -gènere, origen, cultura, religió, condició sexual, etc.- són el subjecte d'aplicació de les polítiques basades en els valors bàsics del socialisme democràtic. Per tant, posar per davant de qualsevol proposta política del socialisme democràtic un element de diferenciació de la societat acaba tenint per efecte obviar la gran clau de volta de la

Renovar el projecte del socialisme català

proposta ideològica del socialisme democràtic: la lluita per la igualtat d'oportunitats, per la inclusió social i contra les desigualtats.

La realitat de les societats catalana i espanyola demostren que, molt per sobre de diferències culturals, històriques, lingüístiques i polítiques, rau una estratificació i diferenciació en raó de nivells socioeconòmics, que té molt majors efectes en les persones que no pas cap dimensió de caràcter

nacional. Per aquestes raons, la proposta política i ideològica del PSC no pot perdre de vista en cap moment la capacitat de donar respostes als problemes de la societat des de la lluita contra les desigualtats arrelades en l'estratificació per nivells socioeconòmics.

Centrar els debats en les dimensions de caràcter nacional acaba reduint el discurs polític a un àmbit històricament propi dels sectors més conservadors

de la societat, més abocats a posar en valor les diferències que no pas les eines d'inclusió. L'actual situació de crisi econòmica, amb una major i pitjor incidència en els sectors socials de menor nivell socioeconòmic, reclama d'una acció política i d'una proposta política, des del socialisme democràtic, capaç de lluitar contra aquesta creixent desigualtat, abundant en tot allò que sorgeix i emana dels principals valors democràtics, els propis del socialisme democràtic.

Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC?

La nostra raó de ser i la nostra història

El PSC (Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)) ha de ser una organització política i social fermament assentada en els valors de la justícia social, democràcia redistributiva, llibertat, igualtat, democràcia, sostenibilitat i catalanisme al servei de la societat catalana. El PSC té la voluntat de resoldre les pors i problemes de les persones i interpretar, treballar i lluitar pels valors, les esperances, drets i reivindicacions dels ciutadans i les ciutadanes progressistes i d'esquerres de Catalunya. Així com els principis ideològics de la distribució equitativa de la riquesa, per a bé de la majoria i per afavorir els que menys tenen. Tot i tenir com a finalitat la mobilització social i la conquesta del poder polític, el PSC té la voluntat d'esdevenir l'espai de trobada de les diferents sensibilitats socialistes, un espai sa i participatiu, un espai obert i actiu que serveixi de llar política a tots aquells que lluiten per una societat més justa i equitativa.

El PSC representa la confluència i aliança de diverses tradicions i trajectòries de pensament. Així, tenint com a nucli central el socialisme democràtic, el catalanisme federal, el liberalisme igualitarista, l'humanisme, el republicanisme, el feminisme, el pensament radical en defensa dels drets ciutadans i l'ecologisme són la base d'una identitat pròpia amb conviccions profundament arrelades capaç d'adaptar-se a les noves condicions polítiques, econòmiques i socials del segle XXI. Som un par-

tit profundament democràtic, societari i tolerant al servei de la transformació social i de la política honesta i representativa basada en conviccions cíviques. Un partit crític amb els efectes perversos del sistema capitalista i el creixement econòmic desordenat. Tenim la voluntat d'aglutinar majories socials i vertebrar amples anhels compartits amb la voluntat d'impulsar agendes de reforma socioeconòmiques i institucionals sota un prisma inequívocament progressista i d'esquerres que afavoreixin la qualitat de la democràcia i de la representativitat de la ciutadania. Per això cal que anem a trobar el ciutadà tal com és, l'escoltem i intentem veure les seves preocupacions i fomentem els processos participatius en la presa de decisions del partit.

El PSC té l'objectiu de bastir un projecte d'àmplia base social, construït amb un treball proper i tenaç de molta gent. Un projecte de progrés construït i compartit amb la ciutadania. Un projecte que vol ser especialment actiu en el debat de les idees, que pensa i es repensa, que vol participar en la cerca de solucions als nous reptes per donar resposta als reptes presents i planificar la societat del futur. Un projecte que vol ser a l'avantguarda política, cercant noves formes d'aprofundir en la participació ciutadana i d'innovar en les polítiques a aplicar. Un projecte que ha de donar resposta als problemes de la ciutadania, amb polítiques compromeses amb els nostres valors i amb el nostre entorn.

Un projecte de transformació profundament social arrelat a Catalunya, amb vocació universal, en la seva classe treballadora i en els sectors progressistes de les classes mitjanes, que cerca construir una societat amb homes i dones que puguin exercir amb plenitud els seus drets i la seva llibertat, on desapareguin les desigualtats i les discriminacions i l'economia estigui al servei de les persones i on la solidaritat s'expressi en el compliment dels deures de ciutadania. Un projecte de reafirmació nacional, de defensa de la llengua i la cultura pròpies i treball lleial amb la resta de pobles d'Espanya que comporti canvis polítics que respectin la pluralitat d'identitats i traci camins conjunts. El PSC ha de ser una peça fonamental en el procés de federalització del nostre estat, que treballi per la vertebració federal i que contribueixi als canvis polítics, administratius i, especialment, culturals en aquest sentit. El PSC treballa per garantir la transformació de la nostra realitat i s'erigeix en protagonista i actiu des de l'esquerra dels canvis polítics, administratius i socials que comporti la realitat política del moment.

Des de la reinstauració de la democràcia i la fundació del PSC hem jugat un paper cabdal en la construcció política, social i civil de Catalunya. Hem liderat la governança local fent dels Ajuntaments el pal de paller de la nostra manera de fer política, i allà on hem estat oposició, hem treballat des de la responsabilitat, la solidaritat, en pro dels més desfavorits i per a la justícia social, sumant

C? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC?

consensos ciutadans i cívics per incidir en el dia a dia dels nostres pobles, viles i ciutats. Han estat el referent de la proximitat, i els garants del benestar i la convivència. També hem participat electoralment i política de les llargues trajectòries de governs socialistes a Espanya que han contribuït a construir la nostra jove democràcia i a implantar polítiques de benestar que ens han apropat als països europeus. Així mateix, hem treballat per impulsar la construcció europea, a nivell polític i institucional a través de la nostra presència dins el grup socialista al Parlament Europeu.

També hem liderat dos governs de progrés a Catalunya (2003-2010) que han permès l'alternança política i han desenvolupat un satisfactori aprofundiment institucional de l'autogovern i una millora substancial de l'Estat del Benestar i els serveis públics. Conscient de l'important tasca realitzada, el PSC té l'imperatiu polític, electoral i civil d'iniciar un canvi d'etapa, per impulsar de nou el nostre projecte, reforçant els nostres instruments d'actuació i travant noves aliances i complicitats socials, culturals i generacionals que permetin obtenir la majoria suficient per governar Catalunya. Hem d'iniciar un canvi d'etapa, per impulsar de nou el nostre projecte, reforçant els nostres instruments d'actuació i diàleg tot travant noves aliances i complicitats socials i generacionals.

El socialisme i els progressistes han travat constantment nous començaments i ha estat capaç de

modernitzar i actualitzar les seves agendes polítiques. Això és també el que cal fer en aquesta nova etapa del PSC. Una revisió en profunditat de les nostres polítiques i formes de fer, però refermant els nostres valors progressistes i amb el compromís de portar-los a terme en els governs de les institucions democràtiques, doncs som un partit amb clara vocació de govern i de servei a la ciutadania.

En aquests temps confusos i desconcertants hem de redoblar els nostres esforços per mantenir vius els nostres principis. Les conjuntures són efímeres: el model social que sembla que s'estigui evaporant a causa del model de globalització que se'ns ha imposat i el ferotge individualisme en què vivim no poden durar, el món no se'n sortiria. Això sí, caldrà anar adaptant-nos al continu i vertiginós canvi de contextos socials, econòmics i culturals.

Però el llegat que representem és més ampli que la pròpia història del PSC. Prové de la modernitat i d'entendre la història com una dialèctica permanent que ens empeny cap al progrés. Recull del socialisme utòpic i el preludi de bona part dels moviments de la Revolució Francesa la voluntat de construir espais de llibertat i igualtat amb la fraternitat i la solidaritat com a eines socials. El moviment obrer i socialista internacional, les seves reivindicacions, les seves lluites i les experiències socialdemòcrates de govern durant el segle XX caracteritzen la nostra identitat i aporten una llarga tradició i experiència democràtica, gradualista i

transformadora amb enorme capacitat transformadora que ha permès construir un sector públic al servei de la societat. Unes fites que davant l'atac neoliberal que han patit durant els últims 30 anys, ens comprometem a defensar i aprofundir.

Si la nostra raó de ser són els drets, l'exercici de la llibertat individual i l'assoliment d'unes condicions de vida dignes dels ciutadans i les ciutadanes en les societats que formen, la nostra història s'arrela a Catalunya. La nostra identitat només es pot entendre lligada a la llarga tradició centenària del catalanisme federal de base civil, de reafirmació com a societat i de vocació universal que tant ha contribuït a la Catalunya, l'Espanya i l'Europa que avui coneixem reafirmant la vocació universalista i plural del nostre partit, i contribuint al reconeixement de la voluntat d'incrementar determinades quotes d'autogovern. Com també cal entendre la nostra identitat lligada als moviments socials i civils catalans procedents de realitats de diversos indrets de la tradició centenària, als col·lectius en defensa de les dones, als moviments de lluita obrera.

Els nostres principis

Hem de reactivar els nostres principis i valors per donar novament sentit a la nostra acció política en totes les seves dimensions. Conviccions profundes amb arrels històriques que conjuquem amb la ferma voluntat de portar-les a la pràctica i amb una vocació no dogmàtica que ens obliga a pensar i repensar-nos constantment. Mai ens donem per

C? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC?

satisfets, sempre hi ha coses per fer. Som un partit amb vocació de progrés i futur, protagonista en els canvis socials i culturals al llarg del temps. Ens neguem a què qualsevol temps passat sigui millor i volem protagonitzar els canvis.

El PSC defensa una política honesta, coherent, transparent i desinteressada al servei de les persones i com a reflex dels afers, problemes i anhels col·lectius. Una política que vetlla pel ple desenvolupament del projecte de vida personal i professional dels seus ciutadans i les seves ciutadanes i que se sent coresponsable del seu present i futur. En la necessitat d'una ciutadania cívicament activa i compromesa i en un sector públic capaç d'abordar els reptes compartits. En el servei públic com a eix vertebrador de les institucions i la construcció d'una societat en igualtat. Volem una democràcia real, participativa i conseqüent i treballarem per la millora i l'ampliació d'espais democràtics i participatius en els àmbits polítics, socials i econòmics. Necessitem apropar el valor del servei públic al conjunt de la ciutadania com un element clau en el desenvolupament de les nostres societats modernes i compromeses.

També es reclama en aquest moments una nova forma de fer i presentar la política: ens cal sens dubte reflexionar i modificar algunes actituds que ens poden allunyar de la societat i ser percebuts com uns instruments no de canvi social sinó de detecció del poder com a fórmula de prosperitat personal.

Creiem en la llibertat, la igualtat i la fraternitat. Cerquem la llibertat de les persones, conscients que la igualtat és condició prèvia de la llibertat i que la fraternitat i la cooperació són l'eina social per conquerir la igualtat. Per això defensem i treballarem per dur a terme transformacions, des de les seves arrels, de les estructures econòmiques i les relacions de poder del sistema capitalista actual que permetin resoldre les desigualtats que genera.

Les societats europees contemporànies han anat construint després de la segona guerra mundial un sistema institucional, l'Estat del Benestar, universalitzant el drets i les prestacions conquerides pel moviment obrer i la resta de moviments socials i on mitjançant la progressivitat fiscal s'han teixit xarxes de protecció social i d'oportunitats, les quals a la seva vegada han anat creant les condicions d'igualtat necessàries per apropar-nos al ple exercici de la llibertat i els drets de ciutadania. El PSC, que ha participat decididament en el desenvolupament de l'Estat del Benestar a Catalunya, Espanya i Europa, vol continuar sent garant de la seva continuïtat i millora.

L'Estat del Benestar defensat i impulsat pels i les socialistes ha permès en molts països d'Europa, i per primera vegada en la història, fer compatibles tres coses que mai havien anat unides: les llibertats democràtiques, la justícia social (els drets socials) i l'existència de mecanismes d'economia de mercat (capitalista) combinats amb la intervenció

correctora de l'Estat en l'economia. Ha estat una important obra d'enginyeria social que ha definit, a més, un paradigma cultural i de civilització. Els i les socialistes, que n'hem estat els artífexs, n'hem de ser els seus principals defensors en uns moments en què s'intenta des de diverses instàncies la seva erosió i demolició.

El sistema de mercat capitalista sap com crear riquesa però es preocupa poc o gens pels seus costos socials i ambientals i, certament, no és del seu interès el distribuir-la de manera justa. Per això i per tal de garantir els drets socials bàsics són imprescindibles uns poders públics forts, capaços de regular els mercats, d'intervenir en l'economia per assegurar la seva eficàcia i eficiència i establir mecanismes d'equitat en la redistribució de la riquesa.

Si hi ha alguna cosa que no admet masses dubtes és que el repartiment de la riquesa en el sistema capitalista és molt desigual i injust. Hi ha dades que ens diuen que un percentatge molt elevat de la riquesa del planeta està en poques mans i aquest desequilibri ha anat en augment i cap política socialdemòcrata ha aturat aquesta deriva.

Per tant, el conjunt dels i les socialistes de tot el món hem de reorientar el nostre discurs i hem d'apostar per noves mesures que impliquin un repartiment de la riquesa més equitatiu.

El PSC, des de la modèstia de ser una força petita en el conjunt del socialisme mundial, ha de con-

C? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC?

tribuir amb les seves aportacions a nivell teòric. Dues premisses en les quals hem d'incidir:

1. L'Estat ha de tenir una major presència en l'activitat econòmica i ho ha de fer sota els principis que hem defensat sempre, redistribuint la riquesa i la promoció del l'Estat de Benestar, per tant, caldria valorar si ens hem de dotar d'altres instruments com la promoció d'un servei de banca pública orientat a finançar sectors productius que generen riquesa, no deixant totalment en mans dels sectors privat aquesta important funció del finançament econòmic.

2. En el terreny de la fiscalitat el missatge ha de ser: les grans fortunes, les grans corporacions financeres i multinacionals de diferents sectors, els executius que acumulen guanys immensos, tots aquests sectors privilegiats que fonamenten el seu estatus gràcies a activitats econòmiques on intervenen com a consumidors milers de ciutadans i ciutadanes, o les fortunes que es generen a partir de moviments especulatiu, tots ells, han de contribuir de manera més important i per la via impositiva a proveir de recursos els Estats. En aquesta línia s'han de recuperar figures impositives com l'impost de patrimoni o el de successions, deixant clar que l'objectiu no ha de ser la classe mitjana, sinó els rics.

Altres aspectes que han de merèixer l'atenció dels i les socialistes són: l'eliminació dels paradisos fiscals, un major control sobre les agències

de qualificació financeres que tenen una influència decisiva sobre les economies estatals i no rendeixen comptes a ningú, i una millor coordinació fiscal dels governs europeus. Els i les socialistes busquem una societat on tothom pugui ser lliure i no només uns quants. Per això ens identifiquem amb l'ideal de la igualtat, que significa llibertat per a tothom. La igualtat d'oportunitats, la justícia social, la recerca del bé comú i la defensa dels més febles formen part d'aquest ideal que ens defineix.

La llibertat no és un valor abstracte: s'ha de concretar en tots els drets fonamentals i, molt especialment, en els drets socials bàsics: el dret a un treball digne o a mitjans econòmics suficients per viure dignament, a la protecció social, a l'habitatge, a l'educació i la cultura, a la sanitat i la qualitat mediambiental i a la seguretat. La llibertat per a tothom vol dir, doncs, solidaritat entre tothom (fraternitat) per a la garantia universal dels drets socials bàsics en absència dels quals la llibertat no és possible. Els drets socials bàsics només es poden garantir adequadament a través dels serveis públics i aquests només poden ser proporcionats des dels poders públics democràtics. Els serveis públics són, doncs, el patrimoni d'aquells que no tenen patrimoni.

El PSC és un partit laic dins d'una societat laica, per aquest motiu denunciem qualsevol «debilitat» institucional vers cap religió. Cal eliminar tots els privilegis fiscals, jurídics i de qualsevol altre mena

que tingui l'Església i altres religions.

El principi del benestar col·lectiu és indestruïble del de la plenitud individual. Som garants de la protecció i l'ampliació dels drets civils i la identitat individual. Creiem fermament en la lluita contra tota mena de discriminació, conscients que les principals continuen sent d'estratificació social, gènere, origen i condició sexual. Cal inculcar a les nostres societats el principi de laïcitat, que incorpora valors humanistes i de respecte que constitueixen una ètica civil universalista independent de qualsevol confessió i ideologia. Per tant, assumim el compromís de defensar la llibertat de consciència de totes les persones com a dret fonamental. Cap confessió religiosa no hauria de tenir cap tracte educatiu, fiscal o social de caràcter especial, i les diverses manifestacions d'espiritualitat humana -religiosa o no religiosa- han de ser concebudes en peu d'igualtat, dins el marc de drets i deures de l'ordenament jurídic. Des del PSC, com a partit municipalista, com a actor polític a l'Estat Espanyol, com a veritable alternativa de Govern a Catalunya, hem demostrat que intentar la transformació i la millora de la nostra societat no ha de ser un fet aïllat i utòpic. Probablement en aquesta etapa de la democràcia els resultats obtinguts no han sigut el millors per la situació econòmica, però tot i així hem demostrat que el canvi social mai és irreal i basat en una idea romàntica. El PSC com a veritable partit de Govern i que vol representar a la majoria social de Catalunya a totes les seves

C? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC?

administracions continuarà lluitant perquè la ideologia i els valors de canvi social siguin palpables a la societat i a les administracions.

En moments on l'actual crisi econòmica serveix d'escut per minvar els drets adquirits, per laminar l'Estat del Benestar, el socialisme català ha de continuar defensant els més febles, ha de lluitar per la integració dels nouvinguts, pels serveis a les persones, buscant que tots els ciutadans i totes les ciutadanes vegin la sortida col·lectiva d'aquesta crisi com la seva sortida individual, propiciant la innovació i la creació de treball, però sempre des de la cohesió i la igualtat social. A més a més, tot això ha de venir acompanyat d'un enfortiment de les administracions com a úniques formes de representació real de la ciutadania, buscant al col·lectiu ciutadà com a únic garant de la força de la vida pública, enfront de les grans economies, les grans empreses i les institucions financeres.

El treball col·lectiu que hem de fer: la defensa de l'Estat del Benestar i continuar treballant pels drets socials i pels serveis públics, és el que ens defineix com a socialistes, és el que ens farà continuar essent els garants de la lluita contra les desigualtats i l'exclusió, així com els que vetllarem perquè les capacitats i oportunitats dels homes i les dones siguin més igualitàries i més justes per poder assolir una societat més equilibrada.

En definitiva, partint d'una base ideològica però assabentada de les dificultats dels nostres

temps, hem de buscar la consecució d'una societat que pugui repartir equilibradament el superàvit de les riqueses per així contribuir a l'emancipació de l'individu i al creixement col·lectiu, que tindrà com a conseqüència directa l'enfortiment d'un estat més social, més basat des de l'arrel en els seus ciutadans i menys dependent de les forces econòmiques especulatives.

La sostenibilitat, com una forma de respecte i solidaritat entre diferents territoris i països i amb les futures generacions, serà capital durant les properes dècades. Tenim la necessitat de preservar el medi ambient i els recursos naturals, i lluitar eficaçment contra el canvi climàtic. Cal impulsar la transformació del model econòmic que ha caracteritzat la industrialització del món occidental, i que s'alimenta de la contínua necessitat de creixement, mitjançant l'explotació voraç dels recursos naturals i dels combustibles fòssils (limitats i cada vegada més cars), i l'alienació del treball i del consum, que segueix comportant greus disfuncions socials i ambientals en una economia globalitzada.

Hem de canviar el nostre paradigma energètic per evitar que el canvi climàtic sigui el principal problema econòmic i ambiental del segle XXI.

Continuem creient i defensant que la ideologia, els grans projectes de reforma institucional, o la mobilització són imprescindibles per aconseguir la transformació que cerquem. I que tot i ser necessaris els anàlisis tècnics i la gestió, aquests factors

no són "la política", i en conseqüència ni la determinen, ni la substitueixen.

No compartim una visió únicament enfocada des d'una perspectiva tècnica de les polítiques públiques dutes a terme per persones expertes. Aquesta visió, que correm el risc que sigui programàticament buida, d'una política sense energia ni valors, no soluciona per ella mateixa els problemes de les persones.

Davant de la situació econòmica, social i política actual, cal actuar, i cal que el PSC promogui decidivament un canvi profund. Un canvi no pot dependre de la crisi, al contrari, ha de donar resposta a la crisi des de la mirada del mig i llarg termini. La nostra resposta a la crisi ha d'assegurar que la majoria dels ciutadans i de les ciutadanes millorin les seves condicions socioeconòmiques i laborals, per tant, ha de ser un compromís per a una recuperació econòmica sòlida, justa socialment, equilibrada territorialment, sostenible mediambientalment, basada en el coneixement i la innovació, i que cerqui l'enfortiment i revitalització de les institucions democràtiques.

La nostra resposta a la crisi ha d'assegurar un compromís social en la recuperació econòmica, la innovació i l'enfortiment i revitalització de les institucions. Ha d'impulsar un model econòmic que assegurï un alt nivell d'ocupació de qualitat i un creixement econòmic sostenible i altament redistributiu. Pels i les progressistes, els mercats han

C? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC?

de servir perquè la gent sigui lliure: lliure de la necessitat, lliure del dany, lliure de la por i lliure per satisfer les seves necessitats i fer realitat els seus somnis. En resum, el paper dels mercats és servir al bé comú i permetre que qui treballi guanyi un salari digne.

El nostre projecte no consisteix en simplement pal·liar les desigualtats i l'exclusió, sinó que consisteix en incrementar les capacitats i les oportunitats dels homes i les dones, reorganitzant el paper i les funcions dels poders públics i l'economia, per fer-ho possible i no simplement cercant pal·liar les desigualtats i l'exclusió. És un projecte que es basa en la lògica de l'ajuda mútua i no exclusivament en una solidaritat de transferències monetàries. Per sortir de la crisi cal donar resposta als centenars de milers d'aturats i aturades. Ara bé, superar la crisi

és a dir, situar-nos en una estadi superior a l'activitat reactiva a les seves conseqüències, no és sols una qüestió d'ocupació plena i de prestacions socials, ni del desenvolupament del canvi de model productiu, o de millorar l'eficiència de la recerca i innovació. Efectivament, a banda d'aquestes polítiques i intervencions que ningú dubta que siguin necessàries n'hi ha d'altres que no estan en l'agenda i que són fonamentals: la resposta a les inseguretats socials cada vegada més presents en l'actual sistema econòmic, social i polític.

Una política de superació de la crisi requereix, si volem assolir un país capaç d'estructurar-se com

a socialment inclusiu, a banda de les propostes sobre el model productiu, o l'adaptació als canvis i la capacitat de respondre als nous reptes, un clima social que permeti la seva apropiació col·lectiva. S'ha vist en múltiples ocasions com un clima de percepció d'inseguretat, de por a les innovacions o d'angoixa en el futur inhabilita els resultats esperats. El nostre projecte vol transformar al societat no només volem actuar amb polítiques pal·liatives que tenen efectivitat a curt termini. Transformar la societat requereix actituds i valors que es fonamentin en elements com la innovació, la garantia de la protecció de les persones, l'atenció decidida en educació i en la preservació i valorització del medi ambient.

El treball digne és una la primera i essencial font de drets de ciutadania (socials i polítics) i confereix llibertat individual, assegura progrés econòmic, garanteix cohesió i solidaritat social i ofereix seguretat material. El treball digne -de qualitat i amb drets- és l'espai social on s'ajunten el progrés pràctic i els requisits de l'emancipació individual i col·lectiva de forma equitativa amb igualtat de condicions i d'oportunitats, creant oportunitats laborals per tal d'evitar la fuga de talents, regulant aquelles pràctiques especulatives causants de la crisi, amb l'objectiu que això reverteixi en el col·lectiu i ens faci més forts i solidaris.

La transformació social que cerquem ha d'estar protagonitzada per persones desitjoses de valdre's

per si mateixes, establint noves causes compartides i construint una societat solidària, avançada i transformadora, amb capacitat de formar part d'un món cada cop més globalitzat sense que això comporti la uniformització de les seves senyes d'identitat. És amb aquestes bases sobre les quals pretenem edificar les noves aliances socials.

Els nostres principis tenen com a base el reconeixement de la dignitat inherent a tota persona humana i, en conseqüència, el PSC ha de dur a terme i crear les condicions que permetin que les persones puguin gaudir dels seus drets civils, polítics, econòmics, socials i culturals. Creiem amb la plena efectivitat d'aquests drets i ens comprometem a adoptar mesures, especialment econòmiques, per aconseguir d'una manera progressiva la plena efectivitat dels drets civils, polítics, econòmics, socials i culturals. Cal reafirmar més que mai el reconeixement del dret a treballar i dur a terme totes les mesures necessàries per garantir aquest dret, per tant, caldrà establir lleis i normes orientades a aconseguir un desenvolupament econòmic, social i cultural constant, en condicions que garanteixin les llibertats polítiques i econòmiques fonamentals de tota persona humana. El dret a gaudir de condicions de treball equitatives i satisfactòries, amb salaris equitatius i iguals per treball d'igual valor, i el dret de tota persona a un nivell de vida adequat, i en conseqüència una millora contínua de les condicions d'existència.

C? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC?

Catalunya, com Espanya i la resta d'Europa estan canviant la seva forma de expressió social. El ciutadans cada cop més veuen com els instruments tradicionals que han fet servir al llarg del temps (partits polítics o sindicats) ja no serveixen, que són febles davant un sistema globalitzat que no es preocupa de les persones, que l'únic que busca es prioritzar els intercanvis econòmics i trobar més i millors beneficis. Amb aquesta realitat, els ciutadans i les ciutadanes, paradoxalment, s'ha anant individualitzant cada cop més per intentar fer front ells sols a aquelles situacions que la "Cosa Pública" no ha sabut o no ha pogut resoldre. Però al mateix temps han sorgit iniciatives apartades dels canals tradicionals, per defensar o reivindicar aspectes concrets del moment viscut. Amb aquesta situació, la societat ja no confia en les eines que havia utilitzat abans. L'economia s'ha transformat cada cop més en un enemic d'aquells que menys tenen, i els partits d'esquerres no han pogut donar respostes. Per això, el PSC ha de trobar la forma de conjugar l'actual economia, basada en la creació i gestió del coneixement, amb la consecució de millores socials. El PSC ha de retrobar-se amb una societat cada cop més d'esquerres sociològicament, però també més allunyada que mai de l'esquerra partidista.

Aquesta nova forma de connexió amb la societat progressista ha de passar intrínscament per una nova forma de fer política, per una nova forma de relacionar-se amb qui sustenta el Partit, amb els

seus i les seves votants i amb tots aquells ciutadans i ciutadanes que en algun moment podrien compartir les nostres idees.

Catalunya està canviant en tots els sentits. Però els canvis no han acabat de construir un nou sistema polític més democràtic i eficaçment participatiu. En aquest sentit, les organitzacions polítiques, especialment els partits progressistes, tenen seriosos problemes d'interlocució efectiva amb la ciutadania, de representativitat d'uns interessos cada cop menys col·lectius i més individuals. Aquí és on emergeix tot un ecosistema que conformen la diversitat de moviments cívics, socials, sindicals i culturals, basats en l'espontaneïtat i l'adscripció a causes concretes. En aquest context, l'actual crisi econòmica i l'adopció per part dels partits socialdemòcrates de mesures d'ajustament en matèria de política socioeconòmica i liberal, està accentuant aquest procés de llunyania dels electors i de les electores dels partits d'esquerra tradicionals, i el PSC no és cap excepció. A més, l'acomplexament de les societats contemporànies no fa més que dificultar l'ús dels canals habituals d'interlocució amb la ciutadania. Per tant, ens cal tornar a definir un projecte polític a partir de les bases ideològiques que configuren l'essència del PSC, però adoptant noves formes de fer política, noves vies d'interlocució amb la ciutadania, i nous mecanismes de rendició de comptes que generin confiança i credibilitat. I els espais de contacte i de mútua relació entre partits i ciutadania fora de les conteses

electorals no són prou eficaços i són insuficients. La democràcia necessita de tensió participativa.

Avui l'espai social progressista, que ha estat el motor dels grans canvis socials i polítics del país, és més ampli que mai i el PSC ha de crear noves eines per tal de representar-lo millor. Per assolir aquest objectiu, haurem d'impulsar una "Aliança Progressista de Catalunya" que aglutini tots aquests sectors, i que es converteixi en el motor del canvi polític a Catalunya. A través d'aquesta "Aliança" el PSC haurà de ser capaç d'articular una majoria progressista capaç de realitzar les transformacions socials necessàries i liderar una agenda política d'esquerres basada en unes polítiques compartides a desenvolupar des del Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat.

Un cúmul de circumstàncies, en primer lloc la crisi econòmica, i també l'acció ideològica -a través del seu poderós aparell mediàtic de pensament neoliberal, persistent durant anys- ha creat un clima de desafecció i descrèdit per la política que resulta particularment sensible entre la gent potencialment progressista, i que, afavorint d'entrada les posicions conservadores, és pastura de cultiu idònia per a la proliferació de moviments populistes i fins i tot antidemocràtics. Els partits polítics han ajudat al procés, tancant-se massa sovint en ells mateixos, de manera que avui el gruix de la ciutadania els veu com quelcom aliè, on els interessos purament electoralista i el profit personal són els valors domi-

C? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC?

nants. Cal reconèixer francament els fets i fer una clara autocrítica per la part que ens pertoca.

Els partits polítics en massa ocasions hem caigut en models de relació instrumental i clientelar propis de societats tancades. Cal articular un nou estil de relació que es basi en el respecte, en l'autonomia, la transparència, la naturalitat, l'honestedat, la complicitat, la sinceritat, la assumpció de responsabilitats i la coherència; de manera que reconguem el paper que cadascú té en el joc democràtic. Necessitem, a partir de l'anàlisi crítica, un nou partit capaç d'assumir una nova cultura política, amb estructures obertes, un nou estil de relació i un nou llenguatge, entenedor que accepti les singularitats i objectius particulars del teixit associatiu. Necessitem, a partir de l'anàlisi crítica, un nou partit amb un capital humà reforçat i preparat i un lideratge capaç de representar-ho, implementar-ho i engrescar l'organització en aquesta direcció

El PSC aspira a ser un important agent que exerceixi el lideratge social a Catalunya i en conseqüència un referent polític i electoral de l'esquerra i el centreesquerra. Som conscients que no serà l'únic centre de l'acció política i social, però sí aspira a ser un important agent que exerceixi el lideratge social a Catalunya i en conseqüència un referent polític i electoral dels sectors progressistes.

El PSC ha de ser de nou el partit que lideri un canvi en la forma de gestionar aquest país. Hem de tornar a apostar pel municipalisme dotant l'adminis-

nistració local de més contingut i que esdevingui l'eix de la relació amb la ciutadania, ja que és la més propera.

Cal recuperar el sentit profund de la política com a instrument de transformació social perquè governar no és només gestionar. Per això, la relació entre el PSC i la ciutadania ha de fer-se també directament i no exclusivament a través de les institucions. El PSC ha de participar directa i activament en els processos participatius que conformin la generació de noves propostes polítiques i socials. Aquests ens han de permetre superar amb l'esmentada crisi de la representació. Per consolidar aquesta relació tots i totes els que formem el PSC hem de practicar la comunicació dels nostres valors d'esquerra i de progrés. En l'àmbit, privat o públic, de cadascun de nosaltres se'ns ha de reconèixer per la coherència de les nostres accions amb els valors ideològics que defensem i que inspiren el nostre projecte polític. No podem oblidar que no hi ha política sense idees, que la ciutadania ens vota per fer política, no simplement per gestionar. La bona gestió l'hem de donar per suposada. Fer política necessita de pedagogia i d'explicació i d'un diàleg permanent en les dues direccions entre política i societat. Això vol dir que les agrupacions han de recuperar la seva dimensió i tasques políticossocials que han tingut soterrades.

L'espai social progressista està conformat per una àmplia i diversa ciutadania activa defensora

de valors majoritaris com la llibertat i la igualtat. També està format per tots aquells actors del coneixement, la comunicació i la producció cultural que han transformat la base productiva catalana. L'espai social progressista no es pot dissociar dels sindicats i de l'associacionisme veïnal, cultural, esportiu, juvenil, de gènere, de gent gran, persones amb discapacitat, estudiantil, de cooperació internacional, de l'economia social i el cooperativisme, ecologista o de defensa de drets civils, i en general de tots aquells que formen part del Tercer Sector. Tots aquests sectors han de tenir el seu espai i visualització en el PSC, en les seves estructures internes i en la seva representació civil. És per això que és molt important la participació de la militància del PSC en el teixit associatiu, no amb criteris intervencionistes o per a fer proselitisme de partit, sinó per tal de recollir i traslladar al nostre projecte polític les propostes i les inquietuds d'amplis sectors ciutadans, al mateix temps que contribuïm, amb lleialtat i modèstia, desinteressadament, a l'enfortiment del voluntariat, del tercer sector i de la societat civil, en un procés de mutu enriquiment i intercanvi.

Cal recuperar la pedagogia com a eina fonamental de l'esquerra per al canvi social. És des de la pedagogia que els debats emergents arribaran a la societat, i és en aquests debats que es formaran les noves generacions de dirigents, capaces de catalitzar les idees força de l'experiència dialogada.

C? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC?

Vivim ja avui en una societat plenament digital, en la qual ni la maduració individual, ni les relacions socials, ni el potencial laboral poden desplegar-se del tot sense participar plenament d'aquest entorn tecnològic. L'acció des de la política sobre aquest espai ha esdevingut un element de primera importància, doncs les TIC poden ser un catalitzador imparabile dels valors més progressistes o dels més conservadors. Per això els i les socialistes hem de ser capdavanters en la seva regulació, alhora que en el desenvolupament permanent de tot allò positiu que en termes dels nostres valors poden aportar. No podem acostar-nos als segments més joves i als més dinàmics del nostre país sense mostrar que les polítiques de societat digital estan en primera fila del nostre interès.

Necessitem un espai de pensament obert que intercanviï propostes i temàtiques de discussió com a antena receptora i emissora dels nous reptes globals en la seva dimensió més quotidiana. Cal contribuir a la formació de lideratges cívics, socials i polítics que articulin la transformació de la realitat d'acord amb els valors propis del pensament socialista.

Cal la creació d'una aliança de progrés, com existeix en d'altres països europeus, que representi a persones, associacions, moviments i grups que comparteixin un mateix projecte estratègic. S'ha de constituir de baix a dalt, amb diàleg i cooperació. Caldrà impulsar un moviment de base, es-

tès a tots els territoris i sectors de la societat civil de Catalunya. S'ha de crear un gran projecte i uns programes a l'alçada del nostre temps. Hem de tenir responsabilitat col·lectiva, amb l'exemplaritat d'una acció política renovada, cívica i combativa, i demostrant amb solidesa que es pot construir una aliança de progrés amb dinàmica guanyadora.

Cal, també, un procés a l'inrevés. La implicació social i cívica dels nostres líders en l'entorn associatiu de les nostres ciutats i pobles. Un procés d'implicació que ha de retroalimentar el nostre projecte en la mesura que crea coneixement real d'allò que viu i necessita la ciutadania i suma sensibilitats per fer-hi front. Aquesta implicació té un plus de credibilitat que necessàriament afavoreix la percepció, positiva, de la ciutadania en relació a la política.

Cal impulsar sense dilacions un moviment favorable a una aliança de progrés que representi a persones, associacions, moviments i grups que, en la societat i el camp polític, comparteixin un mateix projecte estratègic.

L'aliança social que es proposa no pot ser resultat d'improvisacions. S'ha de construir pas a pas, evitant la creació de coalicions de caràcter superestructural com s'ha produït en experiències passades, amb les greus dificultats que va comportar. En comptes d'una coalició freda, postelectoral, cal generar una dinàmica de baix a dalt, amb diàleg, amistat i cooperació.

Caldrà, primer, crear una dinàmica d'opinió favorable a través del diàleg i la comunicació. Després, caldrà impulsar un moviment de base, estès a tots els territoris i sectors de la societat civil de Catalunya, un moviment social i polític cooperatiu, inspirat en valors i objectius compartits, acollint una diversitat de formes de participació, suport i compromís. Proposem el mètode de l'autoorganització per a crear aquest moviment amb cercles, grups de treball i coordinadores territorials i sectorials, de caràcter obert i amb ple respecte del pluralisme. Finalment, caldrà discutir i acordar una alternativa que sigui majoritària a Catalunya el 2014: un gran projecte i uns programes a l'alçada del nostre temps.

Serem mereixedors de la majoria en aquell moment si, conscients de la nostra responsabilitat col·lectiva, amb l'exemplaritat d'una acció política renovada, cívica i combativa, mostrem amb solidesa que l'aliança de progrés és una dinàmica guanyadora.

La vida dels partits progressistes, i encara més del PSC, no és possible sense la xarxa social progressista i l'empenta de la ciutadania activa i compromesa. Assistim a un canvi de valors i de paradigma que ens exigeix una visió compartida en una àmplia aliança social i política de progrés que podrà concretar la seva proposta electoral a través del PSC. L'hegemonia social permetrà recuperar la força necessària per tornar a guanyar les elec-

C? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC?

cions a través d'una aliança social forta, sòlida, polièdrica i amb un objectiu comú: desenvolupar un nou programa de transformacions socials des de les institucions basat en la llibertat, la igualtat i la solidaritat. En definitiva, la crisi, el malestar, els mals resultats electorals i els moviments d'indignació ciutadana ens estan demanant a crits una regeneració ideològica del nostre discurs. El socialisme català ha de reconstruir el seu projecte de forma ambiciosa i valenta atenent com a prioritari els problemes de la joventut, la gent aturada i els col·lectius més fràgils. Ho hem de fer així si volem solucionar un dels principals reptes del PSC: la regeneració del nostre electorat.

El PSC entén que l'eixamplament dels participants en la presa de decisions i eleccions dels càrrecs augmenta la legitimitat democràtica dels càrrecs orgànics i electes, i entén aquest eixamplament com a una oportunitat d'apertura a la militància i a la ciutadania.

Estem vivint una època de molts canvis i en aquests moments necessitem discursos, missatges i propostes clares, i també comportaments; accions individuals i col·lectives encapçalades per persones amb empatia respecte de la ciutadania i que coordinin aquests processos. El proper Congrés del PSC ha de ser un debat d'idees que posteriorment siguin visualitzades en la societat; el proper Congrés del PSC no pot quedar-se només en un debat per qui portarà la direcció del Partit.

Cal fer un debat d'idees profund, transformant-les en accions i fets que puguin ser detectats per la ciutadania, és a dir, política de gestos, per exemple si defensem l'escola pública, portar els nostres fills a l'escola pública. Necessitem tenir un relat coherent, ser coherents entre allò que diem i allò que fem, fer que allò que diem i aplicar-lo en nosaltres mateixos.

Veiem que cada vegada més creix la desafecció política perquè molts ciutadans i moltes ciutadanes tenen la sensació que ningú els representa. Com a Partit d'esquerres hem de tornar a relacionar-nos amb la nostra base social, amb la societat que volem representar. Abans de demanar la confiança dels nostre electorat, hem de demostrar com a socialistes que el nostre compromís és fort, transparent i sincer amb la ciutadania. No dir que sí quan no es pot. Hem d'aprendre a escoltar més i millor les demandes de la ciutadania, a respondre-les i acceptar-les.

La realitat social d'avui ja no és la de fa vint anys. Les organitzacions continuen estant constituïdes i formades per persones i necessitem persones per a liderar-les. Les persones no les trobem darrera les xarxes socials, sinó que les trobem quan anem a comprar el diari, quan anem al forn, passejant el gos, portant la canalla al col·legi o al parc, parlant amb els veïns, amb els amics, amb la família. Com a socialistes hem de continuar creient en les persones i en la necessitat de crear lligams entre

elles. Els i les socialistes formem un grup, una xarxa de persones capaces d'escoltar i de respondre, un equip d'activistes, homes i dones, que continuem creient que un món millor és possible.

Actualment els partits polítics pateixen una estranya crisi d'imatge i posicionament que es constata en el fet que els ciutadans i les ciutadanes tendeixen a avaluar-los com la institució política que menys confiança els mereix: diuen que són poc transparents, que estan fora de contacte amb la ciutadania perquè no escolten. Davant d'aquesta realitat els i les socialistes tenim el repte d'enfortir la imatge i el pensament del partit a través de la nostra ideologia, simbologia i emocionalitat. El nostre partit ha de ser percebut com una organització amb un projecte molt definit i clar (idees), amb un relat associat a elements únics i diferenciadors (simbologia) i amb una capacitat d'interactuar i comunicar-se orientada a mobilitzar a la ciutadania (emocionalitat). Hauríem d'aconseguir un major contacte amb la ciutadania (proximitat). Hauríem de repensar-nos com plataformes d'organització i mobilització permanent de la ciutadania. Construir una nova narrativa per al Partit, amb quins temes volem ser associats? Volem que la ciutadania ens relacioni amb un seguit concret d'idees ben definides? Potser hauríem de tornar a revisar la nostra imatge i simbologia: estendre la marca del partit amb un desenvolupament d'imatges associades a grups en concrets: joves, dones, gent gran; fer que els ciutadans i les ciutadanes

C? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC?

es facin seva la marca PSC: la marca continua, les persones som efímeres.

Potser hauríem de tornar a replantejar-nos amb quins sectors de la societat volem tornar a comunicar-nos, per evitar caure en contradiccions en el cas que hi hagi una situació que ens hi empenyi. Hem de tenir clar quines són les necessitats i els objectius a què hem de servir i les aliances necessàries. Replantejar-nos la nostra política comunicativa:

1.- Electors-ciutadans;

2.- Militants-activistes-simpatitzants que tenen un nivell superior per conèixer en detall el nostre treball polític;

3.- Grups d'interès (associacions, entitats, sindicats, gremis, etc...) que per les seves activitats poden influir en el debat públic. Potser es podrien enfortir i ampliar les activitats dels grups interns del partit (dones del partit, joves del partit, sectorials, etc.).

Dins de la nostra política comunicativa incidir en els mitjans de comunicació i les noves tecnologies (butlletins electrònics, facebook, twitter, blocs, etc.) amb eslògans i arguments curts i repetitius, per exemple: El PSC sempre escolta; El PSC vol que sàpigues tot allò que fa; tots els canals haurien d'estar pensats per incentivar la ciutadania perquè interactuï amb el nostre partit, i continuar enfortint espais de comunicació on hi vagi la gent

(assemblees del partit, fires del partit, les agrupacions, el partit en el carrer, etc.).

El nou partit socialista del segle XXI ha de visualitzar que la ciutadania juga un important paper dins de la nostra organització, potser oferint-li més oportunitats; interactuant més fàcilment amb els líders del partit, essent consultada, propiciant que participi en les nostres activitats. El Partit dels Socialistes de Catalunya ha de ser vist com una organització en acció política permanent on els ciutadans i les ciutadanes entenguin i vegin que es compta amb ells. Com a socialistes hem de continuar enfortint la nostra organització perquè sigui una eina imprescindible per a la nostra democràcia.

L'aposta pels joves i la JSC

Els i les joves membres de la Joventut Socialista de Catalunya han de tenir un paper molt més rellevant en l'agenda política de l'organització mare, el PSC. Són joves formats i amb noves idees que aporten una gran nivell al partit i, per tant, han de ser presents de forma més activa i real en les diferents activitats i accions fetes pel PSC. Ells són part del futur de l'organització i se'ls ha de facilitar (a tots els nivells) la seva participació.

Com potenciar la formació

Proposem institucionalitzar la Fitxa Formativa dels i les militants de tal manera que sigui tinguda en compte a l'hora de promocionar els càrrecs orgànics i institucionals, amb criteris de mèrit i capacitat.

La relació federal amb el PSOE

L'articulació parlamentària entre el PSC i el PSOE a les Corts Generals és des del reconeixement de la plena vigència del Protocol d'Unitat que va fer possible la creació del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE).

D'ençà d'aquesta relació fraternal i federal, el PSC ha estat actor principal dels diferents governs socialistes al Govern d'Espanya, i copartípic de les decisions i polítiques endegades. Aquesta relació federal ha de continuar i ha d'ampliar-se, actualitzant i incorporant nous mecanismes que enforteixin la veu del PSC en el debat polític i avançar en el debat dins del socialisme espanyol i català per a realitzar l'ideal federal que compartim. Per això, proposem amb l'objectiu d'assegurar la visibilitat i coherència dels diputats i diputades del PSC:

- La transformació del Grup Socialista al Congrés dels Diputats en el "Grup Socialista Federal", tal i com assenyalen els Estatuts federals del PSOE.
- L'organització dels socialistes catalans en el marc del grup parlamentari federal del PSOE es decidirà en el marc d'un protocol acordat per les comissions executives del PSC i del PSOE.
- La creació d'una comissió paritària de seguiment per a temes catalans al Congrés dels Diputats de la qual en formaran part el Primer Secretari o Primera Secretària del PSC, i el màxim o la màxima responsable dels diputats i les diputades del PSC al Congrés.

C? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC?

- La intervenció en debats parlamentaris d'especial interès per a Catalunya d'un diputat o una diputada del PSC.
- Els diputats i les diputades del PSC al grup parlamentari federal del PSOE observaran una disciplina comú d'acció, veu i vot, llevat de casos excepcionals relatius a temes d'especial interès per a Catalunya i el seu autogovern, en què no hi hagi hagut acord a la comissió de seguiment.
- Avançar en la reforma del Senat per fer d'aquest la veritable cambra territorial.
- La prioritat del PSC és concórrer a les properes eleccions al Senat amb la coalició Entesa catalana de Progrés. En el cas que no es pugui reeditar aquesta coalició, les senadores i els senadors socialistes catalans constituïran un grup propi seguint les característiques de l'actual "Entesa".

El PSC com a laboratori d'idees i els instruments de connexió amb el món acadèmic

L'ofensiva neoliberal ve en parella amb la posada en marxa des de fa 15 anys de potents think tanks o laboratoris d'idees a nivell internacional i ubica els seus centres als EUA on reben quantiosos recursos econòmics per a l'elaboració teòrica i els elements de difusió i distribució del seu missatge en el món.

El PP va unificar els seus recursos el 2004 i va ajuntar les seves fundacions en una sola, la FAES,

on José Mª Aznar ha establert el seu quarter general, i des d'on, amb reconeguda eficàcia, organitza i distribueix els seus missatges polítics al conjunt de la ciutadania.

El PSOE va intentar fer el mateix el 2008, amb relatiu èxit. Va unificar fundacions i va posar en marxa la Fundación Ideas, dirigida per l'exministre Jesús Caldera. Va reconvertir la Fundación Jaime Vera, en un Institut que manté el nom. Des d'allà s'organitza alguna formació centralitzada i es fan escoles d'estiu que tenen certa ressonància mediàtica.

El PSC disposa ja de la Fundació Rafael de Campalans i de l'Escola de Formació Xavier Soto com a instruments per a elaborar i difondre el missatge socialista. Tenen diferents dependències orgàniques i funcionals, cosa que dificulta la seva eficàcia i rendiment.

Utilitzant un símil fabril, és convenient que el laboratori on s'investiguen les tendències ideològiques del món i es teoritza sobre les idees estigui al costat de la fàbrica de producció i distribució, per a, essent fidels a la tradició marxista, poder unificar teoria i praxis. Per aquest motiu, per aconseguir més altes cotes d'eficàcia, economia de costos i rendibilitat, proposem a la nova comissió executiva la unificació de l'FRC i de l'EXS, passant aquesta última a anomenar-se Institut Xavier Soto, depenent orgànicament i funcional de la mateixa direcció de l'FRC que manté el seu

nom. La direcció de l'FRC dependrà directament de la secretaria de formació del PSC.

Estratègies per articular la relació amb els moviments socials, teixit associatiu i societat civil

Un projecte polític que ambiciona transformar en profunditat la societat necessita quelcom més que un suport electoral significatiu. Aquest és òbviament necessari per assolir el govern i, amb ell, disposar de les eines més potents per propiciar aquesta transformació social, però no obstant es fa necessari gaudir també d'àmplies i ben assentades complicitats en la societat, que perdurin en el temps, i que acompanyin el cicle transformador no només donant-hi suport, sinó impulsant-lo i complementant-lo des del teixit social. El PSC és, com s'ha dit, una organització no estatista, sinó societària, en la qual ens agrupem persones convençudes que la realització dels valors del socialisme es produirà per obra no tan sols de les institucions en les quals tinguem l'oportunitat d'exercir-hi responsabilitats, sinó per la presència en la societat de forces que n'impulsin la transformació.

Atents a aquesta realitat, pels i les socialistes és prioritari construir una organització tan atenta a la necessitat de l'arrelament social de les nostres idees i valors com a la presentació d'un sòlid front electoral. Cal, per tant, orientar en aquest sentit les nostres disposicions i capteniments, i el moviments socials més recents al nostre país repre-

C? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC?

senten un recordatori de la urgència i necessitat existents a l'hora d'escometre aquesta tasca.

Si volem resultats diferents, però, no podem seguir assajant sempre les mateixes fórmules. Les generacions que havien conegut les fórmules de socialització primària de l'època industrial estan passant progressivament, per efecte de l'edat, a ésser minoria davant d'unes generacions completament socialitzades en un món postindustrial.

El conjunt de la població està més ben formada i més educada i preparada per descodificar la informació, inclosa la presentada en format audiovisual. També s'han relacionat entre ells i elles, i amb l'entorn, d'una manera molt diferent als tipus de relacions interpersonals i amb la societat per a les quals la majoria d'organitzacions de l'esquerra estaven pensades.

Aquesta manera diferent de relacionar-se no es limita només a l'ús de les noves tecnologies de la informació i la comunicació, la importància de les quals és innegable, sinó que s'estén a múltiples facetes, inclosa una diferent percepció d'altri i la relació que hi tenim. La fragmentació social és un element definidor d'aquestes interrelacions, però, com s'ha dit, no és un obstacle insuperable que impossibiliti a l'esquerra explicar el món, com volem transformar-lo, i per què.

Això fa que sovint les formes de participació o de presa de decisions de les organitzacions tradicio-

nals de l'esquerra no s'avinguin gaire amb allò que n'esperen les persones que s'hi apropen amb ànim de trobar-hi un ventall de graus d'implicació que sovint no s'està preparat per oferir o per articular amb eficàcia. A això cal sumar-hi que, des de fora d'aquestes organitzacions, es percep l'afiliat o militant de qualsevol d'aquestes organitzacions com un ésser que no té capacitat per al pensament crític, o bé que ha acceptat deixar de fer-ne ús, i que tan sols segueix i repeteix consignes.

Els moviments socials de nova fornada, al seu torn, han demostrat abastament la seva capacitat per fer de catalitzadors del descontentament general amb l'estat de coses actual i amb unes institucions que no satisfan plenament o que, en alguns casos, es perceben com a obsoletes. Però tampoc no han estat capaços d'articular una resposta política que hagi vehiculat els anhels i afanys de les persones que s'hi han acostat.

En aquest escenari, i tenint en compte els canvis que s'han produït en la societat, les organitzacions de l'esquerra farien bé d'entendre que la nova forma de liderar no és exigir que et segueixin cegament, sinó acompanyar i fer-se acompanyar, amb una actitud de diàleg permanent i de treball en la construcció d'espais i horitzons compartits.

Cal abandonar tota temptació dirigista dels moviments socials, i s'imposa per contra una concertació, des de l'autonomia i la pluralitat de projectes de cadascuna de les sensibilitats de l'esquerra,

per posar dempeus un front de la ciutadania que exigeix la democratització de les instàncies en les quals es prenen les decisions que els afecten. Ja que tots estem cridats a desenvolupar les nostres vides en l'esfera econòmica, de la que no ens en podem abstreure, sembla raonable aspirar a què s'estableixin regulacions que garanteixin que l'economia estarà al servei del progrés i el benestar comú, i no únicament al servei de la persecució impúdica, socialment estèril i nociva de la maximització de la rendibilitat, sense cap altra consideració.

És moment per a impulsar organitzacions que posin totes les alertes i tallafocs possibles per evitar la seva esclerosi, cal revisar de manera permanent i valenta la seva estructura per evitar la instal·lació de vicis i inèrcies nocives i per promoure un adequat equilibri dels mecanismes de control i contrapès, i fer-les així vives, plurals, integradores, fortes i obertes alhora.

Per assolir l'objectiu de dotar el socialisme d'organitzacions coherents i alhora vibrants de debat i propostes, desbordants d'activitat i mobilització, i amb un fort arrelament social, cal emprendre canvis en la nostra cultura organitzativa, integrant-hi la visió d'una política feta tant des de la institució (sigui al govern o a la oposició), com des de la societat, per a la qual cosa caldrà guanyar en horitzontalitat i en flexibilitat per adaptar-se millor a les circumstàncies canviants, i així estar en millors condicions per lliurar el combat polític que soste-

C? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC? Què és i què vol ser el PSC?

nim, així com integrar de manera més eficaç l'ús de les eines de comunicació més modernes, aplicant-les a fórmules participatives de deliberació i de presa de decisions.

Cal fomentar la creativitat i la iniciativa dels membres de l'organització dins i fora d'aquesta, i cal deixar enrere l'aversion al conflicte i afrontar debats amplis i participats, sense que manqui per això l'agilitat i l'eficàcia. Cal permetre en la pràctica més graus de participació, fomentant que tothom, amb independència de la forma o la intensitat de col·laboració que pugui aportar-hi, se senti partícip del projecte col·lectiu. Les noves organitzacions així conformades han de ser capaces d'acollir i impulsar la coalició d'àmplia base esmentada al punt anterior.

El PSC com a partit de tradició democràtica i socialista ha de fomentar el debat d'idees, no només a nivell intern sinó també, a nivell extern. Per

aquest motiu és necessari que el partit s'aproximi més a la ciutadania i a la societat civil, mitjançant instruments com assemblees obertes o eleccions primàries per escollir candidats i candidates, fent d'aquests instruments un element inherent en el funcionament del partit.

- Noves formes de comunicació i relació amb els moviments socials i associatius
- L'estil de lideratge que necessita el PSC per escoltar i ser escoltat per la societat civil

El lideratge polític sempre -i ara més que en altres ocasions- ha de basar-se en la proximitat, la confiança i la credibilitat. Per tant, el lideratge del PSC s'ha d'exercir des de la proximitat a les persones i des de la capacitat d'un diàleg sincer i permanent, que faci de l'empatia la millor habilitat per entendre la situació dels ciutadans i les ciutadanes i el desig de trobar respostes a les seves problemàti-

ques. A més, hem de recuperar el llenguatge plaer i entenedor per a tothom, evitant l'ús i abús d'eufemismes i dient les coses pel seu nom. Els líders han de saber reconèixer els errors i rectificar quan sigui possible.

Cal transformar la comunicació actual unidireccional en comunicació bidireccional, amb una nova direcció que escolti i mantingui una relació més estreta amb la militància i el territori, i cal escollir els nostres lideratges basant-nos en criteris ideològics, actitudinals i competencials.

El lideratge del PSC ha d'estar inspirat en la credibilitat de qui defensa els valors i les idees -d'esquerra i progrés- per damunt d'oportunismes conjunturals i pragmatismes de curt recorregut. El convenciment i la defensa de les idees ha de ser un referent estable i sòlid, que generarà força davant de situacions d'inestabilitat i d'incertesa.

RESOLUCIÓ: CREACIÓ DEL CONSELL OBERT DEL PSC

El PSC vol ser expressió de l'ampli ventall social que pot identificar-se amb el socialisme democràtic i amb la seva voluntat reformadora, un ventall social que vol ser majoritari. Els propis militants del PSC són exponents d'aquests segments socials diversos i ho han de ser de manera cada cop més arrelada i activa, i amb una amplitud creixent. L'acció del PSC, de les seves organitzacions territorials i sectorials com dels diputats i diputades, alcaldes, alcaldesses i regidors i regidores socialistes, ha de basar-se també en una interlocució permanent amb les principals expressions, individuals i col·lectives, d'aquest ampli ventall social.

Aquesta interlocució social, però, es fa doblement necessària i del tot imprescindible en un moment greu com el que viu el món, en el qual, a cavall de la globalització tecnològica i de la crisi del capitalisme,

apareixen nous i poderosos intents de signe regressiu, però també noves energies socials, amb noves exigències democràtiques i transformadores.

El nou context que pren forma a escala mundial demana posar al dia plantejaments i formular noves respostes, imaginatives i sense inèrcies estèrils, i demana també una àmplia concurrència d'idees i de propostes, d'angles de visió, d'accents diversos. Perquè l'encert només s'obté a partir d'una massa crítica prou rica i plural. I perquè no hi ha acció transformadora que no es basi en la deguda legitimitat social i cultural: no és suficient un dispositiu de partit, per ampli i potent que sigui; cal una acció mancomunada de tots els factors necessaris i disponibles: polítics, tècnics, culturals i comunicatius. Es tracta sobretot, com sempre, d'un combat cultural, del combat de les idees.

Per això, el PSC, més enllà de les seves habituals interlocucions socials sobre problemes concrets, sobre temes generalment de caràcter sectorial, es disposa ara a instituir una àmplia interlocució social relativa a la política general del PSC, a les actuacions que són objecte del seu màxim òrgan de direcció entre Congrés i Congrés: el Consell Nacional.

Amb aquesta finalitat, el Congrés encomana al Consell Nacional del partit la creació del Consell Obert del PSC, un ampli fòrum consultiu i deliberatiu, format paritàriament per una representació del propi Consell Nacional del PSC i un nombre igual de persones significatives dels moviments socials i sindicals, del món de la cultura, dels diversos àmbits professionals.

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

ASPIRACIONS I VALORS DE LA SOCIETAT CATALANA

Tot esforç per projectar una visió de la socialdemocràcia de futur, la definició de qualsevol estratègia orientada a consolidar una Catalunya basada en la justícia social, en la lluita contra l'exclusió, la dominació, la discriminació o la opressió, tot esforç per garantir la igualtat d'oportunitats i l'exercici de la llibertat individual, passa per definir a Catalunya un model social equitatiu, efectiu, eficient i sostenible.

Hereus del pensament polític d'un socialisme català que amb figures com les de Josep Pallach, Paco Ramos, Joan Reventós, Maria Aurèlia Capmany, Ernest Lluch, Jordi Solé Tura o Marta Mata (seguint l'esperit del congrés d'unitat socialista del 1978) junt amb molts altres company i companyes que han representat la lluita històrica per la defensa dels drets socials i civils, la lluita contra l'exclusió social, l'impuls a la innovació social, econòmica i cultural, la laïcitat o la promoció del diàleg Catalunya-Espanya-Europa, ara cal reorientar i transformar el "corpus" ideològic per continuar essent el partit hegemònic de l'esquerra, de les persones progressistes del nostre país. Un partit de clara orientació socialdemòcrata, reformista i transformadora per mantenir i ampliar els guanys en llibertat i equitat aconseguits en els darrers anys i que sense por ni complexos aborda els reptes de la seguretat, la convivència, l'impacte de la globalització financera, econòmica i cultural o

la col·laboració pública-privada des de posicionaments progressistes, sense apriorismes ideològics, des de la base del catalanisme social, inclusivament i plural i no del nacionalisme liberal conservador, de la dreta que segueix mantenint discursos identitaris de confrontació nacional per amagar o suplantar amb discursos nacionalistes l'aplicació efectiva de l'hegemonia de la dreta creixent a Catalunya, Espanya i Europa.

Defensem que l'Estat del Benestar, com a màxima expressió d'un model social que troba en la intervenció pública la garantia d'un model de desenvolupament econòmic i dels mercats just i sostenible, una distribució equitativa de la riquesa, la consolidació del pacte entre els diferents grups socials (per la via de la fiscalitat) i la promoció conjunta de la igualtat d'oportunitats, requereix d'una relectura en plena crisi econòmica (globalització del capitalisme), social i ideològica compartida amb la resta de partits d'arrel socialista, progressistes, europeus i internacionals.

Ens enfrontem a xacres i errors del passat, canvis en el context socioeconòmic, i a l'hegemonia cultural i política del discurs liberal conservador als països occidentals i a les reformes pendents, això planteja dubtes de com fer sostenibles els actius aconseguits, i com donar resposta a les necessitats d'una ciutadania que demana una extensió quantitativa i qualitativa dels àmbits tradicionals d'actuació pública i l'ampliació de la seva cobertu-

ra a nous reptes. La relativa baixa despesa sanitària i educativa, malgrat moltes millores els darrers anys, comparada amb les regions europees de renda per càpita similar a la de Catalunya, però sobretot la migrada inversió en polítiques de suport a les famílies, fan que continuï essent necessari un fort i decidit lideratge polític que permeti continuar construint un model social de justícia i cohesió per a Catalunya.

Seguim patint alguns problemes relacionats amb la planificació de les polítiques socials (especialment en els àmbits més directament relacionats amb les els canvis demogràfics) i la desconfiança d'una part de la ciutadania vers l'administració i el sector públic titllat tradicionalment de burocràtic, centralista, intervencionista i ineficient. L'evidència ha desmentit els posicionaments neoliberals conservadors que han vinculat sempre l'actuació pública a una font clara d'ineficiència. Catalunya ha demostrat que la intervenció pública en àmbits propis de protecció social universal, com el dels serveis sanitaris, que no només han contribuït a consolidar-los com sectors creadors de riquesa i efecte econòmic d'arrossegador rellevant, sinó que ho han fet amb uns estàndards de qualitat, d'efectivitat i eficiència incomparablement millors que dels països que han optat per models plenament liberals en aquest àmbit.

Els destinataris i destinatàries, els contextos i els instruments per mantenir el model social i de co-

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

hesió actual a Catalunya, revelen, ja avui, els conflictes en l'assignació dels recursos públics no tan sols entre col·lectius tradicionals (classificats per edat o participació en el mercat de treball) sinó també entre els col·lectius classificats per àmbits més propers als nous reptes als quals s'enfronta la societat catalana: el gènere, l'origen o la cultura, la paternitat i la maternitat, el model de família o el cicle vital en el seu conjunt (inclòs el dret a decidir una mort digna).

Cal defensar políticament i cívicament un model social per a Catalunya que ha d'implicar necessàriament reformes i adaptacions a les necessitats dels canvis propis del segle XXI. Hereus, fidels als nostres valors i orgullosos, de les conquestes de l'Estat del Benestar aconseguides en el darrer segle pels socialismes democràtics catalans, espanyols, europeus i internacionals. Un model indestriable econòmic, territorial, cultural i social al servei de les persones i la comunitat. L'Estat del Benestar, com a màxima expressió d'un model social que troba en la intervenció pública la garantia d'un model econòmic just i sostenible. No ens podem permetre, com a país, un "malestar amb l'Estat del Benestar". La reforma ha de garantir el just equilibri entre l'interès de la comunitat i la llibertat individual, de manera que permeti donar una resposta contundent i robusta a tots aquells que volen deixar-ho tot en mans dels poders menys democràtics: els purament econòmics, els mediàtics o els publicitaris, entre d'altres.

Cal revisar i adaptar el model social i econòmic que sustenta l'actual Estat del Benestar a Catalunya per tal d'evitar desassossec i insatisfacció a la ciutadania. Al costat de l'enfortiment i la reforma dels elements claus de l'Estat del Benestar (salut, educació, polítiques familiars i de gent gran), hi ha altres inquietuds emergents que intensifiquen el malestar social (l'atur, la precarietat laboral i social, l'accés a l'habitatge, l'ús del temps i la mobilitat, la impersonalitat, la soledat, l'immobilisme, el malestar en la convivència, la inseguretat, els desequilibris territorials). Per això la proposta des de l'esquerra, des del socialisme de base reformista, transformador i arrelat en la llibertat i la igualtat, s'ha de preveure en diferents àmbits d'actuació: especialment les unitats familiars, el barri, l'escola o el lloc de treball. Proposem actuacions que alhora tinguin perspectiva local i global, individual i comunitària alhora, basades en la garantia de la igualtat d'oportunitats i no exclusivament en l'igualitarisme finalista; actuacions que posin en positiu les diferències, que no coarten, ans al contrari, fomenten la llibertat, la interdependència, la cooperació, la competitivitat, l'excel·lència, com a part indestriable d'una societat cohesionada, lliure i justa.

ELS REPTES DE LA SOCIETAT DEL SEGLE XXI

Catalunya, en els propers anys, ha d'establir una agenda política que tingui en compte els canvis en els paràmetres que actualment defineixen les po-

lítiques públiques i que han de sustentar el model econòmic i social, plantant cara al liberalisme conservador dominant que defensa per sobre de la societat del benestar l'interès financer i capitalista.

Solidaritat intergeneracional

Els nous reptes demogràfics suposen passar dels riscos de l'envelliment poblacional i la despoblació (que posaven en perill els mecanismes de protecció social i de desenvolupament econòmic) al nou paradigma de rejuveniment de la població, fruit d'una situació demogràfica dual, amb un envelliment de la població autòctona i la irrupció de nova immigració jove en ple procés d'integració. La garantia d'accés d'aquesta nova ciutadania als serveis socials bàsics, com els sanitaris, i la forma en què s'hi accedeix, així com la modulació de l'ús creixent i no sempre ordenat dels serveis per part d'una població cada cop més envellida, seran les claus per garantir la integració social i evitar incentius de deserció de les classes mitjanes al sistema bàsic de protecció social de responsabilitat pública.

Això passa per un augment de la proporció del PIB que gestionen les administracions públiques per a polítiques redistributives, fins arribar a nivells semblants als dels països de la Unió Europea.

Solidaritat entre gèneres

En aquests moments de qüestionament de l'Estat del Benestar és més necessari que mai garantir la solidaritat entre gèneres i construir un nou pac-

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

te social entre homes i dones. En aquest sentit és fonamental incorporar definitivament la lògica del gènere en el global de les polítiques públiques (econòmiques, socials, culturals, de comunicació i territorials), així com defensar posicionaments clars i no sacrificar els lideratges i recursos adreçats a abordar problemàtiques sorgides des de la discriminació de gènere: la feminització de la pobresa, la violència masclista i la prostitució. Tot i haver assolit el reconeixement “formal” de la participació de les dones en igualtat i en tots els àmbits, la realitat és tossuda i seguim arrossegant un gran desequilibri en la participació i en la presa de decisions. La responsabilitat de l'àmbit privat segueix essent majoritàriament femenina, ens urgeix un repartiment igualitari de l'esfera d'allò privat, dels assumptes domèstics i de la cura. Només amb una veritable coresponsabilitat entre homes i dones s'equilibraran realment les oportunitats per a elles. La coresponsabilitat en l'àmbit privat i l'apoderament en el públic són els instruments que ens permetran remoure positivament les estructures socials condicionades per la mentalitat masclista.

Principi de coresponsabilitat

Superar una perspectiva tradicional marcadament assistencialista de les polítiques públiques que passa per prioritzar una resposta efectiva de tots els actors implicats en el benestar individual i col·lectiu i plantejar polítiques més transversals.

Ciutadania responsable i construcció de comunitat com a bases del nou model social i de l'Estat del Benestar. Superar una perspectiva assistencialista de les polítiques públiques passa per continuar progressant en la universalització de les mateixes i reforçar-les mitjançant un major i millor finançament de base fiscal directa -el mecanisme privilegiat de responsabilització ciutadana amb elles- i un extraordinari rigor i eficàcia en la gestió d'aquestes per part dels gestors. Malgrat això també caldrà demandar una resposta més activa i efectiva de tots els actors implicats en el benestar individual i col·lectiu. Junt a l'exigència per control i bon ús dels recursos públics esmerçats haurem de promoure l'emergència de la responsabilitat individual sobre el benestar físic, social o econòmic o l'aposta per una perspectiva més comunitària, integral i preventiva de les polítiques de protecció social.

Nous valors emergents al segle XXI

Aspectes com la llibertat individual, la forma en què s'entén la justícia i la solidaritat, els efectes de la societat del coneixement i les infinites possibilitats que porta la societat en xarxa, el consumisme, la demanda de major seguretat, la concepció del temps o l'evolució dels models i relacions familiars, marquen la necessitat d'una revisió dels serveis de responsabilitat pública des de la perspectiva reformista transformadora de les forces de progrés. Davant la desconfiança ideològica del neoliberalisme conservador, l'esquerra ha d'oferir una revisió re-

formista de l'Estat del Benestar adaptada amb els valors emergents i sense caure en la tirania ideològica neoliberal que sosté que menys Estat és més societat. Una nova concepció de “l'Estat” on la comunitat, la transversalitat de la responsabilitat compartida entre individus, homes i dones, els diferents models i relacions familiars, la compatibilitat de la laïcitat i llibertat religiosa, treballadors, treballadores i empreses, i les administracions que garanteixen els mecanismes socials bàsics de cohesió i protecció, demostrin que només amb més comunitat tenim més societat.

Nou equilibri entre la igualtat d'oportunitats i el dret a escollir

Actualment la ciutadania aspira a equilibrar de forma diferent la llibertat individual i la igualtat. Front als posicionaments liberals conservadors que esperonen la fal·làcia simplista del dret a escollir en els serveis públics, s'ha de garantir i reivindicar que la llibertat d'elecció només és compatible amb la igualtat d'oportunitats que representa la garantia de l'accés equitatiu a la informació i a la formació. Recau sobre l'administració -l'autoritat pública-, per tant, garantir una distribució equitativa dels recursos per assegurar les oportunitats d'accés per a la presa de decisions en llibertat, minimitzar les asimetries de la informació entre agents, evitar la selecció adversa d'usuaris i usuàries per part dels proveïdors de serveis o garantir la pluralitat de provisió en un marc sense monopolis locals o sectorials.

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

Nova relació amb l'entorn i la família

Els models de gestió i valoració del temps personal, laboral, social, familiar o institucional són fruit de nous valors en les relacions amb el treball, l'entorn social o la família. La demanda de major llibertat individual, la debilitació dels llaços entre les generacions que conviuen en els nuclis familiars o la consolidació social i institucional de nous models de família, requereixen de solucions creatives davant els problemes d'inseguretat i desprotecció (física, econòmica, professional o afectiva), propis d'una crisi econòmica històrica. Cal distribuir òptimament els recursos, encara que això suposi canviar els equilibris pressupostaris clàssics entre polítiques socials més eficaces i més eficients. La creixent feminització dels àmbits públics i col·lectius, fruit de les polítiques d'igualtat, ens planteja també la necessitat de repensar el nostre model social i, especialment, les relacions laborals i de poder en la vida quotidiana, per tal d'aprofitar el talent femení en tots els aspectes de la societat.

Els reptes de la globalització

La integració dels mercats, l'evolució científica, l'eclosió en l'àmbit de les tecnologies de la informació i la comunicació, la desregulació dels mercats financers i l'absència de govern econòmic europeu i mundial requereix de coordinació política multilateral. Cal afrontar des del socialisme a Catalunya una visió euromediterrània i global dels nous reptes de dimensió internacional com els moviments

migratoris, el canvi climàtic, els drets humans, els recursos energètics o els alimentaris, per posar tan sols alguns exemples. Els riscos associats a un procés de creixent globalització econòmica requereixen, a banda de la reforma profunda de les institucions democràtiques que governin i regulin la globalització, polítiques de recolzament a l'emprenedoria empresarial local.

La creixent globalització econòmica requereix la profunda reforma de les institucions internacionals en el sentit de que tinguin capacitat per contrarestar els interessos dels poders econòmics i per regular el funcionament de l'economia posant-la al servei de les persones. En aquest sentit, advocuem per l'enfortiment polític de la UE, per tal que sigui un actor potent en aquest context multilateral en què s'organitza la política i l'economia mundial i alhora un antídoto contra les creixents tendències nacionalistes. Aquest procés polític d'Europa hauria de culminar amb l'elecció d'un president o presidenta per sufragi universal.

El desenvolupament d'aquesta agenda política a Catalunya implica definir el catalanisme com a pacte entre individus lliures i iguals per mantenir un model de convivència i autogovernar-se, i passa indefectiblement per configurar-se com un moviment de naturalesa integradora i generadora de justícia social. L'aposta per l'autogovern és incompatible amb l'exclusió econòmica i social; l'autogovern basat en la integració requereix d'un Estat del

Benestar potent i especialment actualitzat davant de les noves demandes. Els serveis públics bàsics que el defineixen (com la sanitat, l'educació i els serveis socials) han de mantenir-se robustos i inqüestionats per la societat catalana.

La integració com a eix per a l'autogovern i el sentiment de governança té implicacions lingüístiques i culturals, però és especialment econòmic i social. L'autogovern ha de permetre gestionar adequadament les polítiques socials des de la proximitat i de forma coordinada i transversal amb la resta de nivells de govern.

Cal tornar el crèdit a la política i a la democràcia a través de la reconciliació amb valors que estan lluny d'estar en crisi: solidaritat, llibertat i igualtat d'oportunitats. El socialisme ha de ser promotor d'un model social que garanteixi una vida digna per a tothom, i l'accés a un treball digne, amb drets i sense discriminacions, i en la seva absència, a unes prestacions suficients. Així mateix cal garantir també l'accés a un habitatge digne, al sistema sanitari, educatiu, i de serveis socials, així com un fort suport a les famílies (prioritzant infants i joves) i també a les persones amb dependència (gent gran, persones amb malaltia mental i persones amb discapacitats), fent de la transparència i rendiment de comptes davant la ciutadania el principi de la pràctica política. La participació de tothom en l'existència i desenvolupament d'un sistema fiscal progressiu i suficient per finançar

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

els costos i càrregues associats a aquests serveis bàsics i per tenir accés a la cultura, per potenciar la creativitat personal i disposar de més lleure, no és tant sols un factor econòmic i de justícia social, sinó que també és la base per consolidar un indispensable sentit comunitari i de pertinença. Una societat que ofereix oportunitats genera major compromís, més participació, major necessitat d'implicació en la "cosa pública" per part dels individus que la componen.

ELS REPTES DE LA CONSTRUCCIÓ D'UNA SOCIETAT DIVERSA COHESIONADA

La fesomia de la societat catalana és, fruit dels moviments migratoris de la darrera dècada, és diversa i complexa. La ciutadania catalana està composta de persones de cultures, valors, referents i creences diferents. La integració adequada entre els que ja hi són i els que vénen per tal que tots plegats se sentin part i participants d'una única societat que els serveix als uns i als altres, és un dels reptes importants d'aquest segle.

Des de la política tenim la responsabilitat important de traçar les polítiques adients des del respecte i també des de la fermesa de preservar els valors fonamentals de què com a societat democràtica ens hem dotat. En el Partit dels Socialistes de Catalunya creiem en la necessitat de donar drets a tothom i reclamar deures a tothom. Creiem

en la necessitat de polítiques actives, específiques a nivell local centrades en aspectes com l'educació, dels infants però també dels adults, com l'alfabetització, i la formació professional i sobretot l'ocupació. Cal treballar per una societat inclusiva en la qual les persones que vénen de fora tinguin realment igualtat d'oportunitats. No hi ha cohesió ni convivència sense igualtat real d'oportunitats.

La crisi és el pitjor escenari per a les polítiques d'integració i cohesió. La crisi, però, no pot servir d'excusa per a l'explotació, la segregació i la criminalització de col·lectius determinats. La política és més que guanyar vots, la política és trobar i donar solucions. Cal treballar per tractar el tema de la immigració amb rigor i amb honestat, amb claredat, sense paternalismes i evitant les demagògiques oportunistes.

Una visió nova del concepte de seguretat

L'ordre públic, el civisme i la seguretat han de ser conceptes indissociables. La seguretat, com a garant dels drets i les persones. Sense seguretat no hi ha llibertat, apostem per una seguretat basada en dos pilars: responsabilitat democràtica i responsabilitat de la ciutadania. Els cossos de policia han de ser el garant del lliure exercici dels drets de tothom prioritzant les mesures preventives des de la proximitat, des d'un servei de seguretat pública on la coordinació i cooperació dels diferents cossos policials siguin la prioritat. El foment del civisme i de la convivència han de ser els principals

instruments per a disminuir la por i la percepció d'inseguretat ciutadana. La funció judicial i policial han de ser eficaces en els seus objectius per mantenir l'ordre públic.

Creixement sostenible, ecològic i social

Socialisme i mundialització, socialisme i sostenibilitat econòmica, ambiental i social han de ser sinònims. La sostenibilitat, en la seva triple vessant econòmica, social i ambiental, ha d'esdevenir la nova cultura del segle XXI. El progrés socioeconòmic ja no es pot fonamentar en el continu creixement quantitatiu del sistema econòmic a altres territoris (barris, ciutats, països o continents), o a futures generacions. El model neoliberal suposa el continuisme i l'amplificació d'aquella vella idea de fer funcionar l'economia a partir d'una societat purament de consumidors. Al paradigma socialista de redistribuir amb equitat, la sostenibilitat li afegeix el principi de produir allò raonablement necessari, internalitzant el màxim possible els costos socials i ambientals dels processos, posant el valor del treball, el coneixement i la cooperació. L'objectiu és que el sistema productiu estigui al servei de la societat, i no pas el contrari. L'estalvi, la contenció de la demanda, l'eficiència del sistema energètic, dels processos productius i de la mobilitat, han de constituir una estratègia prioritària contra el canvi climàtic i les desigualtats socials, en un veritable desenvolupament local i global que faci possible la redistribució del valor afegit de l'activitat econòmica productiva.

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

Un nou pacte social: el pacte intergeneracional

Hem de recompondre el trencament generacional que s'està produint i està comportant la no transmissió de determinats valors cívics i socials que tradicionalment havien estat esglaió d'enllaç entre generacions. Cal enfortir xarxes entre generacions per donar valor a l'experiència, però alhora no frustrar i sí donar protagonisme als joves nascuts en democràcia, que tenen oportunitats educatives i culturals però que l'atur i la precarietat els estan fent perdre confiança en la societat i en la política. Un pacte entre generacions defensant les polítiques públiques, també per als i les joves.

El nou pacte social entre homes i dones

Malgrat els esforços duts a terme fins a l'actualitat (gaudim a Catalunya i a Espanya d'una de les legislacions en termes d'igualtat més progressistes del món), la paritat real entre homes i dones és encara una utopia, una construcció cultural contínua. El nou pacte social entre homes i dones, en el segle XXI, ha de ser del màxim abast, igualant drets, deures i responsabilitats públiques i privades. És una tasca essencial de l'esquerra aconseguir implantar en la consciència col·lectiva que el camí de la pedagogia de la igualtat comença a casa i a l'escola, per poder així permetre el sorgiment d'un nou paradigma en les relacions entre gèneres a nivell comunitari i social. Cal també que el nostre partit polític implanti aquesta consciència i actuï amb coherència i conseqüència. Abolir l'explota-

ció sexual ha de ser un objectiu irrenunciable del nostre projecte i de la nostra societat. Per assolir-ho cal una estratègia clara de tolerància zero, sensibilitzant a tothom de que la realitat que hi ha darrera de la prostitució és majoritàriament la vulneració dels drets humans, així com reprovar la demanda creant consciència de què la compra de serveis de prostitució contribueix a l'establiment a casa nostra de màfies que es lucren de dones a les quals han negat els seus drets.

L'espai públic és un escenari cap a la convivència

La millora de l'espai públic a Catalunya durant la democràcia sota el lideratge municipal no es pot perdre. La degradació d'aquest és el primer esglaió en la degradació de la convivència ciutadana. L'espai comú és el de tothom, com a prolongació de casa nostra. El pacte dels usos i la gestió d'aquest ha de garantir una societat inclusiva. La promoció pública i privada, individual i col·lectiva de l'ordre i el civisme en l'espai públic són també un aprofundiment en el comunitarisme.

UNA ECONOMIA DINÀMICA AL SERVEI D'UNA SOCIETAT LLIURE I SEGURA, PRÒSPERA I JUSTA

Un model sostenible econòmicament, socialment i ambientalment

Cal avançar cap a un model sostenible de l'economia que creï ocupació de qualitat i garanteixi la

cohesió social en el marc d'un nou context econòmic, social i cultural marcat per una crisi econòmica local i global de lenta recuperació. Catalunya necessita definir els sectors productius d'alta productivitat, competitius a nivell internacional i que fomenti l'equilibri amb l'entorn en què es desenvolupa l'activitat econòmica. Ens cal una economia diversificada i orientada a la internacionalització, que exploti de forma actualitzada les potencialitats pròpies (turisme-comerç, sector agroalimentari, sector automoció, indústries culturals i sector media, sector salut, el químic farmacèutic, serveis de cures a les persones, serveis ambientals, energies renovables, rehabilitació i materials de construcció, sector tèxtil-moda), incorporant-hi factors de competitivitat internacional (explotació del nínxol biotecnològic, de les tecnologies de la informació i la comunicació, etc.). Dins de la política global contra el canvi climàtic, cal tendir a l'autosuficiència energètica i disminuir la nostra dependència de tercers països. Per això ens comprometem a incrementar les polítiques de gestió de la demanda i foment de les energies de font renovable (eòlica, solar, etc.) tot avançant cap a la fiscalitat ecològica (impostos verds). Igualment cal aprofundir en les polítiques de gestió sostenible del cicle de l'aigua i dels materials (residus), prioritzant l'estalvi, la reutilització i el reciclatge. Les polítiques de sostenibilitat han de garantir la defensa de la biodiversitat i del capital paisatgístic del país, del

sòl rural en la doble vessant d'activitat productiva i de gestió de l'espai agroforestal, així com de l'espai urbà de convivència i cohesió social en ciutats compactes i diverses, mitjançant un planejament territorial, urbanístic i ambiental respectuós amb el caràcter mediterrani del país. El compromís del nostre partit amb el desenvolupament i reconeixement de les àrees rurals ha de permetre una estratègia de creixement de l'activitat econòmica, amb un ús sostenible de l'aigua, del sòl agrari fèrtil, de la qualitat dels aliments, dels circuits de productes de proximitat, i sobretot, del patrimoni cultural i humà que atresora la nostra pagesia.

Foment de l'economia del coneixement i la innovació

Cal situar la inversió en R+D+i, tant privada com pública, en la mitjana europea, reorientant el pressupost públic en R+D per tal d'impulsar un teixit productiu i econòmic avançat i creador de valor afegit. Hem d'assegurar el finançament dels centres de recerca, d'innovació i de les universitats. Seguint l'impuls dels darrers 10 anys, les inversions en ciència i tecnologia són la més important infraestructura del coneixement al servei dels sectors econòmics i socials. El foment de la cultura emprendedora com a motor de l'economia productiva, i l'economia ètica i social com a bases de l'ocupació. Cal fomentar el control de l'impuls públic financer per als emprendadors i emprendedores socials, econòmics i culturals del país.

Més ocupació, de més qualitat

El treball és l'instrument per a la plena integració social de les persones i la font primera dels drets de ciutadania a l'atorgar llibertat individual i seguretat material. Els i les socialistes hem de prendre com a principal variable del bon funcionament de l'economia els llocs de treball generats i la seva qualitat. L'atur i la precarietat laboral són, sens dubte, el símptoma més clar d'un model de creixement malaltís i el fracàs de certes polítiques econòmiques i laborals desenvolupades pels nostres governs. La creació de més i millor ocupació requerirà del foment d'unes relacions laborals que mitjançant la legislació i la concertació entre els agents socials i econòmics facin compatibles la flexibilitat interna pactada i una major estabilitat en el treball; un desenvolupament de carreres professionals basades en la formació professional al llarg de la vida, unes condicions de treball dignes i segures essent contundents en la vigilància i lluita contra qualsevol discriminació i la sinistralitat laboral; que promoguin la conciliació de la vida laboral, personal i familiar amb una política activa d'un model de gestió del "temps social" a través d'un "Pacte català del temps", així com la participació dels treballadors i les treballadores en el "govern" de les empreses. Amb el benentès que només un creixement de l'economia equilibrat i sostenible garantirà llocs de treball en qualitat i en qualitat. L'actual context econòmic, social i cultural està marcat per una profunda crisi de lenta recupera-

ció que implica la necessària intervenció de l'autoritat pública per desenvolupar plans d'ocupació de qualitat centrats en les persones més grans de 45 anys i els i les joves. Aquests són expulsats del mercat de treball, és el col·lectiu que més està patint la crisi i l'ocupació que és generada és precària. Per altra banda, les persones més grans de 45 anys troben problemes per incorporar-se de nou al mercat laboral tot i l'experiència laboral.

Solucions a l'atur juvenil per construir futur

Actualment les dades d'atur juvenil són molt elevades i han de preocupar al conjunt de tota la societat. El i les socialistes som conscients que amb aquest taxes d'atur juvenil s'està creant una generació perduda, la joventut més formada i més preparada de la nostra història es veu abocada a treballs més precaris, a condicions laborals cada cop pitjors, a una temporalitat més gran i en molts casos a no trobar una ocupació durant molt de temps. Aquesta situació provoca que la nostra societat no avanci cap al futur i que aquest col·lectiu es vegi desemparat pels poders públics. Per assegurar la continuïtat del nostre sistema productiu i de protecció social haurem de treballar amb centres de recerca, sindicats i empresaris per impulsar plans on la contractació juvenil sigui de qualitat, amb contractes que protegeixin els seus drets i els assegurin poder continuar avançant en la seva vida laboral. A més a més, i d'una vegada per totes, hem de solucionar la situació actual dels

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

becaris universitaris, fent que aquesta situació sigui una veritable situació laboral amb sous contractes adaptats i equivalents.

Un model econòmic al servei de les persones: Economia Social

En el context actual de profunda crisi econòmica creiem imprescindible adoptar mesures que contribueixin a posar les bases per a un canvi del model productiu, avançant cap a un nou model econòmic que comporti la generació d'ocupació de qualitat, que incorpori els col·lectius més vulnerables davant el mercat de treball, que sigui mediantamentalment sostenible, i que distribueixi la riquesa en origen de forma més equitativa, sense generar nous desequilibris. Aquest nou escenari només serà possible si posem a les persones en el centre de les polítiques econòmiques i socials, justament l'eix de les polítiques socialistes.

Per aconseguir-ho, cal considerar l'economia social com un valor estratègic del nostre país. Una economia que no configura un nou mercat protegit, sinó que és capaç de crear riquesa en un mercat global, i que al mateix temps es mostra especialment eficient en la creació d'ocupació de qualitat, contribueix a afavorir la cohesió social i el desenvolupament territorial, i permet avançar en l'empoderament de les persones amb risc d'exclusió social.

Els i les socialistes hem de ser capdavanters en el compromís amb les empreses de l'economia social

(cooperatives, societats laborals, empreses d'inserció, centres especials de treball, mutualitats... etc.), tant com a motors per sortir de la crisi de manera més justa, com a eixos vertebradors d'una nova economia al servei de les persones. L'economia social, aporta instruments empresarials de major compromís amb la col·lectivitat, que permeten participar en les decisions de redistribució generada mitjançant el treball o el consum, a partir de criteris solidaris i equitatius, i contribuint així a una millora, en origen, de la cohesió social.

L'Administració pública ha de veure en l'economia social un dels seus aliats naturals més importants, doncs els seus valors empresarials al servei de l'interès general li han de donar un paper rellevant en l'economia del futur. Per aconseguir-ho, caldrà avançar en promoure l'aplicació de clàusules socials en la contractació pública, que posin en valor el benefici social a l'hora que l'econòmic.

Reforma fiscal i finançament equitatiu dels serveis públics

L'Estat del Benestar fonamenta part de la seva existència i viabilitat en els valors de la solidaritat i l'equilibri entre la necessitat individual i comunitària, i en la necessitat d'un sistema fiscal fort i just. La política fiscal és el millor instrument de solidaritat i per ser just ha de ser progressiu. El pensament dominant neoliberal i la falta d'harmonització fiscal de la UE ens han portat a una escassa revisió del model fiscal actual a Espanya i

Catalunya i ha fet poca pedagogia de la fiscalitat. Els nostres serveis públics essencials i la promoció de l'activitat econòmica necessiten d'una fiscalitat sòlida. Cal impulsar una reforma fiscal progressiva a diferents nivells -Europa, Espanya, Catalunya- per sortir de la crisi: a) impostos sobre el capital financer (sobre els beneficis de les entitats financeres, sobre els bonus i sous elevats del sector financer, etc.) i creació d'un impost sobre les transaccions financeres (ITF o taxa Tobin); b) impostos sobre les grans fortunes, recuperant l'impost sobre el patrimoni i l'impost de successions per a les herències elevades i gravant equitativament les SICAV (societats que serveixen de refugi legal de les grans fortunes i que només tributen un 1%); c) equilibrar de manera equitativa la càrrega fiscal entre les rendes del capital i les rendes del treball; d) impostos ambientals i fiscalitat verda.

Els serveis i les prestacions públiques són un bé públic, imprescindibles per garantir a les persones els seus drets socials, com ara la salut, l'educació, la vellesa, la pèrdua del treball o la protecció davant de l'infortuni personal o econòmic, així com la cohesió social de la comunitat. Malgrat tenen aquesta importància i funció una part de la societat els percep com un bé de consum, de fàcil accés i baix o nul preu, raó per la qual fa dels mateixos ús inadequat o excessiu. La generalització d'aquestes pràctiques, a més dels seu caràcter insolidari i incívic, podrien acabar generant problemes de prestació, d'equitat i de viabilitat financera al sistema,

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

ja que incrementaria la demanda i no asseguraria que la rebessin en temps o forma aquelles persones que realment la necessiten. En aquest sentit actuarem en la millora i preservació de l'eficiència i finalitat de la despesa i la inversió públiques: contribuint pedagògicament a un canvi cultural que fonamenti la correcta percepció i el bon ús dels béns, prestacions i serveis públics; organitzant els serveis també perquè és puguin per avaluar i corregir la utilització incorrecta dels mateixos; i reforçant i intensificant la prevenció, el control i, en el seu cas, la persecució del frau.

Fer que tothom pagui els impostos que li corresponen és imprescindible per fer avançar la cultura fiscal. És imprescindible també avançar en la cultura fiscal i en la persecució del frau fiscal, que penalitzi qualsevol comportament irresponsable (a més de la seva persecució administrativa o penal), que integri la reflexió sobre el cost dels serveis públics i la necessitat de finançar-los adequadament i defensi la necessitat d'un sistema fiscal eficaç, transparent i just, que garanteixi la progressivitat en els impostos, el tractament adequat de les rendes del treball, la promoció de l'activitat empresarial generadora de llocs de treball i de riquesa social, i la penalització fiscal de les activitats improductives, els beneficis especulatiu i els costos ambientals.

Cap a una renda bàsica

Les actuals dinàmiques en els mercats de treball són cada cop més vulnerables als cicles econòmics

i generen més desigualtats. Aquest fet està afectant les rendes familiars especialment si comparem entre parelles estables o persones amb formació que disposen de riquesa acumulada i accés al sistema de pensions amb persones que viuen soles, en precarietat laboral o persones sense estudis i que hagin posposat, per necessitat o elecció, l'accés a la propietat d'un habitatge. Si l'actual sistema de pensions pot assegurar avui una equitat intergeneracional indiscutible, queda pendent la reflexió sobre l'equitat intrageneracional de demà. Per viure amb totes les oportunitats i garanties la seva ciutadania plena cal apostar per promoure una cultura de la responsabilitat fiscal, així com estudiar els mecanismes d'integració de transferències i deduccions fiscals orientada a substituir l'assistència per la garantia d'una Renda Bàsica de Ciutadania que eviti la caiguda en la pobresa en un moment d'augment de la precarietat laboral i en el qual a l'atur estructural se li afegeix l'atur producte de la profunda crisi econòmica i d'un lent procés de recuperació. Per aconseguir-ho és necessari impulsar mesures que promoguin la coresponsabilitat fiscal i evitar aquelles que soscavin la cultura de la contribució fiscal. Cal apostar per una política fiscal progressiva (tant des del punt de vista dels ingressos com de la despesa). Per fer-ho cal un model de federalisme fiscal que protegeixi o cedeixi sobirania cap a l'Estat o la UE de manera que es contribueixi a una millor harmonització fiscal estatal i europea que eviti competència fiscal a la baixa entre territoris: abans cedir sobirania fiscal

que cedir a l'ideal liberal conservador que aposta per models socioeconòmics de baixa fiscalitat i mínims serveis socials de responsabilitat pública.

Ens reafirmem en què el millor instrument per a la dignitat de les persones és un treball digne i l'accés a l'habitatge. La vulnerabilitat social creixent obliga a l'esquerra a redefinir els ajuts i prestacions actuals i futures per prevenir la pobresa extrema que permetin instaurar una renda bàsica per aquells temps del cicle vital de les persones on no existeixin altres mecanismes d'inclusió social.

Accelerar la transició social i ecològica a Catalunya

L'augment dels problemes ambientals actuals (esgotament de recursos, contaminació, generació de residus) són conseqüència directa d'un model socioeconòmic que els tracta com a externalitats contemplant un escenari fal·laç de creixement sense fi. Incorporar la matriu ambiental a tot el sistema econòmic per desenvolupar un model econòmic sostenible requerirà canvis que modifiquin substancialment la forma de produir i de consumir. Ens proposem reduir la petjada energètica de la societat catalana, fent que el consum energètic per cada unitat de PIB produït sigui inferior a l'actual.

Ens comprometem a incrementar les polítiques de foment de l'energia eòlica, solar i d'altres energies renovables, tot avançant cap a la fiscalitat ecològica (impostos verds), dins de la política global contra el canvi climàtic; promovent una gestió sostenible

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

de l'aigua, prioritant l'estalvi urbà i rural i promovent i enfortint les polítiques de control de residus. La política de sostenibilitat s'ha de basar també en la defensa del capital paisatgístic del país.

El socialisme català aposta per donar impuls a la transició social-ecològica a Catalunya. Volem aprofundir i estendre el discurs i la cultura política mediambiental i les accions per fer de les polítiques mediambientals una oportunitat. I un element de solidaritat intergeneracional. Volem fer de l'ecologisme una marca de consum amb l'objectiu de seguir destruint el medi ambient amb un llenguatge políticament correcte, ni un fonamentalisme mediambiental que ens privi de la competitivitat econòmica que necessita el país.

Les societats que primer implantin un sistema d'autosuficiència a través de les energies renovables, substituint progressivament el consum de combustibles fòssils i nuclears (ens comprometem en una estratègia gradual de tancament entre el 2022-2026 de les centrals nuclears catalanes), seran les que superaran abans i millor la crisi estructural que vivim. La superació de la crisi té diversos fronts oberts que necessiten canvis i valentia política. Un és el nostre model de consum, de respecte pel medi ambient i, sobretot, el canvi del model energètic. Aquest canvi s'ha de sustenir en l'estalvi, en minimitzar el cos de producció de l'energia, en l'orientació cap a la independència energètica, en minimitzar l'impacte ambiental i en

la seguretat de la seva generació. Aquesta transició cap a una nova societat ecològica sostenible implica i implicarà importants esforços amb l'objectiu de fer els grans canvis estructurals que tindran el seu impacte a llarg termini.

Tot i que aquest canvi ja ha començat de manera tímida a la nostra societat seran necessaris dos elements importants a curt termini per crear aquesta nova societat ecològica: el primer és un ambiciós Green New Deal (Nou Acord Verd) per impulsar una ambiciosa planificació a escala nacional d'economia i fiscalitat verdes per condicionar el model productiu, d'acord amb els objectius de l'estratègia de la UE 2020. I el segon és la transformació de la demanda, fent dels ciutadans i les ciutadanes els actors i coproductors del nou model, fomentant l'educació i cultura mediambiental.

Aquesta aposta de futur és urgent, per crear noves oportunitats i alhora sortir abans reforçats com a societat. Les societats que tinguin la capacitat de revolucionar els seus models energètics, i com és el cas de Catalunya, potenciar la qualitat del medi ambient i la distribució equitativa de l'energia estaran generant noves oportunitats i avantatges competius en l'economia global.

Com encapçalar un projecte de regulació de l'economia

Claredat i ambició en el nostre projecte polític donant resposta a la societat actual

El sector financer ha d'estar al servei de les societats i és una eina per garantir el crèdit, la vivenda i un mercat laboral inclusiu. Volem un sector públic capaç de regular el sistema financer. La regulació ha d'assegurar el crèdit al sector privat per mantenir l'activitat econòmica productiva i reconduir aquesta cap a sectors econòmics estables i estratègics per al desenvolupament futur del territori. L'objectiu prioritari de la política econòmica ha de ser la recuperació del mercat laboral, la lluita contra l'atur i la millora del poder adquisitiu dels ciutadans i les ciutadanes. Cal abordar una reforma fiscal per millorar les funcions principals dels impostos: garantir redistribució, serveis públics i oportunitats. Cal una harmonització europea que assegurï la progressivitat del sistema i sigui eficient en la recaptació de les rendes i moviments de capital. Europa és central en el nostre projecte i és la resposta a bona part dels problemes actuals. Apostem per una governança europea que impliqui una reforma institucional de la Unió que desenvolupi poders legislatius, executius i judicials en el marc d'una estructura federal. Aquesta transformació és nuclear per fer front als reptes que ens planteja la globalització, com la regulació pública dels mercats, el manteniment i ampliació de l'Estat del Benestar i la participació en el nou escenari multipolar que afronta el món.

Com definir un model d'economia sostenible a escala local/regional (canvi climàtic, noves energies)

Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

La sostenibilitat és una estratègia cap a una nova cultura econòmica a escala local i regional. No es tracta de simples alternatives tecnològiques per mantenir l'obsolet sistema econòmic basat en una demanda i creixement sense límits: liderarem "L'estratègia per al desenvolupament sostenible per a Catalunya-2026" i que fixava el full de ruta per garantir la transició de Catalunya cap a una economia segura, ecoeficient i de baix contingut en carboni. També en l'àmbit europeu, el "Full de ruta cap a una economia hipocarbònica competitiva el 2050". Ens cal aprofundir, perfeccionar i fer pedagogia d'aquestes estratègies: canvi climàtic, canvis en els processos productius, canvis en el model energètic, gestió del cicle de l'aigua i residus, canvis en la forma de consumir, canvis en el model territorial, canvis culturals, Cooperació europea internacional.

Estratègies de retenció i atracció de talent per aconseguir una economia basada en el coneixement

Un dels majors reptes és retenir el capital humà de gran coneixement que tenim entre nosaltres. Disposem d'un sistema educatiu de formació professional i universitari de qualitat d'on sorgeixen molts joves amb coneixements i capacitats, que no poden trobar com a una sortida l'emigració. Per atraure i retenir el talent calen diferents polítiques:

- Augment del finançament públic i privada en sistemes d'R+D: afavorir l'accés a subvencions per

desenvolupar projectes basats en la innovació i la recerca.

- Augment del número i la quantia de les beques predoctorals
- Creació de beques postdoctorals que no impliquin la marxa a l'estranger: molts dels i les nostres doctorats marxen a l'estranger per poder accedir a futures beques i finalment queden "atrapats" per les condicions que els ofereixen en el seu lloc d'acollida.
- Incentius per a empreses privades que s'associïn amb les universitats per a la contractació de nous talents i finançament dels projectes d'innovació i recerca.
- Col·lectiu d'investigadors en suport de creació de projectes empresarials o cooperatius.

Nous sistemes de transport col·lectiu

Cal que a Catalunya disposem d'un sistema de transport col·lectiu públic, accessible i universal per facilitar els desplaçaments dels ciutadans i les ciutadanes pel territori basat en el transport ferroviari i d'autobús. Igualment s'ha de potenciar l'ús compartit del vehicle privat en aquells desplaçaments en què no hi hagi alternativa.

L'ESPAI PÚBLIC, ELS SERVEIS PÚBLICS I LA XARXA DE GARANTIES SOCIALS

El catalanisme progressista com a factor de cohesió social

La cohesió social és un actiu intangible sobre el qual es fonamenta part de la justificació de l'actuació pública i política que garanteix models econòmics robustos, sostenibles i justos. La cohesió neix en els àmbits més propers i petits de la col·lectivitat (com la família i els amics) i es consolida en àmbits de la col·lectivitat més amplis que tenen a veure amb el compromís individual cap a la comunitat (el barri, el municipi o el país). Cap a la comunitat a través de l'escola el treball i la pròpia comunitat i les xarxes comunitàries.

L'equilibri entre el compromís comunitari i la responsabilitat individual és un valor essencial del progrés social ja que només l'exercici complet dels deures i la reclamació justa dels drets pot fer sostenible l'equilibri entre el sector públic i els interessos purament individuals. El sentit comunitari pren aleshores la categoria de valor en la discussió del model social que volem per a la Catalunya del segle XXI: generar cohesió política i social, per mantenir la unitat civil del poble de Catalunya al voltant del catalanisme progressista, també és construir un Estat social.

La necessitat de repensar l'administració

L'administració pública del segle XXI ha de man-

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

tenir i incrementar la seva funció com a garant de la protecció social, defugint l'assistencialisme i el paternalisme, i la societat civil (més formada i informada) s'ha d'organitzar per tenir un paper més compromès en la seva responsabilitat comunitària. Cal treballar per a una ciutadania més empoderada per reclamar drets i exercir deures. Són múltiples les accions pendents en l'àmbit de la potencial millora de gestió pública:

Cal garantir a través dels serveis públics els drets bàsics i universals de salut, educació, serveis socials i dependència i seguretat (així com les presenciacions econòmiques davant l'atur, la pobresa extrema, les pensions i l'administració de justícia amb l'Estat). Cal que aquests serveis públics siguin finançats a través del sistema fiscal i que la seva qualitat no n'expulsi les classes mitjanes. La pràctica universalització aconseguida en alguns dels àmbits com el sanitari o l'educatiu cal que sigui analitzada amb nous paràmetres relacionats amb els nous valors emergents com la distribució del temps, l'accés a la informació o el desenvolupament d'habilitats de comunicació i formació associades a les noves tecnologies. En l'actual model de provisió de serveis socials, sanitaris o educatius s'identifiquen noves fonts de manca d'equitat en l'accés (llistes d'espera, assignacions de centres escolars o accés a les ajudes socials) que poden contribuir a l'allunyament dels col·lectius que estan contribuint majoritàriament al finançament d'aquests serveis. La garantia d'excel·lència i qua-

litat en els serveis públics és, en aquest sentit, un factor clau de viabilitat per tal que el sector públic no perdi el prestigi entre les classes que el sostenen financera. Al mateix temps que cal evitar l'allunyament d'aquests col·lectius cal treballar per evitar que siguin justament les classes mitjanes les que acabin monopolitzant alguns serveis per l'expulsió de col·lectius que, per falta d'accés a la informació o a certa formació, siguin exclosos per l'administració pública. Finalment, en un moment que cal consolidar el pilar dels serveis socials-dependència de l'Estat del Benestar, es requereix una discussió profunda sobre la universalització d'aquests serveis i la seva viabilitat financera per augmentar-los. I específicament en els serveis socials, cal transformar la seva filosofia i la seva gestió cap a un model que eviti l'assistencialisme, que crea dependència i ciutadans passius i no proactius amb la seva situació personal. La universalització ha de garantir que tot ciutadà o tota ciutadana sigui elegible per la prestació dels serveis públics però no necessàriament que contribueixin d'igual manera al seu finançament: la regressivitat del sistema pot néixer d'una inequitable distribució de la despesa pública, no únicament d'un disseny injust d'ingressos fiscals.

Defensa del paper de la funció pública i la necessitat de la seva modernització

Cal prestigiar i defensar l'administració pública liderant les reformes necessària en benefici de

l'eficàcia del servei a la ciutadania i dels seus treballadors i les seves treballadores. En definitiva, aspectes de reconeixement de la singularitat, que trenquin el monopoli de l'homogeneïtzació i burocratització, que introdueixin factors de reconeixement del compliment d'objectius, del desenvolupament professional, així com la flexibilització de la carrera en el si de l'administració pública.

Simplificació, coordinació i cooperació de les diferents institucions

Cal millorar la cooperació entre les diferents institucions i la col·laboració publicoprivada mixta. La necessitat de millorar la qualitat, eficàcia, eficiència i transparència del sector públic (govern obert) i fomentar la capacitat d'elecció de la ciutadania, mitjançant la introducció de mecanismes de quasi-mercat i competència, fa necessari el replantejament profund d'aquesta estratègia de la governança del sector públic, la qual requereix tres condicions:

- Que l'autoritat responsable del servei o prestació pública de la qual es tracti exerceixi directament, i no delegui, les seves competències d'ordenació, direcció, programació, finançament, avaluació i control, com a garantia de l'equitat que el mercat per si sol no dona.
- En segon lloc, la cooperació entre administracions, ens i entitats públiques, tot aplicant el principi de subsidiarietat, ha de presidir la gestió dels serveis

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

i prestacions de titularitat pública, per tal d'evitar duplicitats i optimitzar els recursos públics.

- I per últim, la col·laboració entre el sector públic i el privat sota la direcció, avaluació i control de l'autoritat pública pot ser una forma de gestió a preservar, si es genera valor públic millorant els serveis i les prestacions públiques i no es generen monopolis locals o en la pràctica desapareix el risc d'expulsió d'agents ineficients.

Liderarem la simplificació dels diferents nivells de administració pública a Catalunya (europea, estatal, generalitat, diputacions, consells comarcals i ajuntaments) per tal de trobar un model simple que reforci la subsidiarietat amb ajuntaments i mancomunitats d'ajuntaments eficaços i sostenibles i una Generalitat descentralitzada, en vegueries o regions, cooperativa i coordinada amb l'àmbit local.

Cal tendir a una finestra única administrativa de les diferents administracions europea, estatal i catalana al servei de la ciutadania i la comunitat.

Donades les creixents i contínues necessitats dels municipis catalans, on apareixen noves situacions que, en no ser entomades per les administracions competents, obliguen els ajuntaments a assumir-les, sigui en l'atenció social, les escoles bressol, l'educació, la mediació, el foment i el treball per la convivència, la seguretat ciutadana, l'ocupació, etc., on els municipis han estat forçats a incrementar els seus esforços econòmics i humans

per dedicar-les a tasques que són competència d'altres administracions. Donat també el tracte diferenciat que, a nivell econòmic, han rebut les administracions locals en relació amb les administracions autonòmiques i després de dècades reclamant que el 25% de la despesa pública fos a càrrec dels ajuntaments, i que a hores d'ara encara no s'hagi superat el 13%, de forma que els ajuntaments encara continuen amb una situació de crític infrafinançament. Tenint en compte que, a més a més, des de l'arribada de la democràcia a Catalunya i a Espanya, el nombre de reformes del finançament autonòmic ha estat enorme, amb una darrera reforma assolida precisament gràcies al treball dels governs progressistes catalans i que tanmateix, i després de més de 30 anys de democràcia, encara no existeix cap Llei de Finançament Local, establint-se clarament un greuge en relació amb les comunitats autònomes. Per totes aquestes raons, és urgent la redacció i aprovació d'una Llei de Finançament Local que atorgui suficient autonomia financera als municipis, que acabi amb els greuges amb d'altres administracions, que asseguri la sostenibilitat i viabilitat econòmica dels ajuntaments, i que comprometi uns serveis públics i una atenció de qualitat a la ciutadania, independentment de la mida, de la ubicació i de l'estructura de cada municipi.

Autonomia de gestió amb transparència

L'aposta per la millora de l'autonomia d'entitats públiques desconcentrades de provisió pública

de serveis i la descentralització de l'administració aplicant principis de subsidiarietat, han d'estar acompanyades de mecanismes de coordinació i d'accés a la informació per la gestió que assegurin la col·laboració entre institucions i ens descentralitzats. En aquest sentit és del tot rellevant definir mecanismes efectius de relació financera entre els agents quan el finançament i la provisió tenen titularitats diverses. Per això cal rebutjar la dicotomia mercat-Estat: el mercat ha de ser competiu i l'administració eficient. La major autonomia de gestió pública (que pot donar millor resposta a les necessitats locals) s'ha d'acompanyar necessàriament i proporcional de major transparència, i la rectoria pública del sistema ha de posar en marxa mecanismes més potents de retiment de comptes a la ciutadania de la seva actuació política i administrativa.

Reforçar l'estructura bàsica de l'Estat del Benestar

Catalunya, com a nació socialment avançada, requereix d'una convergència de la despesa social amb la UE i el foment de polítiques socials més transversals. Defensem l'Estat del Benestar com una de les grans conquestes socials del segle XX, un dels grans objectius assolits per les lluites del moviment obrer i pel conjunt del socialisme democràtic i les socialdemocràcies europees. D'aquesta manera es garantirà que es faci efectiva la lluita contra l'exclusió social (per situar-la, com a mínim,

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

en la mitjana europea dels 15) i que es portin a terme les polítiques d'un país socialment cohesionat i amb un repartiment just i equitatiu de les oportunitats, de les persones, dels grups socials i dels territoris. La lluita contra la pobresa i contra qualsevol forma de discriminació i exclusió passa especialment per dotar de suficients recursos econòmics les polítiques socials més transversals -i que han estat essent reforçades pel govern socialista a la Generalitat des del 2003-, ara en perill pel govern conservador que presideix la Generalitat de Catalunya.

Educació

L'educació és la prioritat socialista, és l'element estratègic per a la igualtat d'oportunitats i per construir una societat i un model econòmic avançat i just. L'educació és la resposta per sortir de la crisi. L'impuls durant els anys de govern d'esquerres a Catalunya ens marca el camí, a través de la Llei d'Educació de Catalunya (LEC) que marca la nostra política educativa a través del Servei d'Educació de Catalunya, un model descentralitzat que impulsa la direcció, l'autonomia, l'avaluació i la cooperació amb els municipis. L'educació com a garantia d'oportunitats amb un especial esforç per a la universalització d'alguns serveis que assegurin la igualtat d'oportunitats entre dones i homes (per exemple, en l'educació de 0 a 3 anys), els incentius i motivacions als i les joves per lluitar contra el fracàs escolar i no abandonar prematurament els

estudis postobligatoris, l'establiment de polítiques actives d'actualització de coneixement i habilitats dels treballadors i les treballadores (foment de la formació contínua en l'àmbit laboral i professional) o el foment del suport a les polítiques culturals com una de les prioritats en la política social del país. Cal apostar pel plurilingüisme, la qualitat i l'excel·lència en l'educació com a factors claus per a la cohesió social i el progrés econòmic i cultural del país.

Cultura

Les polítiques culturals també han de formar part de les polítiques de benestar i cohesió social. Hem de considerar l'accés a la cultura com un element central de l'Estat del Benestar, assegurant la màxima realització de les potencialitats culturals bàsiques de la ciutadania. No podem renunciar, per tant, al protagonisme públic en l'administració dels béns culturals, bé sigui promovent l'acció individual, associativa o empresarial, o quan sigui necessari, des de la pròpia Administració. Les polítiques culturals han d'estar concertades amb els agents dels diferents sectors culturals: emprenedors, creadors, distribuïdors, associacions, tercer sector, i de manera preferencial amb els ajuntaments, que són les administracions que millor garanteixen els serveis de proximitat a la ciutadania. Els i les socialistes defensem que la creativitat, la memòria i el coneixement són ingredients imprescindibles d'una política progressista. El nostre projecte ha de promoure, des del sector públic, polítiques que

estimulin el desenvolupament de la producció artística catalana amb accions que afavoreixin la qualitat, la innovació, l'experimentació i la internacionalització de la nostra producció cultural, anteposant el talent i l'excel·lència, i respectant la independència dels autors més enllà de la llengua vehicular en què s'expressen. Pel que fa al patrimoni cultural, és imprescindible desenvolupar i dotar la xarxa bàsica d'equipaments en el territori posant l'èmfasi en la seva capacitat en general: no només valor afegit, identitat i gaudi per a la ciutadania, sinó també serveis, ocupació i empresa.

Política Lingüística

Refermem el nostre compromís amb la llengua catalana com a element d'identitat, de país, defensant la immersió lingüística com a element cohesionador.

Salut, promoció de l'autonomia personal i suport i dependència

Cal seguir defensant i liderant un sistema unitari públic que garanteixi un accés universal i un finançament públic via fiscalitat, de qualitat, equitat i eficient (tenim un dels millors models sanitaris del món i amb menys cost que la majoria dels països del nostre entorn i no renunciarem a l'equiparació a la despesa sanitària dels estàndards europeus), que defineixi clarament la cartera de serveis de responsabilitat pública i promogui la participació dels i les professionals i de la ciutadania. Un siste-

Par? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

ma sanitari orientat a la salut pública i comunitària al continu assistencial amb una especial atenció a la cronicitat. La recerca i la innovació biomèdica són motor de la qualitat del sistema sanitari i alhora eix estratègic de la nova economia. La promoció de l'autonomia personal, la defensa de la igualtat d'oportunitats de les persones amb discapacitat i malalties mentals i el suport a les persones amb dependència es configuren com eixos bàsics de actuació prioritària de l'Estat del Benestar al segle XXI.

Tenint com a referència la convenció internacional de les Nacions Unides sobre els drets de les persones de 2006, i La Llei de Promoció de l'Autonomia Personal i Atenció a la Dependència, treballarem activament per la plena inclusió de les persones amb discapacitat i/o malaltia mental, elaborant estratègies que, de manera transversal, impliquin tots els àmbits de la ciutadania, duent programes per promoció de l'autonomia personal i la interacció amb la cultura, l'educació, la formació, la salut, l'àmbit laboral, i el lleure, entre d'altres.

Inclusió i lluita contra la pobresa

Des del socialisme entenem el concepte d'exclusió, que també inclou el de pobresa, com a impossibilitat o incapacitat d'exercir diferents drets fonamentals: dret al treball, dret a l'educació, dret a la cultura, dret a la salut, dret a l'habitatge, dret a la participació social i política, etc. La lluita socialista contra aquest fenomen social significa treballar per procurar l'accés a aquests drets bàsics,

que faciliten el desenvolupament d'una vida plena i digna. Cal avançar en noves metodologies i instruments en la lluita contra l'exclusió social. Les polítiques d'inclusió han de donar resposta a l'exclusió social, com a fenomen que incorpora totes aquelles situacions de segregació i marginació que limiten les llibertats i drets fonamentals de les persones, és a dir, que esdevenen un límit al mateix concepte de ciutadania. No podem parlar solament de pobresa i de desigualtats econòmiques, encara que aquestes continuïn sent claus. Cal abordar altres mecanismes de segregació social, noves desigualtats que tenen a veure amb la inhibició econòmica, laboral, social i política. La precarietat laboral, els dèficits educatius, la discapacitat i la dependència, les precàries condicions de salut, les dificultats d'accés a un habitatge digne, la sobrecàrrega de tasques domèstiques o de cura, les discriminacions per raó de sexe, orientació sexual, origen ètnic o religions, el debilitament de les relacions comunitàries, la ruptura de vincles afectius i familiars o bé les fractures de ciutadania de base etnicocultural són factors relacionats amb les noves formes d'exclusió.

Immigració i nova ciutadania: Valors, deures i drets

El nostre país ha passat de ser país d'immigrants a ser un país receptor d'immigració degut a la darrera onada migratòria des de tot el món fruit de la globalització i de l'exceptual creixement econòmic que ha tingut als darrers anys. Un creixement

que, sense la participació de les persones immigrades, no hagués estat possible. Aquest fenomen migratori tan divers comporta efectes polítics, socials i culturals amb un impacte directe a les nostres viles i ciutats. Per això el PSC, des de les seves bases, ha de treballar amb la ciutadania, tenint en compte les seves inquietuds, propostes i demandes, dissenyant polítiques i actuacions concretes dirigides a la ciutadania en general i a cadascuna de les persones en particular.

La immigració és un dels principals reptes que té la nostra societat. Un repte sobre el qual hem de parlar, reflexionar i actuar políticament. La dreta espanyola i catalana presenta la immigració com un dels majors problemes que té la nostra societat, elevant l'anècdota i el rumor a categoria, sempre en forma problemàtica i per generar fractures, utilitzant i dibuixant un enfrontament entre cultures i religions amb l'objectiu d'alimentar la por de les persones en situació social més precària i que més estan patint la crisi i l'atur. Atiant odís que podrien tenir conseqüències molt negatives per a la nostra societat i que a curt termini estan alimentant els discursos populistes i xenòfobs que fins i tot estan tenint rèdits electorals, com els ha tingut la ultradreta a molts països europeus i el centredreta, la dreta, i partits populistes i xenòfobs a Catalunya.

Aquests fets obliguen a l'esquerra a continuar donant respostes i construint un relat compartit majoritari entorn del fenomen migratori. La or-

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

denació dels fluxos migratoris, la contractació en origen segons les necessitats del mercat laboral català i la regularització administrativa de les persones nouvingudes són els passos previs a una política ordenada a immigració que ha de permetre la posterior integració. D'una banda a les persones immigrades que tenen la voluntat de formar part de la nostra societat, però també als ciutadans i les ciutadanes que en molts barris i ciutats del país veuen amb reticència, i incomprensió i fins i tot rebuig el fenomen migratori. Tot plegat ens ha de fer reflexionar sobre la feina a fer en matèria d'immigració i de convivència, i quin model d'integració volem treballar en col·laboració amb tots els sectors implicats.

Estem construint dia a dia un model d'integració que té tres components importants per a la nostra democràcia i les bases materials per a la convivència:

1.- El primer és la voluntat d'afirmar la igualtat de drets i deures entre tots els ciutadans i les ciutadanes amb independència de la seva procedència com a base de la convivència, consolidant el valor de la diversitat com a positiu.

2.- El segon component és el més difícil de consolidar i requereix un sentiment de pertinença a una col·lectivitat. Per poder establir un veritable diàleg intercultural i una integració real de les persones nouvingudes caldrà que hi hagi igualtat d'oportunitats i justícia social per a tothom, amb independència de l'origen o procedència de qualsevol ciutadà o

ciutadana. No hi ha integració social i cultural si hi ha marginació social, econòmica i cultural.

3.- El tercer és el repte de defensar i fer prevaler els valors democràtics que, com a societat i com a país ens hem atorgat al llarg de la democràcia, reflectits en les normes morals bàsiques, a través de la Constitució i l'Estatut: la igualtat de gènere, la llibertat i l'autonomia personals a l'hora d'establir un projecte de vida, la llibertat religiosa, l'estat laic i aconfessional, etc. És indispensable el tracte igualitari amb totes les confessions religioses, sense cap mena de privilegis, assegurant la separació entre el poder polític i el poder religiós.

Així, doncs, apostem per polítiques d'integració de la nova ciutadania definides a través del foment d'actuacions envers les persones nouvingudes amb l'objectiu d'intercanviar informació, coneixements o experiències, i, alhora, oferint la formació, la fàcil convalidació de la formació feta en el seu país d'origen i totes les eines necessàries per tal de facilitar la seva inclusió social i el seu exercici d'una ciutadania plena i vinculada a un projecte compartit de Catalunya. Defugir l'assistencialisme i el paternalisme i garantir la plena ciutadania amb drets i deures. I, en aquest sentit, ampliar el dret de vot de la nova ciutadania.

Pacte per la convivència, contra la violència

En contextos de crisi econòmica i social l'aposta per la cohesió social basada en els principis de

convivència són essencials. Cal apostar per un pacte polític i social de convivència i lluitar contra la violència, especialment de matriu masculista (inclosa l'explotació sexual), xenòfoba, homòfoba o contra minories tradicionalment perseguides. En la línia del que determinada legislació d'abast estatal té plantejada, conforme no accepta la legalitat dels partits polítics que propugnen i defensen l'ús de la violència com a eina de treball polític, cal articular els mecanismes legals i institucionals per tal que perdi la seva legalitat qualsevol opció o partit polític que basi el seu ideari en la discriminació de les persones retallant-los drets en funció d'elements com el seu origen o ètnia, així com propugnant la seva exclusió absoluta de la nostra societat, impeding-ne la seva participació als processos electorals.

El principi de responsabilitat per a l'exercici d'una ciutadania plena

Les persones configuren la centralitat dels sistemes de protecció social, i requereixen que les organitzacions s'adaptin a elles i no a l'inrevés, humanitzant i apropant l'atenció que presten a les persones. Cal promoure un canvi cultural i social, amb la participació activa de la ciutadania, per gestionar les expectatives i resultats dels sistemes públics de protecció social. Aquest canvi ha de comportar el foment de la coparticipació i coresponsabilització de la ciutadania en la presa de decisions i ha d'incloure la implicació del ciutadà en

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

la gestió del seu propi benestar (físic, econòmic, social o cultural). La ciutadania no està conformada per subjectes passius, apostem per la participació de la ciutadania en la presa de decisions (una part de la filosofia del moviment anomenat 15M o els Indignats reivindica la ciutadania activa i la participació continuada en la política i en les polítiques) d'allò que públicament els afecta en el seu cercle vital, considerant els seus punts de vista i respectant les seves decisions. Creiem, també, en una ciutadania responsable i identificada amb els serveis públics. El sistema català de protecció social i responsabilitat pública ha seguir vetllant per l'equitat en la distribució de recursos segons les necessitats dels individus i la reducció de desigualtats del tipus que sigui: social, econòmica, cultural o territorial. El ciutadà es farà més responsable amb els instruments adequats que li permetin una major interacció amb l'administració prestadora de serveis de protecció social. En aquest sentit les noves tecnologies representen una clara oportunitat de millora per a la relació administrat-administració.

Responsabilitat social i civil

Augmentar la participació més activa d'alguns agents (especialment organitzacions i agents socials) permetrà augmentar i consolidar un base àmplia de suport a les virtuts d'un sistema que vetlla per la redistribució de la renda i la riquesa, la protecció i cohesió social així com la solidaritat entre

col·lectius i territoris. La responsabilitat social i cívica ha d'arribar també a l'empresa privada, que ha de mantenir un compromís més comunitari: socialitzant els seus beneficis per evitar que empreses amb beneficis carreguin sobre els serveis socials millores injustificades de marges empresarials, evitant que la "responsabilitat social corporativa" sigui un instrument de màrqueting i fomentant que sigui un element essencial de la seva funció-objectiu a maximitzar, exigint la màxima sensibilitat comunitària a les empreses privades que gestionen serveis bàsics provinents d'antics monopolis estatals (energia, telefonia, finances o transport). La implicació dels treballadors i les treballadores en els processos preventius ha de permetre fer prevenció de les deslocalitzacions, millorar la productivitat i evitar la precarietat laboral.

S'han d'impulsar accions de transparència dins de les empreses perquè facin públiques les seves cadenes de subministrament, deixant al descobert aquelles que no ho facin. S'ha d'exigir a les empreses el control i supervisió de les empreses subcontractades, que assegurin els drets dels treballadors i les treballadores.

Defensa del territori

El territori ha de ser garant d'equitat apropant l'atenció a les persones sobretot en aquelles actuacions que requereixen una freqüència i una continuïtat assistencial elevada. Apostem pel principi de subsidiarietat, un impuls del federalisme intern,

perquè estem convençuts que la provisió s'ha de donar en el nivell territorial òptim més proper a la ciutadania. El territori ha de ser l'escenari de la cooperació, i qualsevol reorganització territorial ha de garantir la màxima austeritat, eficiència i eficàcia, evitant duplicitats en la prestació dels serveis. Per garantir la cohesió territorial del país cal un model de finançament de les administracions locals no inferior a un terç dels recursos públics totals del sistema de protecció social global de l'Estat. El nostre territori és un bé no renovable, essencial i limitat que conté valors ecològics, culturals i patrimonials que no es poden reduir al valor del preu del sòl. Un territori ben gestionat des de la sostenibilitat ambiental, l'eficiència econòmica i l'equitat social constitueix un actiu econòmic de primer ordre que millora el nostre atractiu com a país dins el món global. En aquest sentit, cal fer una defensa ferma del planejament territorial i urbanístic com a instrument essencial per a l'actuació dels poders públics al territori que ha de compatibilitzar la preservació del medi amb l'activitat econòmica i l'accés a l'habitatge i els serveis, prioritzant la transformació dels espais existents a l'ocupació de nous.

Polítiques en la Societat-Xarxa

Cal impulsar noves polítiques per aplicar els nostres valors a la nova societat, la societat xarxa. Hem d'apostar clarament per caminar cap a la societat del coneixement, defensar i regular els ci-

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

berdrets, una nova generació de drets vinculats a les TIC, com són: el dret d'accés de qualitat a Internet, la neutralitat de xarxa o net neutrality, el dret al secret de les comunicacions, carta des drets d'usuaris als serveis del web 2.0, dret a la reparació. La socialdemocràcia ha d'incorporar els valors dels moviments 'open' sorgits de comunitats virtuals: "transparència", "compartir" i "obert". En l'era de la societat Xarxa hem d'apostar per les tecnologies obertes com a garantia de les llibertats del segle XXI, prioritzant els continguts en obert (copy-left, Creative Commons), el fet de compartir com a opció per promoure oportunitats, i el software lliure que suposa apostar per la innovació oberta a la vegada que suposa més igualtat entre les persones i més drets per als usuaris.

L'aposta per l'Open Government és la gran oportunitat d'aprofundiment democràtic, sense deslegitimar la democràcia representativa, avançant en la participativa, deliberativa i conversacional, aprofitant les TIC. Per a la socialdemocràcia, com a defensora d'allò públic, suposa adequar la governan-

ça a la nova societat-xarxa i en conseqüència a les noves demandes de la ciutadania. El Web 2.0 és també un nou espai públic obert. El Govern Obert pot ser una de les sortides del malestar expressat pels moviments dels Indignats (15M) en demanda d'una democràcia més participativa. Els diferents nivells de govern progressistes han de fomentar la seva gestió en els principis del Govern Obert, basat en els instruments de les Tecnologies de la Informació i la Comunicació (Web 2.0.) amb l'objectiu d'incrementar la proximitat, la transparència, i la participació, i obtenir major implicació de la ciutadania, augmentar la qualitat i l'eficiència, amb un doble apoderament, ciutadà i dels i les professionals. Així doncs, assegurar el Bon Govern, l'escolta activa, liderant plataformes, fòrums, xats, plans, programes i actuacions de govern. En conjunt un canvi cultural de gestió cap a nous lideratges cooperatius i la creació de noves hegemonies polítiques.

Sistemes de rendiment de comptes a la ciutadania

Els sistemes d'avaluació de les polítiques i de ren-

diment de comptes de la ciutadania poden ser un instrument per a recuperar el crèdit de la política, des de una visió ètica i d'involucrar els mitjans de comunicació en l'objectivitat de les actuacions públiques. Els programes electorals, de govern i d'actuació, són i han de ser contractes amb els ciutadans i les ciutadanes, expressió, també, de les voluntats de les parts. D'obligat compliment i subjectes a rendiment de comptes. El moment previ del rendiment de comptes és la incorporació de les aportacions i contribucions de la ciutadania als programes. Abans i després, un exercici de proximitat, transparència i participació. Establir de forma sistemàtica la presentació d'acompliment d'objectius, (i recollida d'opinions i necessitats), amb mètodes presencials i virtuals, per territoris i per sectors. Espais de proximitat amb la lògica "d'Estat" de la nació, de la ciutat, del barri, del carrer, de la sanitat, del comerç, de l'escola, dels Webs i xarxes socials, plataformes, fòrums, blocs, xats, etc. Dades transparents, accessibles i actualitzades permanentment i en definitiva renovació constant dels compromisos.

En aquests moments tan decisius pel socialisme català declarem que som feministes perquè som socialistes i perquè no volem ni podem viure d'esquenes a aquesta màxima que és tan nostra com de totes aquelles persones, dones i homes, que han lluitat per la igualtat de gènere al llarg de la història. El seu llegat és tan valuós que no pot caure en l'oblit, és un pilar ideològic de primer ordre al qual ens devem, tant en la reivindicació com en l'acció.

Las nostra és una contribució a la igualtat entre tots els éssers humans, en tots els àmbits. Ho és ara i ho ha estat sempre. Noms imprescindibles per a la lluita pels drets de les dones però també per a l'emancipació de totes les persones com la Clara Zetkin o la Clara Campoamor en són un exemple, com també ho són els de les socialistes Mercè Sala, Marta Mata o Francesca Martín.

El nostre principal objectiu és sortir de la crisi i estem convençuts que Catalunya se'n sortirà i ho farà enfortida. Volem una Catalunya més justa, més equitativa i també més paritària. La història ens demostra que només les societats que han apostat per la igualtat d'oportunitats són avui societats pròsperes, justes i solidàries. Estem disposats i disposades a que així sigui i volem contribuir a tenir una alternativa d'esquerres per aconseguir-ho.

La plena incorporació de les dones al mercat de treball en igualtat de condicions és fonamental

per millorar la productivitat i dotar-nos d'un model econòmic més eficient i sostenible. Necessitem un nou contracte social que ens permeti també fer desaparèixer la bretxa salarial ja que Catalunya no pot prescindir de la meitat del seu talent.

Per fer possible la plena incorporació de les dones a l'esfera pública és imprescindible potenciar l'Estat del Benestar, necessitem més recursos que acompanyin dones i homes, tant en el moment de fer créixer les seves famílies com en el moment de donar suport a la dependència. Cal fer una aposta clara per protegir els serveis públics essencials: l'educació, la sanitat i les pensions. I, d'altra banda, és imprescindible la coresponsabilitat dels homes en l'esfera privada.

Cal avançar en la incorporació definitiva de la perspectiva de gènere a les polítiques públiques, defensar les polítiques d'igualtat com una de les nostres banderes junt amb la defensa dels recursos adreçats a abordar les principals problemàtiques derivades de la discriminació de gènere, destacant la feminització de la pobresa, la violència masclista o bé la prostitució.

Com a socialistes hem de perseguir l'explotació sexual amb una estratègia clara de tolerància zero en relació a la seva demanda i al negoci que se'n deriva. Cal sensibilitzar la societat que la realitat que hi ha darrera de la prostitució és majoritàriament

la del tràfic de dones i nens i nenes amb finalitat d'explotació sexual amb la conseqüent vulneració dels drets humans, és una forma d'esclavitud en ple segle XXI.

Ens comprometem a treballar per reduir la demanda creant consciència de què la compra de serveis de prostitució contribueix a l'establiment a casa nostra de màfies que es lucren de dones a les quals han negat els seus drets.

Com a partit polític d'esquerres, la democràcia paritària, la participació plena i equilibrada d'homes i dones en els poders públics és ara el nostre objectiu, la paritat és l'instrument més efectiu per fer-ho possible. Hem de repensar la nostra estratègia per fer del nostre partit una eina útil per a la societat, i molt especialment per a les dones, que segueixen necessitant més que mai referents polítics, homes i dones, que defensin els seus drets, les seves necessitats, els seus anhels i els seus somnis.

Aquesta és una lluita col·lectiva. És el conjunt de la societat, dones i homes, que ha de prendre les regnes de la transformació d'aquest país ja que la democràcia en la qual vivim no podrà ser plena si no és paritària, si no s'acompleixen els objectius que tant el socialisme com el feminisme propugnen: la fi de l'explotació i les discriminacions i la participació de totes i tots en peu d'igualtat.

Per tal de continuar aconseguint avenços socials i no només legals en matèria d'igualtat entre dones i homes es fa totalment imprescindible fer-ho amb la implicació i participació activa dels homes.

No s'aconseguirà avançar tant en igualtat si no s'aconsegueix incloure els homes units a les dones en la lluita.

Els homes per la igualtat, homes conscients de les desigualtats de gènere a la societat i que treballen per unes noves masculinitats no basades en el patriarcat, són els homes cridats a sumar esforços amb les dones que històricament han dut a terme aquest treball.

Per aconseguir aquesta fita, es fa totalment imprescindible transformar la masculinitat masclista per arribar a una societat no només sense misogí-

nia sinó també sense homofòbia ni transfòbia.

Des del PSC treballarem per transformar la masculinitat masclista en justícia social en tots i cadascun dels àmbits on les conseqüències de les masculinitats masclistes i hegemòniques no només oprimeixen les dones sinó que també arriben a perjudicar els mateixos homes.

És per això que promourem la creació i desenvolupament d'un programa polític públic per la igualtat que tindrà la finalitat de transformar les identitats masculines masclistes per tal d'aconseguir la igualtat des de la perspectiva social masculina, integrant-la amb perspectiva de gènere.

Aquest Programa per la igualtat social haurà de treballar temes de gènere i masculinitats en les diferents matèries i amb l'objectiu d'avançar en

igualtat entre dones i homes: fomentará el treball per tal d'eradicar la violència de gènere en els homes, promourà la coeducació entre nenes i nens en totes les etapes educatives, fomentará la paternitat coresponsable. Promourà les conductes de cura i reduirà les conductes de risc en la salut dels homes. Promourà la visibilització de formes de ser home diferents a les hegemòniques i patriarcal. Defensará els drets dels homes que pateixen el masclisme. Fomentará estudis d'investigació sobre les diferents matèries en relació amb les masculinitats amb l'objectiu comú de la igualtat.

És per tot això que, amb el PSC, la igualtat real entre homes i dones, des de la seva pròpia diversitat, es constituirà en una línia prioritària, central i transversal de totes les administracions públiques.

Les polítiques d'habitatge han de merèixer una atenció especial en l'Estat del Benestar, i són un element clau per garantir la igualtat d'oportunitats i la cohesió social. L'accés a l'habitatge és una peça clau en l'emancipació dels i les joves. Però aquest no és un tema nou per a la joventut del nostre país. Mentre durava la bombolla immobiliària els i les joves tenien serioses dificultats per accedir a un habitatge en condicions. És per això que a Catalunya i a la resta d'Espanya, en els últims anys de governs progressistes es van adoptar mesures per promocionar que els i les joves tinguessin la possibilitat d'accedir a una vivenda digna i a un preu assequible. Ara, aquesta problemàtica de l'habitatge ja no és un problema exclusiu dels i les joves. Malauradament és un problema que afecta centenars de ciutadans i ciutadanes de moltes generacions que per diverses raons en els últims mesos han tingut que abandonar les seves llars, quedant indefensos davant del sistema financer.

Cal protegir la ciutadania i els seus drets, sempre, però especialment en aquest context de crisi. Cal impulsar polítiques legislatives que vagin dirigides a la protecció dels drets dels ciutadans i les ciutadanes en àmbits de desigualtat manifesta, com així és en la legislació laboral, en la legislació de protecció del consumidor o la legislació de les assegurances. El dret a l'habitatge és un dret constitucional, reconegut també en els principis rectors de l'Estatut, i per tant s'ha de protegir i garantir.

S'ha de treballar per impulsar l'habitatge públic i social de qualitat. Per una banda buscant noves vies de finançament que garanteixin que es puguin dur a terme polítiques d'habitatge, i per una altra consolidant la nostra aposta clara del foment del lloguer com a base de les polítiques públiques d'accés a una vivenda. Així com també promoure l'habitatge protegit, les vivendes de protecció social, la penalització dels habitatges buits i la persecució dels pisos sobreocupats i ocupats de forma il·legal.

Hem de ser conscients de noves realitats socials, i promoure el concepte d'habitatges d'accessibilitat universal per a totes les persones, essent sensibles a la gent gran, a les persones amb mobilitat reduïda com també a les persones en procés de separació.

Cal oferir a les persones que no disposin d'habitatge o que no compleixi uns mínims de dignitat l'opció d'un lloguer social associat d'un itinerari de reinserció sociolaboral que garanteixi que puguin acabar pagant un preu just de manera autosuficient. Tampoc podem oblidar la seguretat dels habitatges davant d'ocupacions il·legals i evitar que les comunitats veïnals convisquin en situacions de molèsties extremes, fet que també suposa un risc per a la cohesió social.

Òbviament, cal regular el mercat immobiliari perquè aquest dret sigui més que una frase de la Constitució o l'Estatut. Cal impulsar reformes legislatives per regular l'actual situació de les clàusules hipotecàries que deixen desemparades les

persones, que per problemes d'atur, malaltia o altres causes greus, pateixen l'embargament del seu habitatge quedant obligats a fer front al pagament del deute hipotecari. S'ha de treballar des dels serveis públics de mediació amb la judicatura, les associacions de consumidors i les entitats financeres per paralitzar processos d'embargament i trobar solucions provisionals. Cal reformar la legislació hipotecària, per evitar el sobreendeutament de les famílies, legislar en favor de «la segona oportunitat» i entre d'altres mesures introduir la dació en pagament de l'habitatge, vetllant perquè no suposi una barrera per a l'accés a una vivenda per aquells amb menys recursos. Donat que la dació en pagament no pot tenir efectes retroactius, cal donar sortida a aquelles persones que no puguin acollir-se a aquesta modificació, i evitar que puguin patir un procés de desnonament. Tot i ser una competència de la Generalitat que cal exigir en tot moment, cal el suport del món municipal amb el suport dels altres actors implicats.

Els i les socialistes sempre hem defensat les polítiques d'habitatge com a element de vertebració social de les nostres ciutats i pobles. És per això que, ara més que mai, cal ser decidits i valents en defensar els ciutadans i les ciutadanes que en aquests moments es troben en perill de perdre un dret, i a aquells que de no actuar poden veure vulnerats els seus drets, i amb això posar en risc l'equilibri social del nostre país.

Els nivells de benestar social i de qualitat de vida assolits progressivament des de les darreres dècades es troben en un dels moments més complexos i amb més perill de greu retrocés a causa de la crisi econòmica i de l'enfortiment de les polítiques neoliberales.

Les polítiques desenvolupades pel govern de Convergència i Unió per fer front a la crisi tenen com a element estratègic una disminució substancial de la despesa pública i com a conseqüència, un procés sistemàtic de retallada efectiva en totes les àrees socials i d'atenció a les persones (escoles bressol, serveis socials, atenció a la dependència, educació, salut, etc.).

El punt de partida que tenim, malgrat els esforços duts a terme a nivell estatal en el període 2004-2008 i a nivell català des del 2003 al 2009, continua sent massa baix en relació a la Unió Europea. Catalunya, amb un nivell de PIB per càpita superior a la mitjana espanyola, té una despesa en els serveis associats a l'Estat del Benestar en línia amb la mitjana espanyola, quedant molt lluny del que li correspondria.

Per tant, els ajustaments i les retallades en la despesa social pública allunyen encara més Catalunya i Espanya del estàndards europeus, presentant una reducció significativa de l'exercici dels drets bàsics propis de l'Estat del Benestar. Aquests ajustaments en la despesa pública no es poden realitzar mitjançant retallades lineals i indiscriminades dels ser-

veis, sinó des de la planificació, prioritització acurada i el compromís del manteniment de la cohesió social i la cobertura dels sectors més desfavorits.

Des del PSC no podem acceptar que sota la premissa de les necessàries mesures contra la crisi econòmica s'aprofiti per desmantellar sistemàticament un model, l'Estat del Benestar, que té com a principals objectius el creixement econòmic i assegurar el major benestar per a tota la ciutadania. L'Estat del Benestar és el conjunt de polítiques públiques destinades a garantir tot un seguit de drets humans bàsics, com a la salut, a l'educació i al benestar social. L'Estatut d'Autonomia de Catalunya i la Constitució Espanyola reconeixen i garanteixen aquests drets, en transposició dels drets expressats a la Declaració Universal dels Drets Humans.

Per tant, qualsevol intent de desmantellament de l'Estat del Benestar és directament una reducció d'aquests drets bàsics reconeguts per les legislacions fonamentals que regeixen Catalunya i Espanya. I qualsevol retallada en aquests àmbits de la despesa social pública és exactament la mateixa reducció d'aquests drets. El procés de retallades de les despeses públiques moltes vegades tenen més a veure amb retallades de caire ideològic que d'enfortiment del país enfront la crisi.

Cal anar més enllà d'una mera declaració d'intencions, de vegades ambigua i ideològicament retòrica. La pèrdua de gran part del lideratge polític del PSC fa que els canals de comunicació amb la

ciutadania no siguin fluids i fàcils. Per aquesta raó cal construir un discurs intel·ligible, cohesionat i consensuat en el si del partit i dels seus i les seves dirigents, i que ha d'estar acompanyat i s'ha de visualitzar en tot moment en les pràctiques polítiques en les diferents institucions i en les accions polítiques del partit en tot l'abast territorial.

Hem de ser capaços de fer arribar a la ciutadania, de forma clara i contundent, que en el procés polític que s'inicia en aquest congrés, el PSC és un partit que segueix defensant sense cap mena de dubte el manteniment i el foment del nivell de l'Estat del Benestar assolit fins el moment, i que estarà implicat activament en el seu desenvolupament i sostenibilitat.

Davant de la utilització sistemàtica de casos esparsos i d'excepcions per a la justificació d'algunes decisions polítiques que poden portar a la desconfiança de la ciutadania en general sobre la conveniència i la gestió dels ajuts socials a les persones més desfavorides, hem de contraposar una acció pedagògica que fomenti i posi en valor la solidaritat, la lluita contra l'exclusió i les desigualtats socials.

En el context actual en què els processos de fragmentació i exclusió social augmenten, són les administracions locals més enllà del seu marc competencial propi, les que suporten més els resultats de l'impacte social de la crisi i de les mesures dels diferents governs. Al mateix temps, donada la seva

proximitat als ciutadans i les ciutadanes i els seus problemes i necessitats, són els ajuntaments els que poden fer una aportació més significativa en l'aprofundiment i l'extensió del benestar social.

Per tots aquests elements, cal que els ajuntaments tinguin una major participació en la presa de decisions, en el disseny de les noves mesures i de les noves propostes en els diferents àmbits de l'Estat del Benestar, així com en el conjunt de competències que, de totes maneres, acaben executant sense tenir ni les pròpies competències ni tant sols els recursos per executar-les. Cal atorgar un nou nivell competencial, dotat amb els recursos necessaris,

per tal que els ajuntaments tinguin un major paper en el conjunt de drets bàsics que conformen l'Estat del Benestar.

No hi ha suficient en reconèixer la centralitat de les polítiques socials públiques. Cal millorar la gestió dels recursos i generar una nova cultura organitzativa que trenqui amb la rigidesa dels procediments, tot fomentant l'autonomia i la responsabilitat.

Hem d'afavorir la proximitat i la coordinació, la gestió transversal de les institucions en elles mateixes i en les seves interrelacions amb d'altres. En definiti-

va, cal aglutinar esforços per mantenir i millorar el benestar social de les persones, i l'exercici en plenitud dels drets bàsics propis de l'Estat del Benestar.

En conseqüència a tot allò exposat anteriorment, el PSC haurà de presentar i defensar un full de ruta propi i creïble per abordar la crisi i la recessió econòmica, demostrant tenir alternatives pròpies i solucions per a lluitar contra la creixent fragmentació social i per garantir el progrés des d'un model socioeconòmic basat en la justícia social, la solidaritat, la igualtat d'oportunitats i la promoció de l'autonomia personal.

El PSC sempre ha considerat l'educació com un element estratègic prioritari de la seva acció política, per avançar en la consecució d'una societat molt més avançada i justa. És per això, que quan hem governat s'han assolit, en un espai molt breu de temps, fites importants en la millora i modernització del nostre sistema educatiu. Avui, aquesta consideració estratègica pren com a referents la conservació i millora de la cohesió social, l'equitat i la recerca de l'excel·lència en la millora dels resultats educatius i la vigència de la Llei d'Educació (la LEC) amb tots els elements que aporta per a la necessària reforma i flexibilització del sistema educatiu.

Després de més de dues dècades de govern de la dreta, va ser precisament un govern de progrés qui va fer possible la Llei d'Educació de Catalunya, la primera llei de país, amb un ampli suport del Parlament. Una llei netament progressista i innovadora que esdevé un important referent internacional.

Partim del convenciment de la importància de l'educació per a la cohesió i la igualtat d'oportunitats, també com a factor estratègic per a la reactivació econòmica. Resulta prou evident que, en aquest camí cap a la societat del benestar i del coneixement, per impulsar la transformació del teixit productiu i per afermar la cohesió i la justícia social, cal que l'educació ocupi un lloc preeminent i estratègic. En moments de dificultats s'han d'impulsar, més que mai, aquells projectes que repre-

senten un revulsiu per a la millora educativa i, per extensió, un reactiu important per als agents educatius però també pels sectors socials i econòmics. L'educació ha de ser la resposta social i econòmica per a la sortida de la crisi. L'educació ha de ser l'eix d'una nova economia, al servei de la cohesió social, arrelada en el coneixement i la competència.

Només una millora dels resultats educatius de tot l'alumnat pot garantir la cohesió social i la consolidació d'una nova ciutadania, que essent diversa està a la vegada arrelada en un projecte col·lectiu comú. Cal treballar perquè tot l'alumnat assoleixi l'èxit en l'ensenyament obligatori, per assegurar la seva continuïtat en la formació postobligatòria i per reduir les taxes d'abandonament prematur dels estudis. L'educació al llarg de tota la vida implica proporcionar una educació completa, que abraci els coneixements i les competències bàsiques que són necessàries en la societat actual, que permeti desenvolupar els valors que sustenten la pràctica de la ciutadania democràtica, la vida en comú i la cohesió social, i que estimuli el desig de continuar aprenent i la capacitat d'aprendre per un mateix.

Un dels eixos principals del nostre sistema educatiu és el Servei d'Educació de Catalunya. La seva regulació a través de la LEC situa la prestació del servei educatiu en les mateixes condicions d'igualtat als centres públics i als concertats, i aporta eines jurídiques per avançar en la consecució plena

d'un servei que, integrat per una diversitat de titularitats, possibiliti la igualtat d'oportunitats. Per això, cal avançar en l'escolarització inclusiva i equilibrada de l'alumnat en tots els centres sostinguts amb fons públics, sense cap mena de discriminació, on tots els centres tenen els mateixos drets i deures en la prestació del servei educatiu i es garanteix l'accés a l'educació en condicions d'equitat. En aquest sentit, cal reprendre aquelles mesures que, com la sisena hora, garanteixen l'equitat en l'escolarització.

En aquest sentit, és fonamental involucrar els agents socials i econòmics del territori en el reconeixement de les situacions educatives de tot tipus i en el desenvolupament i integració d'accions de formació. S'ha de continuar amb les mesures de flexibilitat que va iniciar el govern socialista, augmentar l'eficiència de l'oferta formativa, millorar i ampliar la formació en alternança amb el treball, impulsar els enfocaments professionalitzadors dels Programes PQPI; cal corregir els actuals biaixos de gènere, incrementar la durada dels períodes de pràctiques a les empreses de l'alumnat que es forma i potenciar l'actualització del professorat mitjançant estades a les empreses.

El concepte de gratuïtat vinculat a la igualtat d'oportunitats també implica incrementar el nivell de cobertura dels serveis de suport a les famílies en un sentit global, crear més places d'escoles bressol, aprofundir en les polítiques de nous usos

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

RÈSOLUCIÓ: PER LA COHESIÓ SOCIAL: L'EDUCACIÓ ÉS LA RESPOSTA A LA CRISI

socials i laborals del temps, i millorar el conjunt de prestacions econòmiques i ajuts específics.

Catalunya té una cultura i una llengua que configuren una identitat pròpia. Volem centres on la llengua catalana, en tant que llengua pròpia de Catalunya i factor d'inclusió social, sigui la llengua vehicular que conviu amb el castellà, com a llengua cooficial, en una realitat plurilingüe. Centres que, a més, tenen el repte que l'alumnat assoleixi plena competència en una llengua estrangera.

Per al PSC és prioritari que qui va abandonar els estudis abans d'hora pugui reprendre'ls i completar-los i que les persones puguin continuar el seu aprenentatge al llarg de la vida: per això, és prioritari concebre el sistema educatiu de manera més flexible. I aquesta flexibilitat implica establir connexions entre els diferents tipus d'ensenyaments, facilitar el pas d'uns als altres i permetre la configuració de vies formatives adaptades a les necessitats i els interessos personals en base a una bona orientació de l'alumnat. La Formació Professional té una dimensió estratègica com a motor de desenvolupament i de transformació social, i per això hem de continuar impulsant el seu canvi i modernització.

El nou escenari derivat dels avenços científics i tecnològics, cada cop més presents en la vida dels nostres alumnes, ens obliga a recuperar i potenciar el protagonisme de les tecnologies digitals als centres educatius, generalitzant aquest recurs a tot

l'alumnat i en totes les aules de Catalunya. L'aposta per la universalització i gratuïtat en l'accés a les tecnologies de l'aprenentatge i el coneixement, i a la connexió a Internet per accedir als materials didàctics digitals, comporta també la racionalització dels pressupostos públics, un estalvi important per a les famílies, un avenç per superar el perill de l'esquerda digital, alhora que un pas endavant per a la igualtat d'oportunitats.

Cal posar els avenços tecnològics i els nous formats digitals també al servei de la renovació metodològica i didàctica. Apostem perquè Catalunya sigui capdavantera en el sector de la indústria de materials digitals educatius i culturals interactius, de producció de xarxes de connectivitat en entorns educatius complexos, de generació de plataformes per a la distribució de materials didàctics digitals, de creació i gestió d'entorns virtuals d'aprenentatge i en l'assessorament i orientació activa de professionals i usuaris a través de les xarxes socials. En aquest sentit, també, l'educació és l'aposta per a sortir de la crisi.

Prioritzem la modernització i reforma del sistema educatiu sobre tres eixos: autonomia, direcció i avaluació. Els centres educatius, amb el professorat al capdavant, són el fonament del sistema educatiu: sense aquests no podríem tenir ciutadans formats. En el nostre país, cada escola és una institució que vehicula el coneixement i articula la convivència. Volem escoles amb compromís de servei públic. La

necessària flexibilitat del sistema per apuntar els processos educatius cap a la millora dels resultats de tot l'alumnat comporta haver de guanyar un espai propi d'autonomia per als centres docents, és a dir, propiciar-ne el seu creixement institucional.

La direcció del centre ha de ser una direcció forta, de lideratge distribuït, amb responsabilitat i capaç d'assumir les millors decisions. Aquesta direcció, expressada a través d'equips amb responsabilitats definides, i avaluades, ha de comptar amb el suport del professorat a través del claustre i de les famílies, directament i en els òrgans de participació de la comunitat escolar. Els equips directius han de ser, en sí mateixos, la veu i representació de la institució a la qual serveixen. Per això han de disposar d'un marge competencial suficient i han de comptar amb el suport de l'administració a més de disposar d'un servei molt professionalitzat que els orienti, acompanyi i els formi.

La importància dels desafiaments que afronta el sistema educatiu demana, com a contrapartida, disposar d'una informació pública i transparent sobre l'ús que es fa dels mitjans i els recursos públics posats a la seva disposició, així com una valoració dels resultats que amb ells s'aconsegueixen. Per aquest motiu, és imprescindible establir procediments d'avaluació dels diferents àmbits i dels agents de l'activitat educativa: l'alumnat, el professorat, els centres, el currículum i els serveis de les administracions.

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

RÈSOLUCIÓ: PER LA COHESIÓ SOCIAL: L'EDUCACIÓ ÉS LA RESPOSTA A LA CRISI

Hem de posar els mestres i professors al cor de l'educació. Hem d'apostar pel reconeixement

social de la funció docent i per la modernització del desenvolupament de les seves carreres professionals, avaluades i reconegudes. Amb aquests objectiu considerem imprescindible millorar la formació inicial del professorat amb un enfocament més pràctic i competencial. També cal avançar en la reforma dels sistemes d'accés del professorat a la funció docent on es valori, per sobre de tot, la competència professional, l'empatia amb els alumnes i la capacitat de gestionar les aules. S'ha de donar un nou impuls a la formació permanent del professorat, i vincular-la a la pràctica docent diària

i a les necessitats de cada centre en relació amb el seu projecte educatiu. L'esforç del professorat en la seva actualització professional s'ha de reconèixer en la carrera professional dels docents en la mesura que repercuteixi en la millora de la tasca docent i dels resultats educatius.

El PSC ha defensat un concepte global de l'educació que va més enllà del que és l'horari estrictament escolar. Els i les socialistes hem de recordar, insistir, proclamar i promoure una educació compartida entre tots els agents que la protagonitzen. Cal considerar les activitats de lleure de manera integral i des d'una concepció netament educativa.

La tradició municipalista del PSC ha tingut un paper rellevant en el desenvolupament de l'acció

educativa. Els ajuntaments i els ens locals es troben en situació privilegiada per intervenir i afavorir la introducció d'elements de flexibilitat en el sistema educatiu, per estimular la integració d'estratègies i recursos i, molt especialment, per afavorir la continuació de l'obertura de l'escola a l'entorn, en un context de societat educadora. Defensem la delegació de competències a les zones educatives en el marc dels principis d'eficiència en la gestió, de descentralització i de coresponsabilitat amb l'administració local.

Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

RESOLUCIÓ: NOVES POLÍTQUES PER A LA NOVA SOCIETAT XARXA

Els nous temps requereixen de noves polítiques, aplicar els nostres valors a la nova societat, la societat xarxa. Estem en una dinàmica de revolució industrial, la tercera revolució industrial, perquè implica canvis al conjunt de la societat, la nova societat anomenada societat-xarxa. Aquesta nova etapa requereix de noves polítiques, per afrontar caminar cap a la igualtat, la llibertat i la justícia social.

Un dels reptes més complexos i necessaris és dissenyar i aconseguir articular la governança real en un món globalitzat que prioritzi la protecció dels drets de les persones.

En aquesta nova etapa hem d'apostar clarament per caminar cap a la societat del coneixement i establir de manera normativa els nous drets o Ciberdrets (nova generació de drets vinculats a les TIC) com són: el dret d'accés a Internet, a una velocitat de navegació de qualitat a un preu assequible, a la neutralitat de xarxa (net neutrality) com a garantia d'una Internet oberta i equitativa, el dret al secret de les comunicacions electròniques i de les dades que circulen per la xarxa, a elaborar una carta de drets dels usuaris i usuàries dels serveis del web 2.0 o web social i s'ha de garantir també el dret a la reparació i rectificació. De la mateixa forma, cal establir nous instruments i estratègies per garantir drets tradicionals.

Internet es va generar de forma col·laborativa i oberta, amb la participació de persones de dife-

rents parts del món. La pròpia evolució d'Internet, del web 1.0 al web 2.0 o web social es caracteritza pel protagonisme dels usuaris i les usuàries. El web 2.0 no és una tecnologia sinó una actitud.

Existeix una xarxa connectada i activa "open" que aglutina una sèrie de valors: "transparència", "compartir", "obert". L'Ètica Hacker, és una nova ètica sorgida a les comunitats virtuals que es resumeix en l'accés lliure a la informació i en què la informàtica pot millorar la qualitat de vida de les persones. Es tracta de comunitats formades per persones que col·laboren per generar projectes open com la Wikipedia o projectes de software lliure.

El 'moviment open' és un nou moviment social, la socialdemocràcia ha d'apostar per una aliança estratègica amb aquest moviment.

El socialisme en l'era de la societat xarxa ha d'apostar per les tecnologies obertes com a garantia de la llibertat del segle XXI, prioritzant les opcions de crear en obert (Copyleft, Creative Commons, etc.), de compartir com a opció per a promoure oportunitats entre el conjunt de la ciutadania i pel software lliure, cosa que suposa apostar per la innovació oberta, a la vegada que implica generar més drets i més igualtat d'oportunitats.

A la nova societat xarxa la matèria prima més valuosa és el coneixement i la inversió més estratègica és promoure talent. L'educació és clau per a les oportunitats de les persones i per a les oportunitats del país.

L'educació esdevé a la vegada la política social més important (oportunitats de les persones) i una política econòmica.

Però cal una política educativa adaptada a la nova societat xarxa. Cal canviar la forma d'ensenyar unidireccional i de transmissió del coneixement per un procés i formes més col·laboratives, en xarxa i de la cultura 2.0.

La nova economia del coneixement fa que la divisió del treball es realitzi en funció del recurs clau de l'activitat econòmica: el coneixement. Existeixen importants transformacions laborals a les empreses-xarxa on la divisió del treball basada en el coneixement, equips multidisciplinaris, treball per objectius, relacions en xarxa i presa de decisions descentralitzada, condueixen cap a la distinció entre el treball autoprogramable i el treball genèric. Està mutant l'entorn de les relacions laborals, amb la manca de referents en la intermediació, mecanismes pensats per la societat industrial, i l'increment de la individualització de les relacions entre treballadors, treballadores i empreses, que deriven en menor protecció de les persones.

Actualment apostar per l'Open Government no només és una oportunitat d'aprofitar les TIC. Per a la socialdemocràcia, com a defensora del sector públic, suposa adequar la governança a la dinàmica de la nova societat xarxa i en conseqüència de les noves demandes de la ciutadania.

Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

NOVES POLÍTQUES PER A LA NOVA SOCIETAT XARXA

El web 2.0 ha provocat un canvi en l'espai públic. El web 2.0 amplia els espais de participació i comunicació, permet a qualsevol persona publicar per influir socialment i políticament. Les persones amb responsabilitats polítiques han de tenir una presència exemplar a la Xarxa, assumint la cultura 2.0, per tant practicant l'escolta activa, la interacció i el fet de compartir coneixement, explicant llur activitat com una opció de transparència i aproximant els processos de presa de decisió a la ciutadania.

Aplicar aquests conceptes a les institucions implica assumir l'Open Government que es caracteritza per la transparència i la interacció. El Govern Obert suposa una millora de la democràcia representativa afavorint la participació de la ciutadania. Apli-

car l'Open Government és urgent per a la reconeixió amb els nadius digitals i les persones en xarxa.

Ens trobem en una etapa de transició que implica afrontar nous reptes des de la política: adaptar la socialdemocràcia a la rapidesa i infinita circulació de la informació, fer compatibles els projectes individuals i col·lectius, i la recuperació del valor i l'autoritat dels càrrecs perquè la gent se senti representada per la política.

S'ha d'avançar cap a un partit xarxa, amb un model d'organització propi de la nova societat. S'ha de superar la concepció de la tecnologia com un recurs, integrant-la com un element central de la cultura organitzativa, i caracteritzant-se per la presa de

decisions basada en el coneixement i no només en la jerarquia, les comunicacions directes que inclouen a tots els nodes i l'organització en equips de treball multidisciplinaris variables i temporals per a projectes concrets.

Una veritable xarxa de complicitats basades en estratègies comunes per aconseguir més equitat i drets de les persones ha de ser la base de les vinculacions entre el partit i les organitzacions socials i xarxes ciutadanes. La capacitat de respostes conjuntes a necessitats canviants i complexes però amb valors comuns, la confiança per a compartir informació, nodes i contactes poden ser la base de relacions entre moviments socials i en xarxa, i el partit.

Les polítiques culturals també han de formar part de les polítiques de benestar i cohesió social. Hem de considerar l'accés a la cultura (també a l'esport i el lleure) com un element central de l'Estat del Benestar (amb la sanitat, l'educació, les pensions i els serveis socials), assegurant la màxima realització de les potencialitats culturals bàsiques de la ciutadania. No podem renunciar, per tant, al protagonisme públic en l'administració dels béns culturals, bé sigui promovent l'acció individual, associativa o empresarial, o quan sigui necessari, des de la pròpia Administració. Les polítiques culturals han d'estar concertades amb els agents dels diferents sectors culturals: emprenedors, creadors, distribuïdors, associacions, tercer sector, i de manera preferencial amb els ajuntaments, que són les administracions que millor garanteixen els serveis de proximitat a la ciutadania.

La sostenibilitat de les polítiques culturals públiques exigeix definir amb exactitud aquells serveis que, de manera irrenunciable, configuren l'eix central d'una política cultural pública i la resta d'activitats que formen part de la iniciativa social o empresarial, malgrat necessitin accions de suport i regulació, o eventualment de suplència.

Immergits en un entorn globalitzat i en el context de la societat digital, és imprescindible repensar l'actual marc jurídic que afecta les polítiques culturals, per tal d'assegurar una major eficàcia i viabilitat dels programes culturals públics i privats.

Les polítiques culturals han de tenir un destacat protagonisme en els principals debats que afecten

al futur del sector i de manera rellevant: la gestió dels drets digitals, el desenvolupament de les indústries culturals i la regulació pública de l'espai radioelèctric i digital.

Per tal de garantir l'accessibilitat de la ciutadania, de forma equilibrada i a tot el territori, als serveis culturals de proximitat (teatres i auditoris per a arts escèniques i musicals, biblioteques, centres de producció i exhibició de les arts visuals, museus, arxius i altres equipaments patrimonials, centres polivalents, etc.) cal concertar els programes d'actuació amb els agents locals. En primer lloc, cal un pla d'inversions convingut entre el govern del país i els titulars dels equipaments, fonamentalment els ens locals, per tal de construir els que manquen i renovar o modernitzar els existents d'acord amb un mapa que planifiqui i estableixi les necessitats i les prioritats, elaborat amb el màxim consens possible. En segon lloc, cal acompanyar aquesta acció inversora amb estratègies que optimitzin l'ús i la rendibilitat social dels equipaments, desenvolupant circuits que afavoreixin la circulació de productes culturals i creant xarxes temàtiques que optimitzin la seva gestió a escala local i nacional.

Els i les socialistes defensem que la creativitat, la memòria i el coneixement són ingredients imprescindibles d'una política progressista i la creativitat només és possible en un marc de llibertat. El nostre projecte ha de promoure des del sector públic polítiques que estimulin el desenvolupament de la producció artística catalana (literària, musical, teatral, plàstica, cinematogràfica, etc.) amb accions que afavoreixin la qualitat, la innovació, l'experi-

mentació i la internacionalització de la nostra producció cultural, anteposant el talent i l'excel·lència i respectant la independència d'autors i autores més enllà de la llengua vehicular en què s'expressen, sense que això suposi cap renúncia a compensar de manera ferma el diferencial de mercat que ha d'afrontar la producció en llengua catalana.

El suport públic a emprenedors i creadors ha d'estar inspirat en la qualitat i en el retorn social atenent que cal promoure la confluència entre accions de públiques i privades, sempre en el marc d'acords transparents i d'ampli consens social.

Assumim el repte d'ampliar la demanda cultural buscant i generant nous públics, per tal d'estendre el consum cultural a tots els sectors socials. Els ensenyaments artístics, en el medi escolar i amateur, estan cridats a desenvolupar un paper cabdal en aquest àmbit, tant pel seu impacte quantitatiu com pel seu valor qualitatiu.

Pel que fa a la memòria, és imprescindible desenvolupar i dotar la xarxa bàsica d'equipaments en el territori (museus, arxius, centres d'interpretació, monuments i jaciments arqueològics oberts al públic) posant l'èmfasi en la seva capacitat en generar, no només valor afegit, identitat i gaudi per a la ciutadania, sinó també serveis, ocupació i empresa. Cal connectar el patrimoni i el paisatge amb les polítiques estratègiques de desenvolupament econòmic i territorial, i de manera rellevant el turisme cultural. I cal apostar pel lideratge de les grans institucions nacionals de capçalera en relació a les diferents xarxes i sistemes d'equipaments del país

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

RESOLUCIÓ: **CATALUNYA I LLENGUA: PATRIMONI, CIUTADANIA, OPORTUNITAT I FUTUR**

El PSC és un partit catalanista. Refermem el nostre compromís amb la defensa del català, la nostra llengua pròpia. Un compromís ferm i provat, que no exclou, sinó que suma, el paper social del castellà, llengua de molts catalans i catalanes. Per a nosaltres, la Política Lingüística és social, pública, per a la cohesió social, la conformació de la ciutadania i la igualtat d'oportunitats. Una política que s'ha d'implementar amb normalitat, des dels diferents nivells de govern de l'Estat, d'acord amb les competències i responsabilitats de cadascun. La Política Lingüística que volem es fonamenta en aspectes bàsics com:

L'actualització del model

En l'etapa de la Transició, es va construir un model d'acció marcat pel llast de la persecució cultural i lingüística de la dictadura franquista. La societat catalana s'ha transformat profundament. Els canvis han portat nous reptes afegits als antics no resolts encara. La Política Lingüística d'aquest moment no pot ser la mateixa del segle passat.

La superació de l'enfocament reduccionista tradicional

La llengua és identificació, i també comunicació, orgull, utilitat, prestigi, competència, qualitat, preparació. La política lingüística ha de tenir en compte que tant el català, com el castellà, com l'anglès, com el francès o les llengües pròpies de les persones que arriben a Catalunya obren portes al món i són oportunitats.

L'enfocament en positiu

Cal construir un imaginari positiu que superi la negativitat, la confrontació català/castellà creada de manera interessada. Cal promoure la consciència social sobre la riquesa social i cultural que suposa tenir tres llengües oficials.

El multilingüisme com a futur

A Europa el multilingüisme és un valor. Cal aprofitar-lo i incorporar-lo. La societat catalana es pot posar com a model d'educació lingüística i respecte cap a les llengües. Fa segles que conviu amb més d'una llengua, cosa que l'ha fet més rica, més oberta i més preparada per gestionar la situació actual.

La defensa del model educatiu vigent

Els i les socialistes vam defensar des de l'inici de l'etapa democràtica l'existència d'una única línia d'ensenyament escolar que garantís a tothom un mateix nivell de formació en les dos llengües oficials, per tal de construir un únic model de societat i evitar que la llengua fos un instrument de divisió i de separació social. Continuem defensant el mateix model d'immersió lingüística.

La garantia de la formació lingüística de la població adulta com un dret

Cal garantir la formació en català a totes les persones que no la coneixen. Cal garantir també la formació en castellà a tothom que no en tingui coneixements. La composició de la societat s'ha

transformat, ja no som una societat bilingüe, hi ha població que no entén ni parla català ni tampoc castellà. La garantia de la igualtat d'oportunitats passa perquè tothom pugui ser competent en les dues llengües oficials (tres a la Val d'Aran).

La preparació i competència en llengües estrangeres

Catalunya ha de fer una aposta decidida per la formació en llengües estrangeres. El model educatiu, lingüístic i social del PSC es basa en garantir la competència en les llengües oficials i, com a mínim, en una llengua estrangera, preferentment l'anglès ja que és la llengua de comunicació internacional imprescindible.

Les accions decidides per aconseguir l'ús normal del català en tots els àmbits

La política lingüística a Catalunya ha de continuar tenint com a objectiu aconseguir que la llengua catalana es conegui i usi en tots els àmbits. Malgrat l'augment del coneixement, l'àmbit socioeconòmic, l'universitari, el laboral, el món dels i les joves, el del lleure o el de la justícia continuen amb dèficits d'ús del català.

L'oficialitat de l'aranès com a oportunitat

L'Estatut de 2006 augmenta l'estatus de la llengua pròpia de la Val d'Aran, l'aranès i la fa també llengua oficial de Catalunya. Aquesta és una oportunitat important perquè les institucions araneses puguin dissenyar i desenvolupar, con-

juntament amb el govern de Catalunya, la política lingüística adequada al moment i a les necessitats específiques.

El paper imprescindible dels ajuntaments i ens locals

Els ajuntaments s'han fet des dels inicis co-responsables de les actuacions de foment de la llengua catalana i ha de continuar la seva implicació i lideratge en l'extensió de plans, projectes i actuacions de formació i sensibilització lingüística desenvolupats localment per mitjà dels centres de normalització lingüística, escoles d'adults, entitats, etc.

La implicació i coresponsabilitat del govern espanyol i dels territoris de la resta d'Espanya

Cal una PL que busqui consensos i planifiqui i desenvolupi actuacions amb les administracions i co-

munitats de parla catalana i també amb l'Estat. Espanya no ha de ser un problema. Cal establir -des de l'Estat i també des de Catalunya- els espais per implicar el govern espanyol en treballar de manera decidida per l'estatus de les llengües i els drets lingüístics de les persones. També amb les comunitats reconegudes com a bilingües (o trilingües) i les monolingües.

La proximitat i la implicació de la societat civil

El repte de la política lingüística és aconseguir la participació de totes les organitzacions de la societat civil, dels diferents àmbits, orígens i sensibilitats. La llengua, les llengües, són patrimoni i valor de tothom, i és oportú que tothom s'hi impliqui, sense exclusions ni exclusivitats.

La implicació de les persones nouvingudes

La llengua catalana és també una de les bases

substancials de la configuració d'una societat que té un milió i mig de persones noves que hi arriben per formar-ne part. Cal treballar perquè les persones que vénen de fora sentin la llengua catalana, igual que la castellana, com a part indissoluble del territori on viuen i també com la seva llengua.

Les estructures i els recursos imprescindibles

Una política eficient i adequada ha d'estar feta amb anàlisi, planificació, coordinació i avaluació amb objectius i recursos definits. Cal aprofundir en el model de les escoles d'adults perquè pugui donar resposta a la demanda actual i a necessitats que reapareixen, com ara l'alfabetització. També han de ser actualitzades estructures organitzatives com el CPNL, Consell Social de la Llengua, Xarxa de Política Lingüística, entre d'altres.

Les darreres dècades s'ha produït un deteriorament del Planeta, de l'aire, el sòl, l'aigua i la diversitat biològica, i l'ús de recursos naturals -sobretot combustibles fòssils i nuclears contaminants i finits- supera els que el propi Planeta té o pot generar.

Ha estat una cursa per un desenvolupament basat només en el mercantilisme i l'obtenció de beneficis ràpids, sense control i oblidant els valors i drets humans principals a tenir una vida sana i en condicions dignes per a les generacions actuals i futures. Això i cap altra cosa ha provocat la crisi actual que no és tan sols financera sinó també de models productius i de consum insostenibles que hem de canviar.

Mentrestant, les polítiques neoliberals continuen avantposant en massa ocasions el benefici econòmic per damunt de la seguretat i la salut dels ciutadans i les ciutadanes.

És per això que el PSC es declara ecològicament ambiciós i responsable.

Canvi climàtic i energia

El canvi climàtic i la crisi energètica ens han posat davant d'una realitat de la qual ja no es pot fugir. Les polítiques de sostenibilitat no són un fre, sinó un factor de competitivitat econòmica i generadores d'ocupació. La lluita contra el canvi climàtic no és una qüestió en si mateixa sinó de la nostra pròpia salut i, encara més, de l'ordre global del segle XXI i és el principal motor de transformació dels models econòmics i productius amb capacitat per generar nous àmbits d'activitat econòmica i llocs de

treball. El PSC ho assumeix com un eix bàsic de les polítiques econòmiques, territorials, energètiques, industrials i comercials i de noves polítiques de fiscalitat ecològica i social que permetin gravar activitats que tenen efectes negatius sobre el medi i motivar la seva transformació sostenible.

L'energia

Els i les socialistes defensem un model energètic sostenible que pugui convertir-se en un vector d'innovació, ocupació, riquesa i sostenibilitat i en dinamitzador de la competitivitat d'una nova indústria de l'estalvi i l'eficiència i les energies renovables, però també de transformació d'altres sectors de l'economia.

Manifestem que tota política energètica ha d'anar acompanyada d'una veritable política industrial, tecnològica i d'innovació pel sector energètic per aprofitar les enormes oportunitats econòmiques associades al sector.

Volem garantir la seguretat de subministrament, que és possible abandonant de forma progressiva la dependència del petroli i de l'energia nuclear i avançant decididament i massiva cap a les energies renovables a partir d'un model regulatori transparent, sòlid, estable i previsible en el futur. Plantegem la substitució dels reactors nuclears un cop compleixin els 40 anys de vida útil - el darrer, l'any 2027- pels quals varen ser dissenyats, vetllant per l'estricta aplicació de les mesures de seguretat que resultin de les proves d'estrès en curs.

La competitivitat de la nostra economia exigeix

disposar d'una xarxa d'energia elèctrica moderna, amb capacitat per adaptar-se a la demanda canviant. Exigirem que les xarxes de transport, distribució i comercialització d'energia siguin més intel·ligents i permetin la generació distribuïda i l'optimització de la gestió de la mateixa mitjançant la gestió integrada de la demanda.

Mobilitat

La mobilitat és un dret, i s'ha de planificar per tal d'assegurar la igualtat en el seu exercici.

Els i les socialistes apostem per un model de mobilitat sostenible i segura, basat en la promoció del transport públic, en especial del foment de l'oferta de serveis ferroviaris, promovent una nova cultura social de reducció progressiva de l'ús del transport privat, per tal de preservar el medi ambient, mitjançant la reducció estratègica de les emissions de CO₂, i de la construcció continuada d'un sistema eficaç i eficient de comunicació dels municipis i territoris del país.

A les àrees urbanes advoquem per fomentar les xarxes de vianants, així com els vehicles elèctrics o híbrids donant un fort impuls a aquest sector que a més suposarà un instrument per al desenvolupament de les energies renovables.

Territori

Cal fer una defensa del nostre territori com a bé no renovable, essencial i limitat que conté valors ecològics, culturals i patrimonials que no es poden reduir al valor del preu del sòl. Un territori que ben

gestionat des de la sostenibilitat ambiental, l'eficiència econòmica i l'equitat social ha d'esdevenir un actiu econòmic en sí mateix, que ens diferencii com a país dintre del món global. En aquest sentit, cal fer una defensa ferma del planejament territorial i urbanístic com a instrument essencial per a l'actuació dels poders públics al territori que ha de compatibilitzar la millora dels espais existents amb l'ocupació de nous i la promoció d'un model territorial equilibrat. També es fa imprescindible prioritzar la transformació del territori a l'ocupació del nou sòl millorant qualitativament els seus usos i funcions. Cal promoure un model territorial policèntric que involucri a diversos nivells totes les parts del territori, que han de ser autosuficients en la resolució de les seves necessitats econòmiques i problemàtiques ambientals. La planificació territorial ha de garantir un sistema territorial més sostenible per abordar d'una manera efectiva la lluita contra el canvi climàtic i redreçar les tendències ambientals negatives, la fragmentació territorial, el consum energètic desproporcionat, la contaminació i els residus i la segregació social.

El medi natural segueix patint pèrdua de biodiversitat al nostre país i cal gestionar la protecció territorial com a infraestructura verda amb una visió integral d'acord amb allò establert en el planejament.

La gestió responsable de l'aigua i dels residus

L'aigua és un bé escàs i essencial per la nostra vida que cal gestionar de forma eficient. Per garantir la solidesa del progrés econòmic i social, Catalunya

necessita una seguretat en el subministrament d'aigua de què sovint resulta difícil disposar.

Cal una gestió integrada i solidària dels recursos hídrics que permeti la sostenibilitat a llarg termini en termes socials, ambientals, energètics i econòmics, especialment en relació amb l'agricultura; que compti amb consens social, territorial, polític i institucional necessari. Cal potenciar l'ús eficient de l'aigua desplegant les actuacions planificades, recuperació d'aqüífers, dessalinització, reutilització d'aigües depurades i pluvials, interconnexions de les xarxes en alta i millora de les xarxes de distribució optimitzant els recursos de què disposem.

La gestió dels residus s'ha convertit en un dels reptes ambientals més urgents. Suposen també una oportunitat en la recerca de noves tecnologies i la creació de noves economies.

Cal doncs, insistir en les polítiques que facin augmentar l'aprofitament dels residus, amb una veritable aposta per la prevenció i la recollida selectiva en origen, reciclatge, recuperació en plantes de tractament i reutilització creant un mercat eficient d'aprofitament de reciclat i altres formes de valorització.

Però sabem que aquest plantejament, bo i necessari, té un sostre. Entenem que l'opció de revaloritzar energèticament no menysté el reciclatge i la recuperació, ans al contrari s'orienta a tractar els materials residuals actualment no recuperables i n'extreu el seu valor energètic.

Actuar pensant en el present i en el futur

El PSC adopta les polítiques mediambientals i contra el canvi climàtic com una necessitat vital i una oportunitat econòmica conscients d'una nova realitat que alhora és un repte de present i de futur i que passa per un principi que no ens és aliè: la solidaritat entre la generació actual i amb les que vindran.

Per això incorporarem en tota la nostra política:

- El desenvolupament sostenible en les seves dimensions ambiental, social i econòmica.
- Els valors de la responsabilitat, l'equilibri en les relacions amb la natura, l'estalvi, la mesura i l'eficiència en l'ús dels recursos.
- Un canvi del model productiu per aprofitar sectors i activitats sostenibles, especialment energies renovables. Perquè en bona mesura la sostenibilitat ha d'impregnar la política industrial del segle XXI.
- La investigació en nous productes sense impacte en la salut i per la conservació del nostre país i del Planeta. Perquè la innovació tecnològica basada en recursos renovables ens ha de servir per redefinir la modernització, la prosperitat i solidaritat global.
- La recerca de noves formes de consum i transport.
- La reforma del sistema financer i fiscal que tingui en compte les repercussions de les activitats productives en el medi i la substitució de les activitats insostenibles.

Els i les socialistes apostem per un model social de seguretat integral i col·lectiva què sap que la primera i màxima garantia d'una seguretat per a les persones i la societat està basada en la cohesió social i el benestar raonable dels tots els ciutadans i totes les ciutadanes.

Entenem la seguretat des d'un punt de vista transversal, superant el concepte policial. La seguretat requereix fomentar les polítiques socials, difonent i expandint l'Estat del Benestar (no només protegint-lo), amb polítiques educatives, amb polítiques d'integració, d'ocupació, de creació de riquesa, amb política fiscal veritablement redistributiva i amb polítiques de seguretat basades en la prevenció. És en el moment que aquests mecanismes de cohesió social no donen resposta quan cal la intervenció policial i de la justícia. La societat europea ha estat tant més segura quant més forta ha estat la seva cohesió social i l'efectivitat dels valors que l'han caracteritzada. Quan la cohesió baixa i es degrada, en la mateixa proporció baixa i es degrada la percepció i la seguretat real.

Estem davant dinàmiques d'envergadura, emmarcades, a més, per les incògnites i desconcerts que marquen el nostre mil·lenni: la globalització, la ingerència en la vida quotidiana de fets que escapen a la comprensió i el control humà, la creixent separació entre classes socials i la criminalització de col·lectius desfavorits. Tots aquests elements, units als conflictes socials, els canvis mediambient-

tals, o les fluctuacions abruptes d'uns mercats borsaris, capaços d'arruïnar els estalvis o les expectatives de molts milions d'éssers indefensos i atònits.

Sense seguretat no hi ha llibertat, és la garantia pel lliure exercici de la ciutadania. Per això, la seguretat és per als i les socialistes una autèntica prioritat. Apostem per una seguretat basada en dos pilars: autoritat democràtica i responsabilitat de la ciutadania.

L'autoritat ha de garantir els interessos de la comunitat, dels seus drets i les seves llibertats. Les administracions més properes a la ciutadania, han de disposar dels instruments jurídics adequats per exercir aquesta autoritat democràtica.

La responsabilitat ciutadana implica que cada membre de la comunitat pugui exercir els seus drets i complir amb els seus deures. Implica també que la comunitat sigui protagonista en la configuració de relacions socials inclusives.

La participació de la ciutadania en les polítiques de seguretat és fonamental. Hem de treballar pel benestar de la nostra ciutadania i ho volem fer amb la seva complicitat, perquè per construir les societats democràtiques és fonamental promoure espais de trobada i col·laboració.

Els i les socialistes tenim una visió de la seguretat basada en la força de la solidaritat, no només des de la perspectiva de l'ordre públic. Hem de treballar per implantar a la nostra societat una visió des

de l'esquerra, de la seguretat vista des de la vessant de la justícia, que analitzi i tingui en compte els riscos i els conflictes socials que porten i acaben provocant les actituds incíviques, criminals o violentes.

D'ençà sobretot de l'11-S s'ha endegat a tot el món un desplegament del principal valor que ordena el model social reaccionari: la por. La por és allò que mou a la reacció, a la desconfiança, a la visceralitat, la violència i la reacció primària. L'ús i la gestió de la por des dels

poders públics controlats pel pensament neoliberal és el que s'amaga darrera de les polítiques de seguretat desplegades per occident en els darrers anys.

La por ha esdevingut un element fonamental de control social per part d'aquells que usen la política com a eina de dominació. És la sembra de la por el que permet la retallada de drets reconeguts en la democràcia.

La inseguretat social, que castiga ara no sols les capes més febles de la població sinó també a una classe mitjana cada cop més precaritzada, és buscada i fomentada per les posicions

ideològiques d'una dreta fanàtica, sobretot com a una eficaç eina de control i poder. Els i les socialistes denunciem aquests fet i a més afirmem que la gestió i la difusió de la por no respon a cap política de seguretat, respon a la voluntat de control.

D'altra banda els problemes de convivència, sobretot a les ciutats, es vinculen molt sovint amb la percepció d'inseguretat ciutadana. Hem de deixar molt clar mitjançant els mateixos principis rectors de l'autoritat democràtica que el fet de ser ciutadà o ciutadana comporta tenir uns drets però també uns deures per complir, i la defensa d'aquests és la base de la convivència democràtica.

La vulneració dels principis de convivència, com les faltes, han de ser penalitzats en primera instància sota el principi de la correcció d'hàbits o conductes que atemptin contra les normes bàsiques de convivència en la comunitat i contra el dret a exercir com a ciutadà o ciutadana en plena llibertat. Basant-nos en aquest principi, hem de seguir impulsant programes de mediació comunitària per fer front als conflictes de convivència i programes de reparació o de serveis a la comunitat que puguin compensar la comunitat amb el seu treball. Els treballs comunitaris a més, han de ser alternativa a la sanció econòmica quan l'infractor o l'infractora no puguin fer front a la reparació per aquesta via.

Els Ajuntaments de Catalunya són l'administració més propera i pròxima a la ciutadania i per això, els alcaldes i les alcaldesses de Catalunya han de

ser l'autoritat única en seguretat en els seus respectius municipis, essent les Juntes Locals de seguretat les eines per definir els objectius que en matèria de seguretat necessita cada municipi, dintre d'un marc general marcat des del Govern. Les Juntes Locals de seguretat han de ser el marc d'elaboració d'estratègies policials, de definició del paper de cada força de seguretat, de l'anàlisi dels objectius aconseguits i han de crear, des del marc que s'estableixi, un espai on pugui existir la participació de la ciutadania. La seguretat, i per tant la inseguretat, és també una percepció i per això és important la implicació dels i les representants socials, culturals, veïnals i econòmics del municipi. La ciutadania ha de conèixer el que passa per entendre la complexitat del problema, les causes i les possibles solucions.

I cal parlar de la inseguretat, vinculada a l'amenaça del delictes quotidià que erosiona la fibra cívica i moral de la nostra societat, i d'una reducció del concepte d'inseguretat a l'estigmatització en categories de persones «sospitoses». Davant d'aquesta simplificació mereixem més que mai esgotar els límits de la raó democràtica i les seves lleis per oposar un concepte de seguretat integral, inclusiu i entroncat amb els valors més profunds de llibertat,

justícia i autoritat democràtica, des d'una defensa radical de la igualtat entre tothom.

Per últim i com un dels instruments jurídics adequats per exercir aquesta autoritat democràtica hem de treballar per impulsar l'anomenada justícia de proximitat. L'Estatut, en el seu article 108.2, preveu que la Generalitat, en aquelles poblacions que es determini i d'acord amb la llei orgànica del poder judicial, pot instar que s'estableixi un sistema de justícia de proximitat que tingui per objectiu resoldre conflictes menors amb celeritat i eficàcia. Els i les socialistes hem de treballar per promoure la implantació efectiva de la justícia de proximitat, que té com a objectiu resoldre conflictes menors de forma àgil i eficaç, mitjançant l'apropament de la justícia a les persones i a la vegada permetent descongestionar els actuals òrgans judicials. Aquesta justícia ha de respondre a criteris d'agilitat i actuar per tal de solucionar problemes de convivència i de civisme, derivats de la vida als barris, als pobles i a les ciutats de Catalunya. Els i les representats judicials d'aquesta justícia de proximitat haurien d'estar presents en les Juntes Locals de seguretat per conèixer els problemes als quals s'ha d'enfrontar el territori al qual siguin assignats.

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

RESOLUCIÓ SOBRE L'ESPAI PÚBLIC

L'espai públic és l'espai comú, el de tothom. És la prolongació de casa nostra. En aquest sentit cal combatre la vella dita que afirma que "el que és comú no és de ningú", ans al contrari, el comú és també meu i cal que m'ho respectin i m'ho cuidin.

Entenem l'espai públic com una prioritat per fer polítiques de cohesió social i d'integració, ja que és l'espai més adient per fer poble, ciutat, barri.

Els i les socialistes concebem l'espai públic com un espai de qualitat, accessible, convivencial i segur.

L'origen del nostre model de ciutat mediterrània és la confluència de persones nascudes aquí i provinents de llocs diferents, amb activitats i interessos diversos, amb ideologies i prioritats variades, però totes elles amb l'afany comú de compartir un mateix espai urbà de convivència i progrés. Els i les socialistes valorem la riquesa d'aquesta diversitat social i treballarem perquè ningú se senti ni quedi exclòs.

Per al PSC la convivència, la cura de l'espai públic, la seguretat de la població són fites fonamentals per garantir el model divers i plural que permeti a tothom sentir-se a gust i participar de la ciutat on viu. No hi ha convivència possible si no existeix el respecte envers els béns comuns i si no gaudim de la sensació de seguretat, que és la base que ens permet tirar endavant els nostres projectes vitals amb confiança.

L'espai públic en ordre i el sistema de ciutat de què ens dotem per a conviure es basa en el respecte

per unes normes, unes lleis, unes autoritats i uns costums determinats.

L'ús de l'espai públic, lloc democràtic, indret de reunió i d'integració, lliure de barreres arquitectòniques, en aquests moments provoca, de vegades, situacions més o menys conflictives. Per tant, una de les tasques importants que caldrà abordar serà l'eliminació de temors, pors i falses percepcions d'inseguretat que generen la convivència amb persones de cultures diferents i l'existència de diferents cultures i religions diverses de l'ús de l'espai públic. Aquest ha de ser l'espai de convivència cívica per excel·lència, basada sempre en el respecte mutu i la responsabilitat.

Creiem que els conflictes s'han de resoldre mitjançant la mediació i no s'ha de pretendre imposar res per la força: un clar exemple han estat les unitats de mediació i resolució de conflictes que podem contraposar a les tesis de la dreta, que deixa sense força el procés de mediació per imposar per la força un suposat ordre públic absolutament desfasat.

A Catalunya els nostres carrers i places han adquirit un nivell d'excel·lència que no podem perdre. No només per una justificació estètica i orgull, sinó també perquè la degradació de l'espai públic és el primer esglaó en la degradació de la convivència ciutadana, i en aquests temps en què la dreta vol incidir en els missatges excloents cap a aquells que han vingut de fora, el manteniment de l'espai pú-

blic és imprescindible per incidir en la coresponsabilitat i l'exigència com a norma de conducta.

La coresponsabilitat de tothom és la necessitat de prendre consciència de l'espai públic com un bé comú, amb el que això implica de respecte, cura, col·laboració, limitació dels drets personals allà on comença el respecte cap als altres i una convivència tolerant i respectuosa amb les diferents formes d'utilització de l'espai públic. La llibertat dels drets requereix de la disciplina de les obligacions. Els nostres carrers i places són un escenari necessari de convivència i cohesió social, punt de trobada de la majoria de relacions personals i lloc protagonista de la interrelació generacional.

El PSC, des dels ajuntaments on ha estat i és una força determinant, ha fet possible la recuperació i millora de l'espai públic.

Els i les socialistes defensem el reforç de l'autoritat democràtica dels alcaldes i les alcaldesses, estímulant al mateix temps la idea de responsabilitat individual entre la ciutadania, com un element de cohesió de la comunitat, i difusió activa dels valors del civisme i la convivència. Cal treballar des de la proximitat del territori i cap a la ciutadania per aconseguir aquests objectius, fomentant la prevenció, la coresponsabilitat, la complicitat i la interlocució. Busquem un procés de complicitats amb la gent i les entitats, des d'una perspectiva de compromís actiu i de participació en les qüestions comunitàries.

ar? Quina societat volem? Quines reformes volem impulsar? Què és

RÈSOLUCIÓ SOBRE L'ESPAI PÚBLIC

La qualitat i l'encert en el tractament dels espais públics urbans és gairebé un senyal d'identitat dels i les socialistes. Gaudir de qualitat urbana és, en definitiva, la concreció de la qualitat de vida als espais públics.

Cal blindar i defensar un espai públic en sentit ampli, ja que és fonamental per tal de garantir la qualitat de vida de tota la ciutadania sense exclusions de cap mena.

L'espai públic ha de ser acollidor per a la gent i eficient en l'ús dels recursos. En els darrers temps s'han modificat les funcions i el disseny dels llocs públics, que s'hauran de projectar a partir d'ara amb seny i austeritat. Es tracta de dissenyar estant atents als petits detalls que faciliten el desenvolupament de la vida quotidiana. S'ha de pensar sobretot en les persones, en les activitats que es realitzen i en la sostenibilitat dels espais. S'ha de plantejar la diversificació dels espais en cada zona, barri o àrea d'influència, segons les necessitats dels ciutadans i les ciutadanes que hi resideixen i els seus centres d'interès: espais per a la gent gran, per als i les joves, etc.

Els i les socialistes concebem també els espais públics dels pobles i ciutats com a eixos principals de la vida en els mateixos. Hem treballat de valent per retornar l'espai públic a la ciutadania, i tot aquest treball no es pot perdre de forma sobtada a causa dels comportaments incívics d'una minoria que faci fugir a la resta de la ciutadania d'aquests es-

pais. Som partidaris de l'estricta compliment de les obligacions ciutadanes sense distincions.

Hem de fer saber que tot el que hi ha als carrers i places dels pobles i ciutats de Catalunya és de tots i totes els que hi viuen i no podem permetre que ningú se n'apropriï, en faci un mal ús o els faci malbé.

Les ordenances municipals de civisme per a la preservació i l'ordre a l'espai públic han de formar part d'un conjunt d'eines amb les quals fer front al dia a dia de la convivència als carrers i places de viles, pobles i ciutats del nostre país.

Les ordenances han de ser una eina eficaç per a la resta de serveis municipals que treballen en l'espai públic i han de comportar un estalvi de tota mena de recursos en neteja i manteniment de ciutats i pobles. Per altra banda les ordenances hauran de recollir les conductes que, manifestades en l'espai públic, poden generar problemes de convivència ciutadana i evitar-les mitjançant mesures correctores (via mediació) o sancionadores. També haurien de contemplar els atemptats contra la dignitat de les persones, l'assetjament de menors i les actituds xenòfobes en l'espai públic.

Hi ha nous comportaments que, sense ser punibles amb les nostres normatives actuals, són qüestionats per una majoria de la societat i aquesta disfunció creiem que s'haurà de gestionar amb fermesa. Per tant, des del poder públic s'ha de garantir l'ús i el respecte de l'espai públic i de les persones per

part de tothom: "tolerància zero amb els incívics o els intolerants"

Hem de tornar a "usar" l'espai públic, com feien els nostres pares i els nostres avis. Hem de sortir més de casa nostra i anar carrer, al passeig, a la plaça sense cap problema. D'aquesta manera entendrem que ningú no se n'ha apoderat, és que nosaltres hi hem renunciat.

Immigració: convivència i cohesió urbana

Actualment existeixen elements prou significatius perquè construïm noves estratègies en polítiques d'immigració i cohesió:

Després d'anys de gestió de la immigració, el recorregut realitzat ens permet fer balanç de les polítiques i estratègies en immigració. Un balanç que analitzi la realitat actual i avalui els impactes a nivell social i polític de les polítiques realitzades. Un balanç acurat com a base per a dissenyar noves estratègies tenint molt en compte les realitats actuals.

La crisi econòmica actual provoca incerteses i pors de les quals s'alimenten les postures més conservadores, populistes i xenòfobes. El sentiment de rebuig vers els immigrants i el sentiment de competència és utilitzat per rèdits partidistes i amb bons resultats. És un fet que recorre Europa i també Catalunya.

La percepció vers la immigració no es pot sostreure del context social, econòmic i polític actual. Ens

equivocaríem si ho féssim. Actualment viuen a Catalunya moltes persones vingudes d'arreu, que porten anys vivint al país. És difícil mesurar el grau d'incorporació a la societat catalana, però la integració continua sent un repte per tal de construir un sol poble.

Les incerteses i la recerca de seguretats

El malestar social, la ràpida i diversa immigració, la crisi econòmica, l'atur, les incerteses del present i del futur propi i dels fills, està generant desconfiança en la política, en l'Estat del Benestar. Les classes treballadores i mitjanes competeixen per recursos escassos i per la qualitat i equitat dels serveis públics i de les oportunitats, i més en èpoques de retallades. S'està produint desprotecció i trencament de la cohesió social. Davant les incerteses cal, des del socialisme, generar certeses, canviar la por per confiança.

La gestió de les realitats urbanes

En un món cada vegada més urbanitzat i amb amenaces globals, el món local pren més protagonisme: la gestió de l'espai públic perquè sigui de qualitat i democràtic, un urbanisme cohesionador, el treball sobre la percepció i l'autoestima dels veïns i veïnes vers el seu entorn, la rehabilitació del parc d'habitatges, les polítiques socials i de reactivació econòmica dels territoris...

A més del risc de noves bosses de pobresa de determinats col·lectius, cal també afegir el risc de noves bosses de pobresa de territoris. Cal treballar amb indicadors més transversals: la qualitat de l'espai públic, el nivell econòmic i cultural, l'estat del parc de vivendes, l'accés a la formació, la informació, la cultura i el coneixement.

La immigració. Accions i discurs

Cal renovar les polítiques i el discurs en matèria d'immigració, com hem dit. Els grans objectius:

- *La incorporació de la població immigrada, des dels drets i deures, des del marc comú de convivència fixat per les nostres normes i principis democràtics i constitucionals. Dues condicions són necessàries per a la integració: la voluntat de la persona de voler-ho fer i una societat que ho permeti.*
- *Especialment la incorporació de les segones generacions, els fills i filles de la immigració actual. L'educació i la igualtat d'oportunitats són els elements que ho faran possible.*
- *Revisar de forma acurada alguns problemes de convivència i civisme que no estan resolts o aquells fets que sovint són els que provoquen més malestar en el dia a dia i que el món local té dificultats per solucionar.*

- Potser ja no només hem de parlar de la "gestió de la immigració", cal incorporar la "gestió de la pluralitat". Pluralitat d'interessos, d'orígens, de cultures, de maneres de fer. Aquesta gestió és a nivell educatiu, social, cultural, religiós. Propostes realistes per a realitats complexes.

- La lluita contundent contra la xenofòbia i els populismes. Els eslògans simples i buits de contingut no són cap solució als problemes, al contrari, encara ho empitjoren més, perquè utilitzen els sentiments de la gent, però mai són propostes de solució als problemes de la gent.

I un discurs més explícit en immigració. I sobretot un discurs que compregui les preocupacions de la gent i sigui capaç de donar respostes entenedores. Necessitem traduir el nostre posicionament en missatges clars. Si no som capaços de parlar de les incerteses que viu la ciutadania i donar respostes, és evident que la immigració esdevé el problema on s'alimenta el conflicte del que viu la xenofòbia. I cal combatre la xenofòbia des de la raó, des de la intel·ligència, i dissenyar una bona estratègia per aturar-la.

Si no som proactius, l'agenda la marquen els altres, si no ocupem l'espai, l'ocupen els altres.

LA RESPOSTA SOCIALDEMÒCRATA I FEDERAL

El domini cultural i ideològic de les esquerres durant la postguerra mundial va propiciar el naixement del consens socialdemòcrata en la construcció dels estats del benestar a l'Europa occidental i altres països desenvolupats -consens al qual Grècia, Espanya i Portugal van arribar només després de la caiguda de les dictadures que les oprimien-, combinant durant unes dècades el creixement econòmic amb l'extensió del benestar a uns graus desconeguts fins aleshores, en el marc d'un sistema democràtic i de llibertats. Aquesta conjuntura, però, fou qüestionada amb força d'ençà del procés que s'inicia a partir de la crisi del petroli (1973) i la caiguda del mur de Berlín (1989), moment en el qual l'anomenat "consens de Washington" fonamentat en la desregulació dels mercats i la inactivitat de l'Estat de l'escena econòmica és propugnat per la dreta i la socialdemocràcia de la Tercera Via, i assimilat erròniament com a inevitable per a bona part de les esquerres, inclosa l'espanyola.

Amb la fi de la guerra freda, s'aprofita el canvi d'escenari i de la política internacional per imposar una visió i model polític, econòmic i social ultraliberal. S'imposa la desregulació dels mercats de tota mena (comercials, financers i de treball) i, sobretot, s'imposa un discurs de desregulació, individualista i declaradament apolític. Si a l'extensió d'aquest discurs i de les polítiques econòmiques que es van imposar, amb el progressiu debilita-

ment dels valors socialistes, liberals i socialdemòcrates, se suma l'evolució del capitalisme cap a un capitalisme globalitzat, ja tenim els antecedents de l'actual crisi econòmica, social i de model polític i de la socialdemocràcia i de l'Estat del Benestar.

Com a conseqüència de tot aquest procés, es produeix una transferència neta de renda de les classes populars i treballadores cap a les classes altes, en forma de rescats i salvaguardes per les entitats financeres afectades per la crisi, mentre al mateix temps es desmantellen els serveis públics i es retallen els sistemes públics de protecció social.

Avui en dia, per tant, ens trobem en aquest context: el de la crisi econòmica mundial més greu. Davant d'aquesta situació es planteja com a solució, tant en el present com de cara al futur, salvar el sistema financer a partir de la intervenció dels Estats, malgrat això comporti, d'una banda, "sacrificar" el sistema de l'Estat de Benestar de molts d'ells i, de l'altre, ser la millor coartada possible per retallar els sistemes públics de protecció social. En ambdós casos, amb decisions que ultrapassin els àmbits de l'Estat, bé sigui perquè les decisions es prenen en àmbits supraestats, bé sigui perquè es prenen en l'àmbit de les empreses o el sistema financer. En tots, es qüestiona la capacitat de la socialdemocràcia d'actuar, fet que malauradament ens constata que aquest model no ha evolucionat en paral·lel amb la construcció de la UE (o no ha tingut la força política suficient dins del procés

d'integració), perdent el recolzament majoritari i popular del discurs polític i ideològic en una societat cada vegada més individualista. Per altra banda, el model econòmic i polític socialdemòcrata no s'ha imposat com a model de desenvolupament en els nous països emergents.

Aquesta crisi vol fer víctimes als qui realment no l'han provocat. Estem vivint una enorme paradoxa i els i les socialistes hem d'estar al costat de la gent que pateix aquesta situació; hem de posar el benestar dels nostres ciutadans i les nostres ciutadanes per davant.

En aquest context, i més que mai, l'alternança és part consubstancial del sistema democràtic, i la construcció d'una alternativa progressista de govern és el primer deure d'una força política amb voluntat d'esdevenir majoritària. Aquesta ha estat la idea fundacional del PSC, com a força majoritària de les esquerres a Catalunya, aplegant tradicions socialistes plurals i acollint en el seu si una ampli espectre ideològic i cultural.

La construcció del projecte polític del PSC, la seva contribució fonamental a la història recent de Catalunya, ha estat gràcies a partir de la seva hegemònia política en el món local, da la seva influència política a nivell de l'Estat i a haver aconseguit liderar els governs de progrés del període 2003-2010.

Per abordar la renovació ideològica del nostre projecte cal partir dels canvis econòmics, socials, polític

tics i culturals esdevinguts en els darrers 20 anys dins la societat catalana i espanyola als quals el PSC des del seu lideratge, responsabilitat i les seves polítiques hi han contribuït d'una manera o d'una altra.

Les successives crisis econòmiques globals, el canvi de l'estructura econòmica del país, la revolució en la comunicació que han suposat les TIC, la incorporació desigual de les dones a tots els àmbits de la vida econòmica i social, l'extensió de nous drets socials i civils, l'emergència d'una nova generació que només coneix la democràcia i allunyada de la tradició antifranquista, l'establiment d'un nou segment social caracteritzat per la precarietat laboral i econòmica, la manca de perspectives de futur dels i les joves, l'impacte cultural i social de la immigració, la desafecció política que afecta especialment l'esquerra, el desprestigi de la funció pública, el dèficit de representativitat que la societat ha mostrat amb els nous moviments populars, les noves relacions que s'estableixen, són alguns dels fenòmens que no poden obviar-se a l'hora d'explicar el que està succeint i fan imprescindible la reconstrucció del sistema productiu i la inversió en noves tecnologies per fer un nou projecte de futur per a la nostra i les properes generacions, incorporant els valors i principis tradicionals de l'esquerra.

Amb tot això, cal tenir ben present que, la inexistència d'una esfera de poder polític supranacional -ni expectatives raonables de construcció en temps i forma- que pugui embridat i reconduir la

primera crisi de la globalització econòmica, les dures repercussions de la mateixa en termes de destrucció d'ocupació i evident perill de retrocés de les conquestes socials, les incerteses que generen en la ciutadania els canvis socials derivats de les noves formes de produir i d'organitzar-se la societat, juntament amb la incapacitat de les forces d'esquerra, en general, i la socialdemocràcia en particular per oferir una expectativa, estan produint a Europa reaccions molt diverses: ascens de la xenofòbia, augment dels discursos racistes, creixement dels nacionalismes excloents, desafecció de la política i del sistema democràtic, augment de les actituds individualistes i insolidàries. En definitiva, actituds i respostes, en molts casos fruit de les polítiques aplicades, que han incrementat, la por i el desconeixement de l'altre. I, que en major o menor mesura, impregnen discursos, polítiques i decisions de governs contràries als valors que defensem els i les socialistes. Tot plegat són una amenaça real per a la democràcia.

En aquesta primera dècada del segle XXI, la crisi ha esdevingut sistèmica i per tant, les respostes no poden ser parcials ni enfocades a uns problemes locals. Les respostes que com a socialistes puguem donar han de dirigir-se al sistema com un tot.

El PSC ha volgut mantenir des de sempre una línia d'actuació política, coherent amb uns principis com són, entre d'altres, el progrés de Catalunya, la correcta integració de Catalunya en una Espanya

autonòmica que reconegués els seus valors diferencials, el progrés i desenvolupament solidari de tota Espanya, la implicació en la cohesió social, el desenvolupament de l'Estat del Benestar i la participació lleial en la governabilitat de l'Estat.

És també evident que en els darrers trenta anys els valors i les prioritats dels ciutadans i les ciutadanes han canviat molt significativament. Els fets diferencials catalans han estat qüestionats per la resta de partits polítics no catalans, fins i tot el propi PSOE, i també per alguns partits de Catalunya. La bandera del federalisme ha quedat gairebé reduïda a la defensa que fem des del socialisme català. La solidaritat ha passat a ser un concepte que s'entén de formes diferents en el conjunt d'Espanya i paradoxalment, se'ns identifica als catalans i els catalanes, de forma majoritària, com insolidaris o quasi exclusivament preocupats pels nostres interessos.

Hem assistit a un fort correctiu a les forces que estan en els governs, ja siguin de dretes o d'esquerres. Malauradament aquest fenomen ha estat de més intensitat per aquestes últimes, doncs els seus electorats són més sensibles a la manca d'actuacions que puguin defensar els interessos globals davant dels egoismes privats. Catalunya i Espanya no són una excepció, on en gran mesura el gir del descontentament social s'ha traslladat cap a un recolzament a partits nacionalistes, conservadors i d'extrema dreta.

La manca de coherència per part dels partits o governs sempre ha estat una decepció per als electors i les electores, i en el cas d'un partit d'esquerres sempre ha estat més penalitzada que en un de dretes. Degut a la no alineació de les nostres prioritats socials amb la nostra actuació política, el PSC ha perdut suport electoral ciutadà, i cal fer un canvi renovador profund i adaptat a la realitat actual.

Actualment, a Catalunya la dreta nacionalista i conservadora disposa d'una majoria parlamentària i a les eleccions locals ha avançat posicions capgirant el color de governs municipals que fins ara havien estat socialistes com el cas de Barcelona, Girona, o Badalona, per citar-ne tres exemples destacats. En aquest marc polític, social i econòmic, i amb les particularitats que es donen en el cas de Catalunya i del PSC, és on hem de construir des d'ara i per als propers anys l'alternativa progressista de govern, liderada pel socialisme català i cridada a ser el motor de la configuració d'un moviment social i polític catalanista, federal i d'esquerres, en contraposició tant a la dreta conservadora nacionalista, que evoluciona cap a posicions ultraliberals i sobiranistes, com a la dreta espanyolista cada vegada més hostil vers Catalunya i el seu autogovern.

A Catalunya dos són els grans corrents de pensament i de tradició política que han dominat l'escenari d'ençà de la recuperació de la democràcia i l'autogovern: el nacionalisme conservador històric

que ara evoluciona en neoliberalisme sobiranista, i el socialisme democràtic federalista.

És evident l'existència d'una pugna ideològica i de concepció de la societat i del país entre ambdues corrents. Dissortadament, el PSC ha renunciat a donar la batalla, bé per no considerar-ho necessari (la mera gestió ha suplantat el combat polític massa vegades), bé per pensar que la nostra hegemonia cultural i política estava consolidada, o senzillament per la "pèrdua de sentit" del nostre projecte polític.

Un nombre creixent de persones s'ha sentit allunyada d'un joc polític percebut com a enclaustrat, absent i autoreferenciat, que no ha sabut entendre en el seu conjunt les inquietuds i aspiracions de moltes persones que, malgrat tot, es neguen a resignar-se. La política, però, entesa com la vessant de l'activitat humana en què cada persona es preocupa per la cosa pública, se'n forma una opinió, i hi intervé d'una o altra manera, ens és tan natural individualment com necessària per organitzar la convivència en societat. Volem promoure que la gent es reposicioni i que la política s'apropi a la ciutadania. En aquest punt, per tant, reclamem que el socialisme català esdevingui un impulsor de l'aprofundiment democràtic i la regeneració del país, una transició cap a una política amb sentit, on es combinin elements participatius i representatius per afavorir una deliberació pública de qualitat i orientada a la inclusió de tota la ciutadania.

En conseqüència apostem per tornar a l'acció política des de la societat i les institucions per parlar dels valors i del model de societat que defensem. Relacionant sempre la nostra actuació política i la nostra gestió directament amb els valors que impregnen la transformació social que desitgem i que tenim la obligació cívica i moral d'impulsar.

Aquesta pugna abans esmentada, té una doble vessant: d'una banda la relació Catalunya-Espanya (pròpia del procés de construcció de l'Espanya autònoma, i del sistema de relació entre Catalunya i Espanya), i de l'altra el model polític i social, en tots els nivells de govern de les esquerres, la seva identitat i els seus reptes: l'hegemonia de la política sobre l'economia, les fronteres entre Estat, Societat i Mercat -on cal incidir i buscar l'equilibri entre la participació dins el món global i la protecció del mercat local-, les noves concepcions de la igualtat, la pròpia idea de ciutadania, i, com s'entén avui el progrés i el benestar, etc.

S'ha d'afegir, però, un nou element encara embrionari però que des de l'aprovació de l'Estatut, la crisi econòmica i les últimes conteses electorals es comença a definir. No podem obviar el creixement electoral de la dreta més espanyolista, ni creure que només és un element conjuntural, sense observar l'evolució d'aquesta formació en d'altres ciutats i territoris tradicionalment progressistes des de ja fa temps. Igual que no hem de perdre de vista el creixement d'opcions de caire clarament

ultradretà i racista, que avui ja està distorsionant la vida política de les nostres viles i ciutats. Fet, amb el qual, poden obrir-se escletxes importants en la convivència i cohesió social dins les mateixes.

La nostra tradició política i intel·lectual té molt a dir en totes aquestes qüestions, i durant els últims decennis l'hem obviada, donant-la per assumida o per desfasada davant l'evolució històrica. Aquesta negligència ha fet que els nostres adversaris polítics hagin aconseguit fer retrocedir fites socials que ens van costar molt de sacrifici. És per això que ens hem de rearmar ideològicament, parlar a la ciutadania de valors i del model social que considerem desitjable, per tornar a guanyar el futur i el present a través de la transformació social i política.

En aquest context, cal reconèixer que el PSC ha comès errors en el passat recent. Endegar el procés de reforma de l'Estatut sense comptar amb una posició clara i ben definida sobre l'objectiu de la mateixa que també fos compartida pels companys del PSOE va permetre als partits nacionalistes i independentistes adoptar una estratègia basada en l'elevació sense complexos dels límits de l'autogovern, a la qual no vam saber fer front. Paral·lelament amb la reacció desafortada del nacionalisme espanyol, va provocar l'augment de la tensió entre Catalunya i la resta d'Espanya, la qual cosa va convenir a totes dues posicions extremes. Des del PSC no vam ser capaços de trencar aques-

ta dinàmica, provocant que la relació Catalunya-Espanya arribés, gairebé, a monopolitzar el debat ideològic i polític català.

En la situació actual, però, cal aïllar les controvèrsies identitàries per part d'aquells que els al·menten interessadament des de tots els extrems. Aquestes són secundàries perquè no afecten a la supervivència com a societat, no generen riquesa i no donen solucions als problemes que sí afecten de forma diària a les persones, sobretot, a aquelles que estan patint de manera directa els efectes de la crisi.

Sembla evident, com s'ha expressat en molts documents aprovats pel partit, que el nostre no és un sistema d'idees tancat i omnicomprensiu, sinó un conjunt obert d'idees fonamentades en valors sòlids provinents de l'ideal democràtic i liberal de la revolució francesa, del socialisme utòpic i llibertari, del catalanisme polític, de la tradició marxista i del republicanisme cívic, dels moviments emancipadors, dels moviments populars i de les lluites obreres dels segles XIX i XX, que proporcionen uns valors sòlids que haurien de ser defensats en tot moment. Uns valors a partir dels quals cal construir un projecte polític per a aquest país i per aquesta societat que representi les aspiracions de la majoria. El PSC ha de recuperar el seu color, el seu caràcter i la seva identitat d'esquerres amb claredat per una defensa ferma de la justícia social i la igualtat en les seves propostes per

poder tornar a ser el referent social en polítiques progressistes. Amb una identitat i projectes propis que els lideratges hauran de representar. Vet aquí els nostres principals reptes.

Hem de reflectir la realitat i que es mostri amb èmfasi. Afrontant-ho amb valors. Valors que denunciïn la precarietat i la injustícia dels nostres temps, valors que assoleixin els impactes socials, ambientals i culturals de la nostra societat; valors que recolzin nous reptes i noves fronteres; valors que ens corregeixin quan ens equivoquem o que ens realcin quan aconseguim els nous objectius.

Un model que, malgrat la pluralitat de les fonts que ho alimentin, ha de tenir un perfil propi sustentat en els valors i principis del socialisme democràtic; que defugui de l'ambigüitat d'un perfil inespecífic i ambivalent que, lluny d'arribar a un electorat més ampli, acaba confonent les propostes, debilitant el discurs i afeblint l'ideari. Aquest projecte polític centrat en les idees, els principis i els valors socialistes serà el que donarà personalitat pròpia al PSC.

Això és imprescindible per formar part dels processos de debat oberts a nivell europeu i internacional sobre el futur de la socialdemocràcia, i ha de voler donar resposta als reptes de futur, sense caure en preteses "solucions" immediates i de curta volada. Ha de participar de la seva definició, tot aprofitant el seu bagatge, la seva història i el

fet de governar durant dècades una societat i un país que han experimentat una transformació històrica en termes de progrés i benestar. Cal recuperar les complicitats perdudes i construir noves sinèrgies amb el món del pensament, amb les universitats, amb les persones referents del món intel·lectual i amb els generadors d'opinió del país.

En aquest sentit, el PSC ha de fer de la Fundació Rafael Campalans un veritable laboratori d'idees de l'esquerra catalana, i continuar l'esforç de debat permanent endegat a partir del procés del Programa Marc "Idees i reformes per guanyar el futur" com un dels seus eixos, fonamentat en la solidesa ideològica i la capacitat de fer un anàlisi científic de la nostra realitat social. D'aquesta manera serem capaços de construir un projecte d'esquerres creïble per al conjunt de la societat, fent-lo arribar també a les agrupacions territorials i a les sectorials per tal que hi participin. Donant respostes diferenciades al neoliberalisme dels partits de dreta, als canvis econòmics i socials. Alhora, cal potenciar l'Escola de Formació Xavier Soto com a eix vertebrador de la formació de militants, quadres i dirigents polítics del partit.

El PSC té davant seu un repte important. Possiblement el principal repte sociopolític dels darrers 30 anys. El debat polític i ideològic dels propers anys es definirà per la contraposició de les dues grans corrents de pensament que existeixen actualment

i que, amb les especificitats de la societat catalana, es disputen l'hegemonia social, econòmica i cultural.

El PSC ha estat el partit de la cohesió social i cultural a Catalunya des de la transició fins ara. Amb l'arribada de la democràcia i les llibertats es va posar de manifest una realitat social dual. La conurbació urbana de Barcelona i les noves ciutats del cinturó industrial eren, aleshores, territoris per urbanitzar i per integrar culturalment en un projecte comú de societat. Els governs locals d'esquerres han actuat durant tots aquests anys de motors de transformació i de dignitat dels barris. Els governs socialistes a Espanya i el PSC a Catalunya vàrem posar en marxa i exigir programes estructurals per a la igualtat d'oportunitats entre les classes populars i treballadores. A més, hem treballat tots aquests anys, fent de pont d'integració cultural, defensant la llengua i la cultura catalanes, però des del profund respecte als orígens i a les expressions pròpies de tothom. El PSC ha de continuar sent el partit que construeix i promou la unitat de la ciutadania a Catalunya.

Una nova realitat social ha entrat en escena en pocs anys. Es tracta dels centenars de milers de nous ciutadans i noves ciutadanes provinents d'arreu del món que ara ja viuen a Catalunya. Un nou repte per a la integració i la igualtat d'oportunitats que els i les socialistes hem d'assumir tal i com ho vàrem fer en el passat. Sabedors de què cal po-

sar ritmes a la universalització dels serveis públics i sabedors també de la necessària presència del PSC entre aquesta nova població, majoritàriament treballadora i popular.

Els i les socialistes tenim un projecte de ciutadania per a Catalunya. Més enllà dels elements simbòlics i identitaris, ens interessa una societat organitzada, absent de conflictes, capaç de conviure en la diferència però capaç també de produir igualtat. Fent pedagogia del canvi social entre el nostre electorat tradicional i creant les estructures que facilitin la participació de la nova població en les decisions del nostre partit. Hem de continuar sent el pal de paller, el partit central de la gent treballadora. És un treball complex, però els i les socialistes ja ho hem fet abans, i com a resultat de la nostra feina, Catalunya és avui dia un país amb moltes potencialitats per sortir endavant malgrat la crisi mundial que sacseja la nostra economia. Una Catalunya gresol és una Catalunya no excloent, integradora, forta, capaç de construir un futur per a tothom. El nacionalisme continua amb el seu discurs victimista, acomplexat, incapaç de fer propostes per Espanya o per Europa més enllà de la queixa permanent que ens esgota a la majoria dels ciutadans i les ciutadanes. El PSC, des de la presència en la pluralitat social catalana, vol projectar solucions als reptes de Catalunya, d'Espanya, i d'Europa.

L'alternativa que ha de construir i liderar el nostre partit és la d'una política socialista en matèria eco-

nòmica, social, mediambiental, econòmica, fiscal, i cultural amb un discurs clar i coherent, d'un full de ruta cap a la transformació d'Espanya en un Estat federal, on les nacions que la componen puguin exercir plenament el seu autogovern. És per això que el debat en el si del PSOE i el paper que hi haurà de jugar en aquest debat el PSC seran clau. I sent conscients que el nostre principal adversari en aquesta lluita ideològica i política a Catalunya serà un nacionalisme conservador, que planteja explícita o implícitament una política ultraliberal en l'àmbit social i econòmic amb greus conseqüències de desmantellament de l'Estat del Benestar i de fractures socials, tal i com hem vist recentment a diferents països europeus, i un sobiranisme gradualista cap a un futur d'independència política i jurídica que anomenen "transició nacional".

Els i les socialistes catalans hem d'aconseguir que l'Espanya plural sigui un autèntic projecte i no un eslògan electoral. La proposta del PSC és una proposta alternativa a la vertebració centralista de l'estat liberal espanyol, la proposta federal. L'Espanya democràtica que volem es vertebrada des de la diversitat inclusiva. El PSC es posiciona clarament contra l'involutiu neocentralisme i contra l'independentisme. En aquest sentit, el nostre partit ha d'ésser clar davant la ciutadania per expressar la seva defensa del projecte federal que és pauta en l'Estatut.

Respecte de les relacions amb el conjunt de les esquerres a Catalunya, hem de ser fidels al compro-

mís de solidaritat de Catalunya envers els pobles germans d'Espanya, sobre la base d'un model financer just i transparent que impulsi un nou pacte constitucional que comporti la transformació de l'Estat autonòmic a un Estat federal, en termes de reconeixement d'un Estat plurinacional, pluricultural i plurilingüístic, on Catalunya obtingui, en les estructures polítiques comunes, l'Estat que necessita com a nació: avançar cap a l'Estat federal.

El PSC haurà de ser el motor del debat dins l'àmbit del socialisme espanyol sobre el model d'estat, és a dir si Espanya ha de ser o no federal. Aquest debat és fonamental pel socialisme català i espanyol perquè és el camí per superar la tensió provocada per la dialèctica neocentralisme-sobiranisme. No obstant, si és constatat la impossibilitat d'un avenç cap a una realitat federal, el PSC proposarà la reforma constitucional per tal que pugui interpretar-se la via federal en el seu articulat.

A Catalunya, degut a la seva complexitat i diversitat política i social no és suficient construir o articular un corrent majoritari sense dialogar, escoltar, enriquir-se i interactuar amb moltes de les diferents sensibilitats que hi coexisteixen. Això ho hem de fer des del respecte i la capacitat d'escoltar i d'aprendre d'aquestes sensibilitats, sense renunciar als principis que inspiren el nostre projecte polític estratègic. L'èxit raurà en fixar les nostres idees i valors, el nostre model d'estat, de societat i de polítiques, a més de recuperar la nostra

capacitat de sumar del PSC, d'agregar corrents, sensibilitats, idees i persones. Prenent com a base l'electorat natural de tradició d'esquerres d'origen divers d'arreu del país, consolidant alhora altres realitats socials i polítiques catalanes que facin possible i creïble l'acció i el missatge socialista, sumant tots aquells actius que enriqueixin de forma lògica i natural el projecte encarnat pel PSC. Així, el projecte dels i les socialistes ha de ser comú i fonamentat en la justícia social i la llibertat, des de l'autonomisme al federalisme, des del liberalisme progressista fins a la socialdemocràcia tradicional passant per les noves esquerres. On s'inclouï també aquells sectors que no s'identifiquen amb cap partit en concret, però realitzen propostes i accions efectives de caire progressista.

El PSC ha de defensar un projecte de país que impulsi la igualtat d'oportunitats, fet que requereix la reivindicació i implantació de línies econòmiques per part de les administracions públiques basades en impostos progressius i despesa pública. Cal elaborar propostes obertes que fugin de tòpics o llocs comuns ja superats, renovades conceptualment, transformadores, engrescadores, que combinin la racionalitat inherent a la nostra cultura política amb els elements emocionals que requereix la vinculació i l'activitat política. Una acció política en tots els àmbits que no es confongui amb la mera gestió i que es faci amb un relat del per què i el cap a on es va i en la qual, sempre, la prioritat sigui que els ciutadans i les ciutadanes ens sentin

al seu costat, que sàpiguen que no treballem per a ells, sinó amb ells.

Hem d'estar preparats i oberts per debatre qual-sevol assumpte, com pot ser la millora de l'estructura territorial de l'Estat, les noves formes de governança, la reforma de la llei electoral, la configuració d'algunes institucions democràtiques (desprestigiades pel bloqueig en la renovació dels seus membres com és el cas del Tribunal Constitucional), tot i que comportin la modificació de la Constitució.

El PSC ha de ser el màxim representant del catalanisme progressista, l'eix central del projecte nacional de Catalunya. Hem de reconstruir un partit sòlidament arrelat a la identitat del país, fermament compromès amb les classes més desafavorides i el més genuí representant de treballadors, treballadores, emprenedors i emprenedores de Catalunya. En aquest sentit, el PSC ha d'aglutinar no només una àmplia base social de classes mitjanes i populars del país, sinó que també ha de ser capaç de teixir una aliança amb els sectors intel·lectuals, productors de coneixement i de cultura, que converteixin el partit en el màxim exponent de l'avantguardisme cultural i ideològic progressista.

Aquesta tasca serà tant o més important que la pròpia de definir un posicionament i una estratègia interna. Caldrà treballar paral·lelament tant en l'anàlisi, avaluació i implementació d'un model

polític propi i intern, com en l'ampliació de les nostres fronteres com a partit, arribant a més sectors, socials, acadèmics, culturals i cívics, que ens han d'enriquir en els nostres plantejaments. Sense desnaturalitzar la pròpia ideologia, punt de referència inexcusable i irrenunciable. Els temps, les circumstàncies i els programes poden canviar, però no els principis ni els valors. Els canvis actuals i els valors de sempre ens demanen un nou projecte i una nova acció, amb propostes intel·ligents i creatives, programes realistes, projectes coherents i ambiciosos. Hem d'estar a l'alçada d'aquest repte.

EL PSC, MOTOR DE L'ALTERNATIVA

El PSC és un partit amb vocació majoritària. Neix de la voluntat de molts homes i moltes dones progressistes de construir una alternativa política amb capacitat de transformar el país en una societat de persones lliures més desenvolupada i justa mitjançant el govern de les seves institucions. La qüestió que es planteja és si els objectius, els instruments i les estratègies amb les quals fins ara el PSC ha aconseguit les majories seran suficients o útils per construir les majories alternatives del futur. El present cicle electoral està indicant tot el contrari.

El pluralisme de l'esquerra i del centreesquerra és enriquidor si agrega i crea sinèrgies. Pot tenir efectes devastadors quan origina desunions i querrelles. L'arcaisme que pretén confrontar una es-

querra "alternativa" a una esquerra "de govern". O, a Catalunya, unes preteses "ànimes" confrontades del socialisme català. Volem continuar el llarg camí emancipador que van iniciar els primers lluitadors de la causa obrera, els primers i les primeres socialistes i les esquerres polítiques i socials, defensors de la igualtat, de la llibertat i de Catalunya, en els anys més difícils. Aquella gent excepcional, amb el seu esforç, els seus encerts i també amb els seus errors, ens marquen un camí i uns reptes. L'exemple moral i les experiències que ens vénen del passat ens obliguen a un esforç de superació, a una exigència permanent de generositat, competència i mèrit.

El socialisme és una ideologia fonamentada irreversiblement en un humanisme igualitari i universalista "sóc humà i tot l'humà m'interessa". Ens sentim orgullosos d'aquest perfil internacionalista, de tant llarga tradició en la història de l'esquerra.

Més enllà del debat sobre el reflex fidedigne que de la societat catalana i de la seva realitat política es doni a l'actual llei electoral, és a les nostres mans ser els artífexs del canvi polític a Catalunya i del retorn de la confiança en els nostres plantejaments, en les nostres propostes, idees i projecte social de Catalunya.

En aquest sentit, el PSC ha d'afrontar des de l'esquerra el lideratge social per a iniciar el debat per dotar Catalunya d'una Llei Electoral, garant

en aquests moments d'una major aproximació de l'electorat amb les persones que des de la política els han de representar. És evident que l'actual Llei Electoral estatal i la inexistència d'una pròpia a Catalunya són un obstacle per fomentar la participació política de la ciutadania i no ajuden gens a aprofundir en la democràcia a casa nostra. És urgent, doncs, que Catalunya es doti d'una llei que reguli els processos electorals.

Una reforma que ha d'anar en la direcció d'aprofundir la proporcionalitat del sistema i amb més representació del territori, per tal d'evitar una desigualtat clara, d'entrada, com a base de la democràcia participativa. Una de les demandes amb major consens de la ciutadania és que els càrrecs electes han de estar més estretament lligats al territori per representar millor els seus interessos i ser més accessibles a qualsevol ciutadà i ciutadana per transmetre'ls les seves inquietuds.

En aquesta direcció, també proposem que la llei reguli les retribucions dels càrrecs electes per tal d'establir un sistema clar i transparent i així s'evitin, cada 4 anys, discussions estèrils, demagògiques i partidistes que l'únic que aconsegueixen és distanciar encara més la política de la ciutadania. A més, la nova llei hauria de contemplar tots aquells aspectes que afavoreixin la transparència, la participació dels electors i les electores, la responsabilitat dels i les electes i l'enfortiment dels valors democràtics del procés. Cal plantejar tam-

bé millores en el funcionament parlamentari que puguin ser valorades positivament per la societat i signifiquin un apropament entre aquesta i els representants polítics.

Proposem, per tant, obrir un debat a fons sobre les virtuts de les llistes desbloquejades, obertes o de vot preferencial com una fórmula d'atorgar a la ciutadania més capacitat de decisió en la presa de decisions sobre qui els ha de representar, i l'elecció directa de diputats i diputades per districte. Certament, les diverses formules de configuració de llistes aplicades a la candidatura de cada partit, poden ser una eina perquè la ciutadania esculli, però també cal valorar el dret dels i les militants d'una organització a escollir el candidat o la candidata que creu que millor els representa.

S'hauria de propiciar el vot dels i les immigrants amb residència regularitzada i segons els tractats de reciprocitat signats amb els seus respectius països. Així com, de cara a les eleccions municipals, valorar que l'elecció de l'alcalde o l'alcaldesa es pugui fer a dues voltes per tal de deixar en mans de l'electorat la decisió final de qui ha de ser la primera autoritat local.

La nova Comissió Executiva del Partit haurà de crear una comissió específica que haurà de redactar dues propostes concretes de reforma respectiva dels sistemes electorals català i espanyol d'acord amb la proposta que ja va presentar en el

seu moment en el Parlament de Catalunya. La Comissió Executiva del Partit, en ús de les seves atribucions, decidirà la composició d'aquesta comissió amb la participació d'especialistes en temes electorals, membres del partit, etc.

La capacitat integradora i la diversitat de Catalunya i la seva gent, ambiciona la necessitat de tenir un projecte compartit. Hem dit moltes vegades que el PSC és el partit que més s'assembla a Catalunya. Ho continuem creient. Si més no, és el partit que millor representa la diversitat de la seva societat, amb els diferents matisos. Tanmateix, el país i la societat han canviat molt, han esdevingut encara més plurals i complexos, des del punt de vista social, cultural, econòmic i, en conseqüència, políticament. Per això els i les socialistes defensarem el compromís amb la llibertat de les persones i el dret a la diferència, plural i capaç de desenvolupar un projecte coherent amb els nostres valors.

Cal construir noves línies estratègiques capaces d'engrescar la militància, i que puguin atraure de nou a la majoria social que comparteix els valors de la tradició socialista catalana.

El PSC, haurà de partir de la seva història, de la seva tradició, de l'experiència acumulada al llarg dels anys per construir una nova alternativa de futur. El PSC ha d'esdevenir el motor de l'alternativa, però no la pot construir en solitari. Hi ha diversos factors històrics (tradició associativa i cívica a

Catalunya), socials (moviments emergents, noves formes de comunicació i relació social), organitzatius (limitacions de les estructures partidàries tradicionals), culturals (desafecció vers els partits, desconfiança sobre els sistemes de representació institucional) i de la tradició de la pròpia esquerra (que neix del moviment obrer i que a casa nostra es nodreix del moviment estudiantil, veïnal, de l'àmbit acadèmic), així com l'aplicació dels principis socialistes lligats a la coherència política que aconsellen un profund canvi a l'hora de configurar la futura alternativa, els quals no podran trencar amb els progressos socials i polítics que hem assolit al llarg dels anys.

El PSC ha de continuar la seva relació fraternal amb el moviment sindical català, i encoratgem els nostres afiliats i les nostres afiliades a la participació activa dins el sindicalisme de classe.

Cal treballar perquè el PSC recuperi una de les grans claus de la seva identitat política: el municipalisme. Cal que el PSC sigui percebut per la ciutadania com l'opció política més propera al territori, a les ciutats, viles i pobles de Catalunya. La força del PSC rau històricament en el municipalisme des de l'any 1979, i recuperar aquesta força ha de ser una prioritat per als propers anys. Aquesta ànima, aquest ADN municipalista, comporta que l'acció política del PSC en tots els àmbits ha de contemplar una especial cura i atenció vers el món municipal.

EL PSC té la missió des del seus inicis d'articular una majoria social de progrés i d'esquerres per a governar Catalunya a partir de la presència a les institucions (Govern de Catalunya i governs locals) i contribuir a la configuració d'un projecte alternatiu d'esquerres i realment federal a nivell espanyol i europeu. Tanmateix la història recent ens ensenya que tenir el poder polític és condició necessària però no suficient per fer una societat i un país millors. Cal el combat de les idees, de les actituds, de les propostes, i per això calen aliats més enllà de la política partidària, molt més enllà de les institucions.

L'espai social progressista a Catalunya té la seva singularitat pròpia. El PSC, ha de ser el referent d'aquest espai, ha de buscar estratègies que li permetin reforçar aquest lideratge, així com adoptar actituds que el reforcin tant a Catalunya com a la resta de l'Estat. Aquesta estratègia ha de ser pròpia i fruit de la pròpia sobirania del PSC com a referent del progressisme i l'esquerra catalana. És per això, que cal reforçar les aliances amb el teixit social de Catalunya i coordinar accions amb la resta de forces polítiques d'esquerra catalanes quan això sigui possible i no suposi la renúncia a cap dels valors i principis socialistes.

El PSC vol ser un col·lectiu que aglutini totes aquelles persones i sensibilitats socials, favorables o motivades a assolir i defensar les llibertats, l'equitat, la justícia social i la solidaritat. Vol ser una

nova organització política, que construïda des de la pròpia ciutadania, sigui una eina de govern de progrés, que sigui una solució i no un problema, que sigui part de la societat i no un ens allunyat de la gent. Vol ser l'avantguarda en la recuperació del poder polític per part de les persones, en l'assoliment de nous nivells de benestar, en la defensa dels drets individuals i col·lectius dels catalans i les catalanes, en l'establiment d'acords amb els partits progressistes de tot arreu per arribar a un món millor. En definitiva, el PSC ha de tenir una clara visió integradora de tot el progressisme de Catalunya per esdevenir una autèntica i renovada alternativa de progrés.

En aquest nou context l'instrument "partit" s'haurà de reformar, el nostre projecte polític s'haurà de renovar i posar al dia, però sobretot s'hauran d'establir noves aliances i complicitats amb tots aquells moviments, associacions, personalitats que comparteixin el nostre projecte de societat i de país. El PSC ha de procedir a un canvi real, tant de persones com d'estructura i d'idees, i construir una alternativa progressista àmpliament valorada per la societat catalana en general.

Hem de ser capaços de tornar a representar l'esquerra social i política i a fer polítiques que arribin a la ciutadania, no a construir un projecte només negant el de l'adversari, sinó a tenir un relat propi i ser creïbles. L'alternativa passa per fer més i millor PSC, amb fidelitat a les arrels, amb renovació

i obertura, eixamplant el nostre espai polític, representant l'esquerra renovada, feminista i ecologista, atraient sectors del catalanisme, dialogant amb l'esquerra alternativa i explorant punts de trobada amb d'altres forces afins. Hem de tornar a recuperar el nostre electorat tradicional, amb predomini dels treballadors i les treballadores, motivant i il·lusionant a la gent jove que busca respostes en la política i no les troba. Seduint a nous sectors progressistes orfes d'opcions polítiques marcades de valors col·lectius de justícia, solidaritat, i sostenibles econòmicament i mediambiental.

El PSC ha de recuperar el contacte amb la gent i el seus problemes i inquietuds del dia a dia. Ha de recuperar la proximitat tant amb la seva militància i simpatitzants com amb la ciutadania de diversa procedència i estatus social, àmbits i sectors. Ha de tornar a compartir les inquietuds de les persones i els ha de preguntar per conèixer-les. El PSC ha de recuperar la proximitat com una de les seves característiques tradicionals, d'ençà existeix la percepció que s'ha anat perdent amb el temps.

És el moment de fer permeable el nostre partit, permeable als canvis socials i a les noves realitats que es donen als carrers. Escoltant i proposant. Hem d'obrir i compartir els nostres debats, les nostres seues, la nostra política a tot aquell que vulgui aportar, que vulgui sumar, per construir una alternativa real amb la suma de tots, amb el compromís

de molts. I liderant aquest procés, un PSC modern, renovat i innovador. Però també desacomplexat, valent en les seves propostes i contundent i clar en els missatges. És el moment en què el PSC ha d'incrementar les relacions amb totes les corrents organitzades externes, amb les persones que puguin proporcionar una configuració d'interessos per poder transformar la societat.

És a dir, adaptar la forma d'organitzar-nos a la pluralitat de formes organitzatives i interessos en la qual s'expressa la creixent complexitat de la societat, i no esperar que sigui a l'inrevés, que la societat s'adapti a nosaltres.

Les prioritats del PSC per esdevenir el motor de l'alternativa són:

1. Un partit posat al dia i més democràtic

Continuar amb el procés de modernització del partit com a instrument de participació política dels ciutadans i les ciutadanes (processos de participació interna, paper de les sectorials, més informació i formació, l'ús de les xarxes socials, usos del temps en el si del partit). Hem de dotar el partit d'una estructura forta però competent, flexible i participativa, basada en el treball en equip, propera als i les militants i a tota la ciutadania i capaç de donar resposta als canvis i reptes de cada moment.

Apropar la presa de decisions als afiliats i afiliades, millorant i fent més directes els mecanismes

de presa de decisions dins del partit i facilitant que mecanismes com les eleccions primàries siguin habituals i no excepcionals.

2. Fer un partit amb una base més ampla: créixer.

El partit ha de créixer, pot créixer si s'obre, si és flexibilitza, si dóna més protagonisme i funcions als afiliats i les afiliades donant sortida a les seves inquietuds i fent de les nostres seues veritables espais de trobada. Un partit que representi totes les edats i sensibilitats és la garantia de futur de la política en general i del PSC. Establir aliances no vol dir renunciar a ampliar la base organitzativa del partit. Hem d'obrir mecanismes de més participació real i ajudar a fer de la comunicació transversal una realitat dins el nostre partit.

Créixer amb persones que vinguin de l'associacionisme progressista i amb els quals ens uneix la complicitat de transformar des de baix els nostres pobles i ciutats, els nostres barris, les nostres associacions, des de la voluntat del servei a un projecte col·lectiu.

És molt important comptar també amb un Partit que faciliti la participació i l'exercici de responsabilitat dels i les joves, de manera que cal fomentar una gran campanya per incorporar els i les joves, estudiants i, en especial, aquells amb una activitat compromesa en les entitats cíviques, no lucratives

i de solidaritat internacionalista. Cal treballar conjuntament amb la Joventut Socialista de Catalunya (JSC).

3. Més formació

La Secretaria de Formació i l'Escola de Formació han de tenir els mitjans adients per portar a terme aquesta funció. D'aquesta forma, es podrà socialitzar el nivell de coneixements i consciència social intergeneracional i es farà possible identificar uns valors comuns tals com la llibertat, l'ètica, la igualtat o la solidaritat. La formació ha de tenir un contingut ideològic, en consonància amb el tipus d'organització i projecte que defensem, així com amb el moment històric que vivim, per tal de donar respostes programàtiques de transformació social.

En aquest sentit, cal millorar la informació actualitzant permanentment les tècniques de formació als afiliats i les afiliades –en especial dels nous– i la capacitat dels seus quadres i dirigents oferint una formació continuada amb la màxima qualitat possible. Els cursos realitzats a l'Escola Xavier Soto han de ser un valor afegit per a tots aquells càrrecs orgànics i institucionals del Partit, evitant així la fractura formativa entre aquests i els afiliats i les afiliades.

Impulsar encara més les trobades de formació a diferents indrets del territori per tal que hi puguin

participar el màxim de militants i simpatitzants. Dotant l'Escola de Formació d'un paper molt més actiu i atractiu en el disseny d'un programari de temes oberts, i generar dinàmiques de col·laboració amb les universitats i els centres de coneixement.

4. Aliances tradicionals

Recuperar i si escau ampliar les enteses ja existents amb sindicats de classe, moviments feministes i veïnals, associacions juvenils, cultura popular, món esportiu, entitats del lleure, gent gran, col·lectius en situació d'exclusió social i sexual, ONG i altres entitats.

5. Noves enteses

Establir noves aliances amb sectors emergents (moviments culturals, socials, ecologistes, col·lectius de persones immigrades, plataformes ciutadanes, associacions de nous emprenedors i emprenedores, de consumidors, i autònoms,) i consolidar-nos com el partit de referència en la defensa dels drets per a la igualtat.

6. Món del pensament i la creació

Esdevenir el referent imprescindible del món acadèmic, de la recerca i de la cultura per crear campus ideològics, comunicar i divulgar les nostres idees. I, com a conseqüència esdevenir el principal referent del món acadèmic, de la recerca i de la cultura. Hem de posicionar-nos com a promotors i

abanderats de la societat del coneixement, la innovació i la creativitat en tots els àmbits.

7. Comunicar millor

Canviar la forma de comunicar. Cal que la revisem profundament. Establir una nova relació directa amb la ciutadania en general i els creadors d'opinió, de coneixement, de confiança, i transparència mútua per poder explicar el què, el com i el perquè de les nostres propostes i accions polítiques. Utilitzar un llenguatge més entenedor, ser permeables, dir el que es pensa i fer el que es diu.

L'ACCIÓ POLÍTICA DEL PSC

L'alternativa s'ha de construir a partir de l'acció política del partit. Iniciant un procés intern i extern participatiu, de reflexió, obertura, renovació i agregació. Construir vol dir refer portes endins i enfora, teixir noves aliances, reconnectar amb sectors tradicionals, i connectar amb nous sectors emergents. "Fer partit", incorporar, sumar, amb flexibilitat, intensitats variables, mecanismes de participació nous.

El nostre impuls fundacional avala els nostres valors: la vocació de suma, la generositat i l'obertura que facin novament atractiva, eficaç i engrescadora la pertinença al nostre partit a la militància, amb la flexibilitat suficient perquè tothom que vulgui aportar les seves idees, el seu temps i el seu esforç pugui fer-ho des de la llibertat i amb la confi-

ança que la seva aportació serà reconeguda. Amb això també ens caldrà millorar els mecanismes de formació, informació i debat.

El PSC ha d'avançar amb i per a la societat. Ha de reafirmar-se com a actor, no com a espectador. Massa sovint s'ha confós l'acció política exclusivament amb la presència a les institucions. Tenir el poder polític (institucional) és condició necessària però no suficient per a la construcció d'una veritable alternativa política transformadora.

Aconseguir la màxima participació ciutadana en l'acció del PSC. Les noves eines de comunicació socials permeten dissenyar noves maneres de participar en els assumptes socials. El PSC ha de liderar aquesta nova manera d'impliació social.

L'acció política ha de partir d'un procés de debat democràtic intern, on s'estableixi el programa polític (Programa Marc), mitjançant la creació d'espais de debat i discussió sectorial o temàtica on debatre tota mena d'idees i propostes d'acció i transformació social i política. Una estratègia compartida i definint els instruments d'acció política de què pot disposar el partit, com a organització, i com a una part important de l'espai social progressista a tots nivells: local, català, espanyol i europeu.

Instruments de l'acció política:

1.- Programa polític i avaluació de resultats

S'ha de concebre el "programa" com un procés obert i continu de reflexió i proposta en el si del partit, utilitzant com a peça fonamental el debat i el treball des de les agrupacions i sectorials. A partir de la metodologia i els grups establerts per al Programa Marc, els seus treballs i conclusions haurien d'anar informant no només l'elaboració programàtica per a cada contesa electoral. S'ha d'incorporar plenament l'avaluació de resultats i el grau d'assoliment de les propostes dels nostres programes polítics -on s'inclougi també una valoració d'aquests, per experts externs en la matèria- un pas previ i imprescindible per dur a terme el rendiment de comptes davant la ciutadania. A mig mandat de cada legislatura s'hauria de poder fer aquesta revisió, així com de l'acompliment del programa en un debat obert dins el partit.

2.- El PSC, el primer instrument per a l'acció política

El partit com a organització és, en si mateix, una eina d'acció política de primer ordre. En aquest sentit, a banda de l'estructura territorial com a base fonamental del partit, s'hauran de cercar fórmules d'acció política en els àmbits sectorials, organitzar xarxes o impulsar entitats vinculades.

És a dir, adaptar la forma d'organitzar-nos a cada àmbit i no a l'inrevés.

L'impuls de l'acció sectorial com a eina de modernització del PSC

El partit té dues estratègies estructurals d'acció política: la territorial i la sectorial. Davant de la situació en la qual es troba immers el PSC, i atenent als complexos canvis socials i polítics que viu el país, el partit té la necessitat de donar un fort impuls al treball polític mitjançant les sectorials. Aquestes, coordinadament amb la direcció nacional i les direccions de les federacions territorials, són els mecanismes idonis perquè el PSC pugui tornar a reconstruir vies d'interrelació ferma i dinàmica amb sectors professionals, moviments, col·lectius i grups socials, associacions culturals, etc., pas absolutament necessari si el PSC vol tornar a ser el referent de la majoria social del país.

3.- L'aliança social per al progrés

El PSC ha de treballar per obrir amb determinació el procés constituent d'una aliança majoritària de l'esquerra i el centreesquerra de Catalunya de manera socialment arrelada. El socialisme català ha d'esdevenir el pol d'atracció de col·lectius progressistes, cívics, culturals, sindicals per liderar l'alternativa política de progrés. Cal construir un espai de debat i de relació, d'intercanvi entre iguals, de propostes i necessitats perquè es faci realitat el

sorgiment d'un moviment sociopolític de progrés, catalanista i federal, que no renunciï a la identitat socialista i demòcrata.

L'aliança ha de ser un desplegament unitari capaç de mobilitzar tota la gent que no es resigna a ser espectadora de la política, que s'oposa a un futur segrestat pels "mercats financers". Que vol ser protagonista de la democràcia, que vol ser decisiva en la determinació del present i del futur, disposada a donar la batalla pels béns i serveis públics, per la llibertat i la igualtat dels ciutadans i les ciutadanes. Una aliança que ha de fomentar un nou civisme. Una aliança de persones, moviments, associacions, que en la societat civil i en el camp polític, comparteixen un mateix projecte estratègic.

Cal que construïm una aliança amb la qual es pugui identificar la majoria del nostre poble: els treballadors i els qui busquen feina, els i les joves que volen un món diferent, les dones que lluiten per la plena igualtat, els professionals i els emprenedors, els qui saben que la preservació del medi ambient és una responsabilitat inexcusable de cara a les generacions futures, els qui volen la justícia social, la plena igualtat de drets, deures i oportunitats, els qui volen una democràcia renovada i participativa, els qui se senten implicats per les necessitats dels altres i hi dediquen la seva energia per la via associativa i voluntària.

4.- Les institucions públiques i democràtiques

Les institucions públiques i democràtiques són el mitjà més característic i propi dels partits polítics en el nostre sistema per dur endavant el seu projecte polític, però no són, ni han de ser, el fi del mateix. La presència als governs, els grups parlamentaris i grups municipals és el canal de participació i acció política que més temps i atenció requereix per part de les i els membres més actius del partit.

Les noves demandes socials, les noves formes de comunicació i la desafecció que pateix la política obliga a fer canvis en la forma d'actuar i de concebre l'acció política des de les institucions. El principi de contacte directe amb l'electorat, transparència, rendiment de comptes, el principi d'Open Government (Govern obert), exemplaritat en la conducta, d'austeritat, són exigències a tots els càrrecs públics independentment del seu àmbit. Però aquesta forma de fer política també haurà de conviure amb sistemes de treball que facin possible la compatibilitat de la vida personal amb la dedicació política, un sistema de relacions més proper i humanitzat, i de respecte a la figura de "l'electe". Canvis que s'hauran d'incloure en un futur Estatut de l'Electe del PSC, però sobretot, hauran de constituir un canvi fruit d'una nova cultura política.

La transparència, la pluralitat i la credibilitat de l'acció política a les institucions passa per reforçar el reconeixement públic i les funcions que exer-

ceixen els càrrecs electes. A nivell municipal, cal modificar la legislació per tal que els regidors i les regidores disposin de més garanties de participació, sobretot quan aquests exerceixen la tasca d'oposició. Especialment en municipis petits, cal reforçar les garanties d'accés a la informació, la transparència i la participació en els afers municipals, que ara depenen en excés de la voluntat política dels governs municipals. Calen mecanismes de control que es puguin exercir realment i renunciar a qualsevol pacte polític que pugui diluir aquest control.

Tenim una democràcia imperfecta que cal millorar buscant un equilibri entre els aspectes deliberatius, representatius i participatius, fundant una nova cultura cívica. Volem millorar la qualitat de la democràcia, aprofundir-la. Les reformes que s'hauran de fer han de permetre la implicació de la ciutadania en l'elaboració d'aquestes. Proposem establir mecanismes per facilitar les Iniciatives Legislatives Populars (ILP) i la seva concreció en normes aprovades pels poders legislatius. Volem millorar els mecanismes de rendició de comptes i els mecanismes de participació.

La democràcia espanyola té un tema pendent que és imprescindible per culminar el procés federal. Aquest és la reforma del Senat perquè es converteixi en una veritable cambra de representació territorial amb les seves competències pròpies que siguin d'utilitat per a la defensa dels interessos de

cada autonomia i que permeti la coordinació entre l'Estat i les autonomies i entre les mateixes autonomies.

5.- La nova comunicació

Els i les socialistes ja hem estat protagonistes d'avenços en el camp de la democràcia electrònica. Més enllà del resultat polític concret, hem d'insistir en les propostes de millora en la participació i en la qualitat democràtica, explorant totes les possibilitats de les tecnologies per afavorir la participació política d'una part de la societat que no troba semblances entre la seva experiència laboral i social i el que hores d'ara li planteja la política.

La comunicació ha canviat en l'era de les tecnologies de la informació. Unes tecnologies que eren noves fa una dècada però que ara ja formen part indissoluble del nostre temps. L'accés quasi universal a les fonts d'informació a Internet permet a l'usuari passar de ser espectador passiu a actor protagonista, amb la conseqüent responsabilitat que això comporta. No és tant important, però, establir nous sistemes de comunicació, com el fet d'impulsar i garantir que s'ofereixin les condicions necessàries perquè s'aprofiti i s'incentivi l'ús dels mitjans que més facilitin la participació.

Cal canviar el paradigma de la presència pública, ja que tot esdevé públic i immediat. La rapidesa és un dels elements principals d'aquest nou para-

digma. S'ha de ser ràpid en generar informació, opinió, però també s'ha de ser ràpid en adaptar-se i ser conscient que aquesta mateixa rapidesa fa que l'actualitat pugui canviar de sentit en un instant. Cal tenir en compte dos aspectes: cal "educar" una militància amb capacitat de seleccionar la informació i per altra banda, els nostres polítics hauran de prendre consciència i assumir totes les seves intervencions amb la màxima responsabilitat donat que la informació arriba al conjunt de la societat d'una manera immediata.

La primacia de la rapidesa no pot anar, en tot cas, en detriment de la qualitat, el rigor, i el necessari anàlisi de les nostres respostes, idees i propostes polítiques. Així, hem de proposar llençar missatges molt més reflexionats i amb continguts, fugint de la banalitat de la informació ràpida i amb poc contingut.

Les fonts de comunicació han de ser àgils, directes, participatives, personalitzades a l'usuari, obertes, interactives, multimèdia, multicanal i interdisciplinàries. I s'ha d'estar preparats per tractar tothom per igual, és a dir, ja no hi ha un públic exclusiu conformat per periodistes i darrera d'ells la ciutadania: tot ciutadà esdevé protagonista de la informació que rep. Cal tenir present, però, que l'important és poder adoptar la comunicació o les necessitats del receptor per tal que el missatge socialista arribi a tothom. No obstant, es tindrà en compte tots aquells ciutadans i totes aquelles ciutadanes que no disposin de les eines i coneixements necessaris per

fer front a aquest entorn, proporcionant mecanismes alternatius a través dels quals tinguin la mateixa informació que la resta.

Per tant, el PSC com a força progressista ha d'estar a l'avantguarda en l'ús i aplicació de les TIC, i esdevenir-ne un fort propulsor. Cal impulsar una estratègia activa a la Xarxa basada en establir un veritable espai de comunicació bidireccional i col·laboratiu en el si del partit i amb la ciutadania. Per tenir èxit en aquest àmbit, cal creure realment en la capacitat i els avantatges que suposen l'aplicació d'aquestes noves eines de la informació i la comunicació.

Hem de tenir l'ambició de crear noves formes de transmissió de les nostres idees, raons, propostes, històries i emocions, pensant sobretot en les noves generacions digitals i en la ciutadania que no accepta la manipulació mediàtica i política. Hem de renovar, millorar i augmentar els nostres instruments i mètodes de comunicació així com l'accés a l'arxiu documental del partit. Han de ser eines d'elaboració, debat i difusió del nostre relat polític i ideològic, amb missatges potents, crítics, propositius i emotius, capaços d'incidir en les percepcions i reaccions polítiques i socials de tota la ciutadania.

6.- Mobilització, l'ànima activista del partit

El partit ha de recuperar la capacitat d'informar per poder mobilitzar amb convicció com a orga-

nització als seus afiliats i les seves afiliades, i a tal efecte, hem de posar més en valor la militància. Bé sigui a través dels mitjans de comunicació convencionals o de les xarxes socials, el PSC ha de poder, a través dels seus propis mitjans, dur a terme campanyes, mobilitzacions, recollides de signatures, etc., o afegir-se a d'altres. Ha de recuperar la seva ànima activista, com a part de la pròpia estratègia d'acció política. Hem de demostrar la nostra capacitat de lideratge a nivell social per aconseguir mobilitzacions contínues. I sobretot, davant de problemes socials que afectin l'Estat del Benestar hauríem de ser els primers en ser capaços de mobilitzar la nostra gent.

Els afiliats i les afiliades, en el seu compromís ferm i voluntari amb el projecte socialista, han de respondre positivament davant les circumstàncies en les quals es trobi el Partit, inclús en moments de desafecció política, amb una defensa ferma i pú-

blica del nostre compromís per fer una societat millor i més justa. La militància és i ha de ser una voluntat de compromís ferm amb el nostre ideari polític, tant a nivell funcional com a nivell social; a nivell funcional per formar part de la vida activa del partit i a nivell social en tant que transmissors del missatge del Partit a la societat.

Els homes i les dones del PSC han d'esser la garantia de la nostra acció política. La ciutadania espera que siguem portadors -i que els ho expliquem- d'una manera d'entendre el món. Una manera d'abordar les solucions als problemes que els preocupa. Esperen idees i persones que des de la coherència les facin reals i les representin. L'acció política es fa creant confiança. Creant seguretats. Davant la degradació d'allò que és públic, davant de la degradació de la política, des del PSC hem de posicionar persones que creguin en el projecte col·lectiu. Des de l'honestat, la generositat i una

actitud planera i càlida. Entenedora.

La nostra política s'ha percebut tancada, de laboratori, de despatx, gastada en el fons i en les formes. Hem de trencar amb aquesta percepció, pensant, per altra banda que hi ha molta gent que no es reconeix ni se sent convocada per la manera de fer del nacionalisme liberal i tradicional, però que espera de nosaltres canvis substancials en els fons i en les formes. Espera per renovar-nos la seva confiança, que renovem actituds. Els homes i les dones socialistes han d'expressar amb tots els mitjans personals que volen fer política al servei de la ciutadania en majúscules, que aposten per fer política i no només gestió, que construeixen el present amb visió de futur, que tenim projecte, i visió per entendre i transformar el món. Mètodes i valors que defensem des del projecte socialdemòcrata de sempre.

RESOLUCIÓ: PER UNA ALIANÇA CATALANA DE PROGRÉS

Catalunya necessita obrir una nova etapa basada en el diàleg i l'entesa entre tots els i totes les progressistes. Hem de ser capaços d'aglutinar en un projecte compartit, de gènesi horitzontal i cooperativa, totes les persones, col·lectius, associacions, centrals sindicals, organitzacions professionals, entitats ciutadanes progressistes, etc., susceptibles de sumar-s'hi. Només així cristal·litzarà la nostra voluntat d'articular un lideratge majoritari de progrés per a Catalunya.

Cal impulsar un ampli moviment de base social, política i cultural, que integri tots els homes i totes les dones, tots els segments socials que, a Catalunya, comparteixen els valors de llibertat i justícia social; un moviment que ens permeti consolidar efectius, recuperar confiança perdudes i incorporar els grups socials emergents, particularment els més joves, amb les noves formes de relació i de comunicació que els són pròpies. A partir d'aquest vast moviment, ha de ser possible articular una Aliança Catalana de Progrés que esdevingui majoritària de cara a l'any 2014.

1. Una aliança que no pot fer-se "des de dalt", sinó que ha de fer-se "des de baix", des de la societat, per tal que adquireixi l'envergadura i la força necessàries. I perquè el projecte de progrés a Cata-

lunya no pot limitar-se a una obra de govern, sinó que també ha de generar valors, ha de democratitzar la societat, ha d'animar la iniciativa social, ha d'afermar-nos com "un sol poble".

2. Una aliança que impulsi la màxima democratització del sistema polític, que retorni la iniciativa a la societat i que promogui les conseqüents reformes. En primeríssim lloc, l'establiment de les eleccions primàries obertes a la ciutadania i la modificació del sistema electoral, dotant-lo de més proporcionalitat amb l'establiment de llistes desbloquejades i amb una vinculació directa dels i les electes amb els seus electors i electores en districtes territorials de dimensió raonable.

3. Una aliança que ha de sumar-se als nous aires de canvi progressista que comencen a desvetllar-se a Europa i que ha de comportar unes polítiques econòmiques que no posin en risc la sanitat i l'educació públiques, sinó que equilibrin el dèficit i saldin el deute amb polítiques fiscals justes, que gravin sobre els qui més tenen, que impulsin la reactivació de l'economia i l'ocupació, que obtinguin l'estalvi necessari, no pas mitjançant els retalls que propicien la privatització i la mercantilització dels serveis bàsics, sinó mitjançant la racionalització administrativa i gestora que els enforteix. Unes

polítiques que demanin responsabilitats econòmiques, que tipifiquin els diversos delictes econòmics en el codi penal i que facin impossible la repetició d'una situació com la que vivim.

4. Una aliança que no es conformi amb unes o altres contrapartides, sinó que estigui a l'altura de les ambicions de l'Estatut, disposada a exigir les cotes d'autogovern pactades, un pacte fiscal just -equivalent als que s'estableixen entre les regions en altres estats europeus- i una concepció plurinacional de l'Estat espanyol, d'una estructura federal, en la qual Catalunya obtingui l'encaix que li correspon com a nació i la llengua catalana obtingui la igualtat jurídica i el degut suport.

5. Una aliança de signe europeista, que promogui la definitiva construcció d'Europa, amb una Unió Europea políticament forta, disposada a agafar la iniciativa de la governança i el reequilibri mundials, mitjançant l'entesa amb els altres poders polítics continentals i amb els països emergents, per tal de regular l'economia global i fer prevaler el poder polític democràtic sobre els poders econòmics i financers, amb l'eradicació de la fam al món i amb un model de creixement sostenible, en camí cap a un altre món que sabem ben possible.

En el món globalitzat en què vivim, el progressisme passa per articular estratègies internacionals capaces d'oferir una alternativa al model imperant del capitalisme financer per reforçar els mecanismes de governança política, econòmica i financera supranacional a nivell mundial, amb l'objectiu de governar la globalització i reduir progressivament les injustícies que aquesta genera. En aquest sentit, els partits socialistes, socialdemòcrates i laboristes hem de ser capaços de teixir aliances polítiques internacionals i coordinar-nos per oferir alternatives polítiques creïbles, coherents i eficaces, basades en els valors que compartim.

EUROPA

En el nostre entorn més proper, els i les socialistes de Catalunya, conscients que és en el marc europeu que hem de poder garantir un model de benestar supranacional, hem de reforçar la nostra estratègia a la Unió Europea, i ser capaços de bastir un projecte polític, econòmic i social basat en els valors que van inspirar el procés d'integració europea: llibertat, solidaritat, democràcia, igualtat i respecte als drets humans.

Hem d'impulsar la construcció d'una veritable ciutadania europea que promogui la participació i compromís dels i les joves, reforçant els programes de mobilitat, treball, formació i voluntariat existents i desenvolupant mecanismes per tenir un major poder de decisió en el disseny de les políti-

ques europees. El PSC ha de contribuir a la posada en marxa de la Iniciativa Ciutadana Europea (ICE), un instrument proposat per la Presidència Espanyola del Consell Europeu de 2010 i que permet la participació directa en el procés legislatiu europeu. Però també hem de contribuir a la millora de la representativitat i la democràcia a la Unió Europea a través de dos elements essencials: el Partit Socialista Europeu (PSE) i les eleccions al Parlament Europeu. Avui, la Unió Europea ha deixat de formar part d'un àmbit de les relacions exteriors per convertir-se en un àmbit de governança 'inter-na' més. La Unió pren decisions que afecten més del 80% de la legislació de Catalunya i incideix molt directament en la governança econòmica i financera, així com en l'elaboració dels pressupostos nacionals. Per tant, tot i ser molt crítics amb l'actual desenvolupament de la Unió Europea, els i les socialistes defensem el projecte europeista i creiem necessària l'elaboració d'un full de ruta per a construir una veritable Europa social i progressista, que tingui en compte i resolgui els problemes de la ciutadania, i sigui capaç d'actuar, amb una veu forta i única, en les diferents institucions de governança global, contribuint de manera més decidida a les relacions internacionals del planeta.

Cap a un veritable govern polític, econòmic i social europeu

La crisi financera de 2008 i les crisis econòmica, social i política que se n'han derivat han confir-

mat una vegada més que bona part dels nostres problemes en l'actualitat són de caràcter global, i que només poden tenir solució a escala europea. Alhora, aquestes crisis han fet evident que les institucions europees no disposen dels recursos i la capacitat d'acció necessaris per donar respostes, ni dels mitjans per dur-les a terme amb rapidesa i eficàcia. L'especulació i les fortes pressions que "els mercats" han imposat als diferents Estats Membres han acabat determinant només polítiques d'austeritat que han erosionat progressivament els tradicionals Estats del Benestar.

L'actual organització institucional, democràtica i funcional de la Unió Europea genera sentiments contradictoris: creiem necessàries més polítiques comunes i alhora, som crítics amb les perspectives i com es desenvolupa darrerament el procés de construcció europea. La incertesa i les dificultats de les institucions europees per donar respostes a la crisi alimenten, de manera creixent, l'antieuropeisme i el populisme.

Els i les socialistes hem de lluitar per mantenir i ampliar l'Europa Social, una Europa que representi una societat més justa, solidària i humanista, construïda des de les generacions més joves, amb participació de tothom i basada en els nostres valors. I en aquest procés, és necessari que la política recuperi el valor i el lloc que li correspon i que les institucions polítiques europees adquireixin un paper actiu i en diàleg permanent amb la ciutadania.

L'Europa social necessita instruments sòlids per a la creació d'un nou Estat del Benestar de base més àmplia. Augmentar el pressupost comunitari, establir una política fiscal comuna i seguir avançant en la construcció d'una veritable unió econòmica són elements per garantir l'estabilitat, alhora que es compleixen els objectius de creixement econòmic, inversió, ocupació i desenvolupament social.

En els darrers temps, els i les socialistes europeus hem demostrat grans dificultats per a renovar i adaptar de forma substancial i creïble el nostre discurs polític als canvis que s'han produït en la societat. Durant els anys en què vàrem disposar d'una majoria política a la UE, no vàrem ser capaços d'aplicar les polítiques econòmiques que ens diferenciessin prou dels governs liberals, i avui, amb una majoria conservadora a Europa, els i les socialistes que estan o han estat en el govern tampoc no han sabut o no han pogut portar a terme altres polítiques que les de restriccions econòmiques i pressupostàries imposades pels "mercats", ni han sabut oferir una explicació convincent a la ciutadania. L'única resposta és aprofundir en la democràcia, construir un socialisme d'abast europeu, recuperar els valors propis i comptar amb la participació ciutadana. L'articulació d'un partit de l'esquerra europea -que representi el conjunt dels ciutadans i les ciutadanes progressistes de la UE- és el repte més determinant pels i les socialistes de l'Europa d'avui.»

El capitalisme financer i l'hegemonia del mercat han generat desigualtats injustificables, han eixamplat encara més les disparitats distributives i han contribuït a minar la pau social, desfent els lligams col·lectius de solidaritat. Cal endegar un canvi de paradigma, apostant per un desenvolupament sostenible en els àmbits econòmic, social i mediambiental per introduir-los en la pràctica política. Per això, el socialisme europeu ha de parlar d'identitat europea i universal, acostant-se als moviments socials i les persones a nivell individual per catalitzar les energies de transformació i assolir entre tots, una societat més justa i democràtica.

Catalunya i Europa

La situació actual ens obliga també a preguntar-nos sobre l'encaix i l'autogovern de les velles nacions, com Catalunya, en un món en el qual les cessions de sobirania i les fórmules de sobirania compartida són la norma arreu.

Les euroregions (o Agrupacions Europees de Cooperació Territorial) tenen futur en la construcció europea, sobretot en una Europa que s'ha fet gran i que, justament a causa de les seves noves dimensions, necessita avançar reforçant aspectes concrets que li permetin encaminar-se cap a l'excel·lència i la justícia social en l'àmbit global. Així, per les seves més reduïdes dimensions i facilitat de generar sinèrgies, les euroregions poden jugar un paper d'avantguarda a Europa. Per aquest motiu,

cal que les institucions europees i els Estats els prestin tot el seu suport. Catalunya ha d'estar i pot estar al capdavant de les regions més avançades d'Europa i, per descomptat, de l'euroregió Pirineus-Mediterrània, una àmplia regió europea, d'entorn de 20 milions d'habitants amb complementarietats i interessos comuns. Una euroregió que, des d'Europa, es projecti al món. I, en aquest context, Catalunya ha d'aspirar a ser el port de les mercaderies que vénen d'Àsia cap a Europa i comptar amb una xarxa d'infraestructures ràpida, moderna i competitiva que permeti dinamitzar l'economia, salvar les desigualtats i dotar d'oportunitats de progrés i futur els territoris. I per això, la inclusió del Corredor Mediterrani com a projecte prioritari de la UE ha estat crucial. Una Catalunya que, per les seves universitats i centres de recerca, pel seu talent, creativitat i per l'ús de les noves tecnologies pot impulsar xarxes dinàmiques de col·laboració entre les diferents regions, els centres de coneixement i el món laboral i empresarial. Una Catalunya i una Barcelona que poden reafirmar i consolidar la seva condició de referents europeus de primer nivell. I tot això no es pot plantejar des d'un independentisme econòmic, que, en alguna de les seves formes -com la que proposa Convergència i Unió-, genera més desigualtats i insolidaritat. L'independentisme econòmic ha perdut sentit en un món globalitzat. Amb la crisi, hem comprovat que el que cal és compartir poder polític i avançar de veritat cap a espais de sobirania

compartida, cap a processos federalitzants tant a Espanya com a Europa.

A banda de l'euroregió cal seguir impulsant també l'eurodistricte destinat a potenciar, vertebrar i harmonitzar l'Espai Català Transfronterer. Aquest espai que abraça les comarques de la demarcació de Girona i el departament francès dels Pirineus Orientals (Catalunya Nord), configura un conjunt històric i geogràfic coherent amb eixos econòmics complementaris. Els i les socialistes hem de construir Europa també a escala local, de proximitat, que ens ha de permetre resoldre les dificultats derivades del fet fronterer que pateixen les poblacions i els territoris i promoure un desenvolupament compartit. Per aquest motiu cal apostar per un organisme interinstitucional col·legial de governança territorial transfronterera. Aquesta estructura, tot seguint el principi de subsidiarietat promogut per la Unió Europea, permetrà resoldre i superar progressivament els diferencials administratius, fiscals, infraestructurals, i de mobilitats que caracteritzen aquest espai. L'objectiu de l'Eurodistricte és impulsar projectes d'interès comú i fomentar els intercanvis en tots els àmbits.

Catalanisme i europeisme han d'anar de la mà i en aquest moment decisiu de redreçament de la Unió Europea Catalunya ha de ser-hi present, però en cap cas de manera passiva. Ha d'aportar-hi el seu talent, el seu coneixement, el seu esperit em-

prenedor, la seva capacitat d'integració i la seva obertura al món. És bo mirar el món des d'un lloc concret, des de Catalunya, però és necessari mirar el món en el seu conjunt perquè, només mirant-nos i veient-nos situats en el conjunt, podem fer-nos una idea relativament aproximada de la nostra pròpia realitat.

Fem nostra la idea de Jacques Delors sobre la construcció d'una Unió Europea basada en "la competició que estimula, la cooperació que reforça, la solidaritat que uneix".

PROPOSTES CONCRETES

1) El Partit Socialista Europeu ha de ser un referent de l'esquerra europea i del món però també ha de convertir-se en un subjecte polític visible i present a Catalunya. Per aquest motiu, el PSC ha de fer una aposta per esdevenir membre orgànic de ple dret en el partit europeu. Això permetria participar-hi directament i disposar de la màxima autonomia i força a l'hora d'establir aliances amb altres forces progressistes i defensar una posició pròpia en fòrums internacionals.

2) També hem de fer de les eleccions al Parlament Europeu unes veritables eleccions europees. Per això, ens adherim a la resolució que la convenció del PSE aprovà el passat mes de novembre en la qual es proposà un cap de llista comú pel conjunt de partits socialistes, socialdemòcrates i labo-

ristes, amb el compromís que aquest candidat o aquesta candidata sigui proposat o proposada president o presidenta de la Comissió Europea en cas d'una majoria socialista, i un sistema electoral únic per a tota la UE, amb llistes transnacionals.

3) Per tal de construir un veritable espai públic i ciutadà europeu, el PSC ha de concedir més importància a la pedagogia i sensibilització sobre la UE, la seva història i els valors europeus. Algunes propostes concretes per assolir aquest objectiu són: l'establiment d'una assignatura sobre la UE, generalitzar la celebració del Dia d'Europa a les escoles, promoure l'aprenentatge de llengües estrangeres i la participació en programes educatius europeus, i contribuir a què el Parlament de Catalunya aculli un major nombre de debats sobre la UE.

4) En clau interna, el PSC també ha de promoure el debat sobre qüestions i polítiques europees a totes les comissions sectorials i agrupacions del partit, impulsar la participació de la militància en activitats transnacionals, establir relacions fluïdes amb altres partits socialistes, socialdemòcrates i laboristes europeus i també amb la societat civil europeista de Catalunya.

5) El PSC ha d'impulsar la construcció d'una Europa federal amb un veritable govern i un Parlament més fort i recuperar el projecte d'una Constitució Europea ambiciosa que col·loqui l'europeisme en

el centre del seu discurs polític federalista. Aquest govern de la UE ha d'apostar per l'adopció de més polítiques europees comunes i contribuir a la formació d'una identitat cívica europea basada en l'exercici, en pla d'igualtat, dels drets humans, polítics, socials, laborals, culturals i econòmics i els deures de les ciutadanes i els ciutadans europeus.

6) Europa ha d'avançar cap a una veritable Unió Econòmica que permeti la inversió per un creixement econòmic sostenible, un desenvolupament social just amb un esforç compartit i equilibrat de tots i cadascun dels Estats Membres.

Per això ens adherim a les propostes que les i els socialistes europeus han fet per una major supervisió i regulació financera:

- Una agència europea de ràting.
- Una Taxa a les Transaccions Financeres.
- L'harmonització fiscal europea en base a un model progressiu.
- La supressió dels paradisos fiscals.
- La creació d'Eurobons.
- La consolidació d'un pressupost europeu més fort.
- El reforçament del Banc Central Europeu perquè esdevingui un actor decisiu.
- I la introducció de mecanismes per a la protecció dels consumidors i les consumidoras davant els abusos bancaris.

LA MEDITERRÀNIA

La Mediterrània, vers la Democràcia

La Mediterrània, juntament amb Europa, configura el nostre espai natural de veïnatge. I Catalunya, amb la seva capitalitat mediterrània, simbolitza la porta del sud d'Europa. Barcelona, que és seu del secretariat de la Unió per la Mediterrània, ha d'esdevenir també una capital d'encontre i intercanvis amb el conjunt de les forces de progrés, polítiques, socials, econòmiques i culturals, de la regió mediterrània. Els esdeveniments actuals en els països del sud i de l'est del Mediterrani tenen una dimensió històrica extraordinària. El procés revolucionari que començà a Tunísia i s'estengué a molts altres països del món àrab, està caracteritzat per la voluntat de canvis profunds, de transició cap a la democràcia, la justícia social i el progrés.

La pobresa, el malestar social, la falta d'oportunitats, la corrupció, la repressió i el desgast polític dels règims tirànics i el desig d'introduir sistemes pluralistes i democràtics que garanteixin els drets humans i les llibertats fonamentals han originat grans mobilitzacions pacífiques en les quals la joventut, ajudada per les xarxes socials, ha tingut un paper fonamental. La societat civil d'aquests països està protagonitzant uns canvis històrics que marquen l'inici d'una nova era a la riba sud i est de la Mediterrània. Són processos molt posi-

tius, encara que plens d'incerteses i reptes de gran magnitud. Per aquest motiu, cal que les i els socialistes europeus i catalans oferim ple suport als nostres països veïns i reclamem l'activació de mecanismes europeus de recolzament que els brindin els recursos necessaris per completar amb èxit la transició democràtica i que fem una reflexió crítica sobre certes posicions permissives o còmplices mantingudes en el passat envers alguns règims no democràtics de la riba sud de la Mediterrània.

A les dues ribes de la Mediterrània hem d'estar en el mateix combat: per la llibertat i la dignitat, la justícia social, la pau. No el guanyarem si no el lliurem junts. I l'hem de guanyar.

Els canvis polítics són necessaris, però no suficients. Cal crear les condicions pel desenvolupament, per una major cohesió social i per l'accés dels ciutadans i les ciutadanes d'aquests països als drets i serveis bàsics. Cal justícia social i calen noves oportunitats per afavorir el desenvolupament econòmic i social. Hem d'impulsar també una revisió de la política europea de bon veïnatge per donar més prioritat a la seva dimensió meridional. L'actual revisió estratègica d'aquesta política ha d'estar adaptada al nou context polític de la regió i ha de ser complementària, però no incompatible, amb els projectes estratègics i les polítiques de desenvolupament que la Unió per la Mediterrània ha de portar a terme.

El PSC ha de desenvolupar el diàleg i la cooperació amb els partits polítics i moviments progressistes dels països de la riba sud del Mediterrani per ajudar a reforçar la seva acció, donant suport als sectors democràtics, progressistes i laics, tant allà on hi ha processos de transició vers un sistema democràtic, com també en els països que segueixen necessitant reformes i canvis democràtics. L'experiència del nostre país en els anys de la transició pot ser d'ajuda pels nostres veïns de la riba sud del Mediterrani. Podem ajudar-los i podem aprendre d'ells, amb mesures de suport, formació i intercanvi d'experiències sobre com organitzar-se i com portar a terme campanyes electorals. També és necessària una major relació amb la societat civil d'aquests països que contribueixi a la consolidació dels processos democràtics impulsant xarxes i espais pròpiament municipalistes de cooperació. Per tant, per solidaritat, responsabilitat i compromís amb les demandes dels moviments progressistes de la ribera sud, el PSC ha de prioritzar les relacions amb aquesta regió, i ajudar a construir una Mediterrània progressista, que faci del progrés, la democràcia i el respecte de les llibertats i els drets humans els seus principis de govern fonamentals.

La falta de compliment del dret internacional en l'àmbit euromediterrani perjudica greument el projecte democràtic a la Regió. Els casos del Sàhara Occidental i Palestina demanen una atenció prioritària. En el cas del Sàhara, és necessària una

solució política justa, durable i acceptada mútuament que contempli la lliure determinació del poble del Sàhara Occidental, que posi fi a la situació d'estancament i a les violacions dels acords existents, i que permeti millorar la situació dels drets humans a la regió i, en particular, als campaments de Tinduf. Pel que fa al conflicte israelià-palestí, el PSC defensa el principi de dos pobles i dos Estats, el reconeixement mutu d'aquests Estats delimitats per la línia verda de 1967, i el respecte a les diferents resolucions de les Nacions Unides sobre el conflicte. Per tant, reclamem el desmantellament de les colònies i assentaments israelians als territoris ocupats, la progressiva reducció de l'arsenal nuclear israelià, i el cessament de la violència per part de les diferents faccions palestines davant d'Israel i en el si dels territoris ocupats. El PSC s'ha posicionat de manera favorable a la votació en l'Assemblea General de l'ONU pel reconeixement d'un Estat Palestí.

El Procés de Barcelona iniciat el 1995, que va posar les bases del Partenariat Euromediterrani, va definir un marc obert de relacions entre els països de la Mediterrània i la Unió Europea, que oferia importants instruments de cooperació regional en diferents àmbits, i fomentava la confiança i el diàleg, claus per aconseguir l'entesa mútua per a la millora de la resolució dels conflictes a l'àrea. No obstant, el diàleg sobre democràcia i drets humans va quedar relegat a un segon terme, permetent la consolidació de les relacions amb règims autorita-

ris malgrat els objectius definits en la declaració de principis.

El 2008 va produir-se un replantejament de les relacions euromediterrànies del qual va sorgir el projecte de la Unió per la Mediterrània (UpM), una iniciativa que es volia continuadora del procés engegat a Barcelona el 1995, amb noves estructures i objectius.

Des dels inicis els i les socialistes europeus vàrem assenyalar que la UpM corria el risc d'esdevenir una barreja confusa d'enfocaments intergovernamental i funcionalista, i que era necessària una clarificació pel que fa a la seva indefinició institucional i pressupostària, els seus projectes interessants però imprecisos, i al fet que suposava un pas enrere, en comparació amb el Procés de Barcelona, pel que feia a l'impuls de les reformes democràtiques i a l'afirmació dels drets humans.

Avui, els canvis que es produeixen en la Mediterrània i l'impasse de la UpM exigeixen una revisió radical. Malgrat que la Unió per la Mediterrània (UpM) no ha tingut tot l'èxit que voldríem en el seu intent de desenvolupar projectes concrets a la regió -en part com a conseqüència de les tensions derivades dels conflictes- cal incidir en la seva reformulació. Una UpM refundada ha de tenir com a prioritats la promoció de la democràcia, amb la recuperació dels valors del Procés de Barcelona, amb una defensa clara de la llibertat i els drets

humans a la regió, la consecució d'una veritable associació entre democràcies, reforçant el diàleg polític, uns projectes concrets amb recursos adequats, uns objectius realistes de progrés i de justícia econòmica i social i el foment dels intercanvis entre les societats mitjançant la promoció de programes educatius, de comunicació, etc. En aquest context, no podem oblidar la Mediterrània Oriental i, des del PSC, donem suport a l'entrada de Turquia a la UE en el moment que compleixi els criteris de Copenhaguen.

A més de les seves relacions de cooperació amb les associacions i partits germans de la regió mediterrània, l'actuació del PSC ha de passar pel foment del desenvolupament sostenible de les ciutats mediterrànies i la promoció de les distintes iniciatives i estructures de diàleg entre la societat civil de les dues ribes del Mediterrani, desenvolupant i enfortint la cooperació descentralitzada, el debat polític i l'intercanvi d'experiències.

LA DIMENSIÓ GLOBAL DEL NOSTRE PROJECTE

Un model per al segle XXI

Ens cal una utopia internacional. En el segle XIX, les utopies eren necessàries per mirar més enllà d'allò immediat, per buscar alternatives a un sistema basat en la cobdícia desenfrenada. En el segle XXI, les utopies ens han de portar a la consolidació i enfortiment d'un Estat del Benestar que superi

les fronteres dels estats i garanteixi la justícia social i la igualtat d'oportunitats per a tothom.

És veritat que el sistema capitalista ha portat a un creixement econòmic sense precedents que, en els seus cicles d'expansió, ha contribuït a millorar la vida de moltes persones. Tanmateix, les desigualtats han seguit augmentant, amb un cost molt elevat per a les regions més desfavorides. Sis mil persones controlen el món; el 10% de la població mundial és propietària del 85% de la riquesa mundial i, d'aquest 10%, un 2% en controla el 50%; el PIB de 60 països arriba a 50 bilions, però hi ha 166 empreses que tenen més de 50 bilions anuals en el seu compte de resultats.

L'única solució imaginable per donar resposta a les desigualtats, consisteix en oposar al poder globalitzat dels mercats financers, la potència de la política, de la representació popular, de la llei, del sistema judicial i del dret internacional. Dit d'una altra manera, és necessari que la política posi l'economia al servei de les persones, i torni a unir el poder i la política, dos àmbits que en l'actualitat es mouen en esferes separades: unir-los a escala global perquè integrin tota la humanitat. Cal globalitzar la política per poder democratitzar l'economia. Només un poder polític democràtic fort i transnacional pot impulsar amb èxit un model alternatiu i progressista de globalització

Ens cal un nou model de desenvolupament eco-

nòmic, un nou model de governança més transparent i obert i un nou model de cooperació. Un nou model que s'ha d'encaminar cap a una economia verda, basada en el coneixement i la sostenibilitat. Els i les socialistes i demòcrates hem de defensar un nou model internacionalista, just i recolzat en un sistema institucional fort i renovat -encapçalat per Nacions Unides- que tingui com a finalitat el progrés i la prosperitat de tot el planeta.

Les propostes que plantegen una reordenació i la democratització dels organismes de governança global (Nacions Unides, G-20, Fons Monetari Internacional (FMI), Organització Internacional del Treball (OIT), etc.) en l'objectiu de millorar la seva eficàcia, van pel bon camí. Sense unes institucions internacionals democràtiques, eficients i transparents que donin veu als països emergents, no podrem construir un ordre internacional just. En aquest sentit, la UE ha de guanyar pes en l'àmbit internacional, amb una única veu, forta i clara. En matèria de seguretat i defensa, Europa ha de ser també el nostre primer referent. Hem de seguir recolzant la cooperació i integració europees en aquest àmbit, respectant els marcs i compromisos internacionals adquirits. La política de seguretat i defensa europea (PESD) permet que la Unió Europea disposi de la capacitat d'actuar de forma independent i assegurar els mitjans necessaris per la defensa dels seus principis fonamentals -la democràcia, el respecte als drets humans i les llibertats fonamentals- quan aquests es veuen greument

amenaçats. Com a socialistes, europeistes i internacionalistes, hem de defensar la solució pacífica dels conflictes, el respecte a la legalitat internacional i l'ús dels instruments militars com a últim recurs dins de l'acció exterior de la Unió Europea i sempre sota l'escrutini de les institucions comunitàries.

Podem identificar cinc àrees d'una rellevància especial que caldria replantejar: les desigualtats, la reforma del model de societat, el paper de l'Estat i de la democràcia, la sostenibilitat i les formes de participació política. I totes elles s'han d'abordar simultàniament i coordinadament des de tots els espais i nivells d'actuació política.

1. En el terreny de la lluita contra les desigualtats, cal un sistema de comerç just entre el Nord i el Sud, que tingui en compte les normatives internacionals socials, mediambientals i també laborals contemplades en l'Organització Internacional del Treball, per evitar precisament conductes insostenibles i competències deslleials entre empresaris i/o Estats, basades en l'abaratiment de preus. En aquests moments de crisi, on la competència dels productes és més gran per guanyar quotes de mercat, s'hauria d'implementar una regulació europea que impulsés una certa "traçabilitat laboral" i garantís uns criteris transparents de Responsabilitat Social Corporativa. Ens proporcionaria la seguretat que el producte ha estat elaborat complint la regulació laboral i de seguretat social.

2. L'actual crisi financera ha posat de manifest les debilitats del capitalisme al segle XXI. És evident als ulls de tothom que cal una profunda reforma de l'actual sistema de funcionament de l'economia de mercat. Quan el sistema financer estava en risc han estat els propis mercats els que han demanat la intervenció pública, però el temps demostra que segueixen reproduint-se els mateixos vicis i la mateixa especulació. Ha estat la pròpia crisi del capitalisme que ha portat a una deslegitimació del model establert de creixent desregulació econòmica i financera internacional. Cal doncs, recuperar, la noció de justícia social per garantir la igualtat d'oportunitats i la justa retribució.

3. Paral·lelament, les estructures de govern tradicionals, els Estats, són avui insuficients per donar resposta als reptes que plantegen les forces socials, econòmiques i mediambientals transnacionals. Els i les responsables polítics elegits no tenen els instruments necessaris per poder governar sobre l'economia globalitzada. El cas de la crisi és paradoxal, doncs si bé els governs no són els principals responsables dels excessos dels mercats internacionals, són identificats com els culpables, en un marc on les exigències dels mercats -com són els rescats públics a la banca - són injustificables sense la capacitat de poder incidir en la seva regulació. Com a conseqüència d'aquests fenòmens, la política queda desacreditada i els populismes guanyen terreny.

4. Per tant, és prioritari establir una regulació dels mercats perquè puguin cooperar amb l'acció pública en benefici de la societat, evitant posar en risc el benestar de les persones. D'altra banda, necessitem repensar els sistemes d'avaluació dels costos socials i econòmics. I és que la prestació de serveis públics universals com la sanitat, el transport públic, l'educació, l'assistència dirigida a les persones dependents, etc., constitueixen no només una despesa justa i necessària sinó també una eficient inversió per una societat més igualitària.

5. El paper dels partits i les organitzacions polítiques és crucial per aconseguir acostar novament la ciutadania a la política i, sobretot, la gent més jove, amb el compromís de garantir espais transversals de lliure pensament i de proposta, d'impuls de l'acció col·lectiva, i de crítica constructiva a la societat establerta. En aquest sentit, les noves tecnologies ens ofereixen un enorme ventall de possibilitats per enfortir les nostres democràcies i els nostres sistemes de decisió, que hem d'aprofitar. Però també cal reformar els nostres òrgans de participació política tradicionals, avançar cap a organitzacions paneuropees i reformar la Internacional Socialista amb profunditat -fent atenció a què tots els seus partits respectin la democràcia i els drets humans- en vistes a guanyar en transparència, obertura i eficàcia, perquè recuperi el paper rellevant que hauria d'estar jugant en el món d'avui. En aquest context, prenen rellevància les relacions del PSC amb els

partits germans d'Amèrica Llatina així com amb els d'Àfrica Subsahariana.

La cooperació al desenvolupament en el marc d'una estratègia internacionalista

Els homes i les dones socialistes som internacionalistes. La nostra lluita a escala global inclou la consecució de la igualtat d'oportunitats, garantida per l'accés universal als drets fonamentals. Per aquests motius treballeu per tal que la cooperació internacional al desenvolupament esdevingui instrument facilitador i eficaç per a la consecució d'aquest repte. La nostra aposta passa per l'establiment d'una política pública de cooperació al desenvolupament entesa en sentit integral: social, econòmica i ambiental. Assumim el compromís per un desenvolupament global sostenible que sigui un element essencial i definitori de la nostra acció exterior.

Com a socialistes expressem un compromís permanent amb totes aquelles polítiques que afavoreixen el desenvolupament dels països del Sud. La reforma de les regles del sistema comercial mundial (OMC) avui asimètriques i poc equitatives, la condonació efectiva del deute extern als països amb baix IDH, l'assoliment del 0,7% (AOD), la creació d'un Fons Internacional per al Desenvolupament, l'establiment d'impostos globals i la reforma del règim de propietat intel·lectual pel que fa a les farmacèutiques, són alguns dels exemples cabdals

que donen cos a la nostra estratègia internacionalista i de compromís envers la igualtat.

El nostre model de cooperació

Catalunya ha de tenir un pes específic en les relacions internacionals a través no només de la nostra incidència en la política exterior espanyola sinó també per l'especificitat d'estratègies concertades en l'àmbit europeu a través del pes de la cooperació descentralitzada, regional i local. Catalunya té una presència significativa en aquells àmbits geoestratègics que li són naturals i propis: de pertinença (Unió Europea), culturals d'arrel històrica (Amèrica Llatina), de veïnatge (Mediterrània i Magrib) i amb l'Àfrica Subsahariana.

En aquesta direcció volem enfortir el debat polític, l'intercanvi d'experiències i la cooperació descentralitzada en la dimensió municipalista doncs els governs locals són també actors clau en la cooperació al desenvolupament a través de la diplomàcia de ciutats que propicia espais de trobada entre actors que treballen per la Pau, la solidaritat i l'extensió de drets. Molts municipis catalans són impulsors d'aquests tipus d'iniciatives que sumant múltiples complicitats esdevenen una força social indiscutible vinculada al progrés de Catalunya com a país obert i compromès. Aquest model requereix una articulació efectiva a través d'un compromís ferm de les institucions europees per garantir els drets fonamentals, a partir del desen-

volupament, però també establint una veritable política comuna d'asil.

Des del PSC estem plenament compromesos amb l'esforç per donar compliment als Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni (ODM) fixats per Nacions Unides. Defensem un model de cooperació al desenvolupament que defugui de l'assistencialisme i consolidi una política pública concertada amb els diferents actors socials i institucionals en una relació Nord-Sud, horitzontal i no jerarquitzada. Treballem per un model de cooperació internacional fonamentat en la transmissió de coneixement destinat a facilitar una governança democràtica, respectuosa i garant dels drets humans -inclosos els de les minories-, la resolució pacífica dels conflictes i l'enfortiment de la societat.

Com a objectius específics proposem:

- Promoció de les capacitats socials i institucionals. Cooperació internacional al servei de la governança democràtica
- El foment de la participació concertada de la ciutadania i les institucions en els projectes de cooperació que faci efectiva la viabilitat, la sostenibilitat i l'eficàcia del desenvolupament.
- Major transparència i un seguiment avaluatiu de les iniciatives de cooperació al desenvolupament.
- La defensa dels drets humans, d'acord amb el

marc universal de la Declaració de Nacions Unides, i participació activa en estratègies concertades en l'àmbit internacional en qüestions humanitàries.

- El treball per al foment de la pau i la seguretat internacional promovent un nou ordre internacional a través de la fortalesa dels instruments multilaterals eficaços en la prevenció, gestió i resolució de conflictes.
- La defensa d'un sistema de comerç internacional més just, respectuós amb els drets dels treballadors i les treballadores, i amb la protecció de la infància i el medi ambient. La nostra aposta passa per vetllar per l'impuls dels criteris de la Ronda de Doha.
- El foment del codesenvolupament com un dels instruments que aporta eficàcia en la necessària estratègia per la gestió dels fluxos migratoris.
- La participació activa en el procés d'innovació i suma de complicitats per trobar nous mecanismes de finançament per a la cooperació al desenvolupament per tal de garantir la seva viabilitat.
- L'enfortiment dels programes de suport a les

iniciatives solidàries de la societat civil i de les ONG tot fomentant l'estabilitat del treball de les entitats del tercer sector i l'adequada capacitat i formació tècnica dels professionals experts dedicats a la cooperació internacional.

- La concertació amb el sector educatiu per a l'impuls de programes de sensibilització permanent en els valors de la solidaritat amb l'objectiu de fomentar el coneixement, el respecte envers altres realitats culturals i l'educació en valors solidaris (en aquest sentit la cooperació municipalista obre un espai de treball fonamental).

Incentivar les capacitats i l'autonomia econòmica dels països del Sud

El disseny d'estratègies de cooperació que promoguin un teixit econòmic, empresarial i cooperatiu, recolzant l'extensió del comerç just com una palanca motora que contribueix activament a un desenvolupament social i econòmic equilibrat dels països en vies de desenvolupament. La formació general i especialitzada així com l'extensió en l'ús de les noves tecnologies són instruments fonamentals en la promoció d'un desenvolupament econòmic sostenible.

Extensió dels serveis de benestar com a garantia de drets fonamentals

La lluita contra la pobresa i la fam, contra l'explotació i la desigualtat en l'accés als recursos econòmics i tecnològics. Inversions en matèria agroalimentària, infraestructures, formació i educació. La cobertura de la necessitat social de la salut: suport a les iniciatives sanitàries, en material o en infraestructura, així com en la professionalització sostenible de serveis. Posant especial èmfasi en la salut maternoinfantil. Garantir la distribució de fàrmacs i de xarxes sanitàries entre els més desfavorits. L'augment de les capacitats, drets i autonomia de les dones i augment de les capacitats educatives en els diferents nivells d'edats i tipus.

Augment de capacitats per a la millora de la sostenibilitat ambiental

Respostes ràpides i sostingudes en el temps per a la protecció de l'ecosistema. Fomentar les tecnologies preservadores dels equilibris mediambientals i com a garantia alhora del desenvolupament econòmic.

La cultura de “mercat i només mercat” que ha imposat la dreta està malmetent les nostres societats, portant a la desesperança a moltes persones i famílies. L'especulació financera pretén dominar la democràcia, generant un model de societat dur, agressiu i egoista. La desregulació econòmica també té com a conseqüència una pèrdua de moral social. És necessari que els i les socialistes i els i les socialdemòcrates, amb la majoria del poble, restaurem els valors socials per combatre els efectes negatius de la globalització i contraposem el domini de la política democràtica sobre el món de l'especulació financera.

La lluita per a superar la crisi i combatre l'atur és avui el nostre repte principal. Però sabem que això requereix de manera ineludible una acció política forta i coordinada amb la resta de forces socialistes, socialdemòcrates i progressistes d'Europa, tant en el terreny polític com en el social i cultural. Per això, reforçar la Unió Europea i el Partit dels Socialistes Europeus, són objectius indispensables per reconstruir una societat que assegurí que cadascú hi té un lloc, que ningú en queda marginat i que tothom té els mateixos drets i deures.

En aquest sentit, el PSC es compromet a:

1) Fer del Partit dels Socialistes Europeus (PSE), un subjecte polític visible i present a Catalunya, donant a conèixer àmpliament les seves posicions i iniciatives i situant-lo en un espai central de l'acció política del PSC. El nostre partit ha de ser més que mai un partit europeista i cada vegada més, un partit europeu. Per això treballarem per esdevenir membres de ple dret del PSE, per tal de participar-

hi directament i disposar de la màxima força i eficàcia en el combat per una alternativa progressista a Europa.

2) Donar suport a la resolució aprovada pel PSE d'eleger en les Eleccions al Parlament Europeu del 2014 un cap de llista comú pel conjunt de partits socialistes, socialdemòcrates i laboristes europeus, amb el compromís que aquest/a candidat/a sigui proposat/da president/a de la Comissió Europea en cas d'una majoria socialista i establir un sistema electoral únic per a tota la UE, amb llistes transnacionals de partits d'àmbit europeu.

3) Construir un veritable espai públic i ciutadà europeu, dedicant més importància a la pedagogia i sensibilització sobre la UE, la seva història i els seus valors. En aquest objectiu proposem enfortir els continguts educatius sobre la UE en l'ensenyament obligatori; generalitzar la celebració del Dia d'Europa a les escoles; promoure l'aprenentatge de llengües estrangeres i la participació en programes educatius europeus; i fer que el Parlament de Catalunya aculli un major nombre de debats sobre la UE.

4) Promoure el debat sobre qüestions i polítiques europees a totes les comissions sectorials i agrupacions del partit; impulsar la participació de la militància en activitats transnacionals; establir relacions fluïdes amb altres partits socialistes, socialdemòcrates i laboristes europeus i també amb la societat civil europeista de Catalunya.

5) Impulsar la construcció d'una Europa federal, amb un veritable govern i un Parlament més fort, i recuperar el projecte d'una Constitució Europea. Aquest govern de la UE ha d'apostar per l'adopció

de més polítiques europees comunes i contribuir a la formació d'una identitat cívica europea basada en l'exercici, en pla d'igualtat, dels drets humans, polítics, socials, laborals, culturals i econòmics i els deures de la ciutadania europea.

6) Avançar cap a una veritable Unió Econòmica i Fiscal europea que impulsi un creixement econòmic sostenible i un desenvolupament social just amb un esforç compartit i equilibrat de tots i cadascun dels Estats membres. Per això fem nostres les propostes que les i els socialistes europeus han fet per a una major supervisió i regulació financera:

- La creació d'una agència europea de qualificació del deute.
- Una Taxa a les Transaccions Financeres.
- Una harmonització fiscal europea en base a un model progressiu.
- La supressió dels paradisos fiscals.
- La creació d'Eurobons.
- La consolidació d'un pressupost europeu més important.
- La introducció de mecanismes per a la protecció dels consumidors davant els abusos bancaris.
- El reforçament del Banc Central Europeu perquè esdevingui un actor decisiu, i no s'ocupi només de l'estabilitat dels preus, sinó també de l'estabilitat financera i del creixement econòmic europeu.

En la perspectiva de revitalització de la vida democràtica a Europa, és essencial plantejar-se els nous referents d'identificació política i en el nostre cas, els de la identitat socialista europea. Europa es construeix amb ciutadanes i ciutadans europeus, i el nostre partit, el PSC, vol ser subjecte vertebrador d'aquesta nova Europa social i propera.

Cultura organitzativa

Les reflexions i propostes que es presenten a continuació pretenen assolir l'objectiu de disposar d'una organització més eficient, més democràtica, oberta a la ciutadania i transparent i, en definitiva, més preparada per afrontar els nous reptes polítics.

1. L'organització actual del PSC està basada en una estructura territorial i sectorial que es basa en l'agrupació pel principi de territorialitat. Hem de revisar a fons els nostres instruments organitzatius per a fer-los més oberts, en xarxa interactiva i flexibles. Volem unir en un projecte comú espais territorials, socials i culturals per aconseguir una dinàmica innovadora, de capacitat social eficient i transformadora, optimitzant la màxima interlocució amb la societat i escoltant i enraonant de manera constant amb la gent. Necessitem una organització que faci viure el partit en la societat i la societat en el partit.

2. Ara mateix les persones enquadrades en el partit desenvolupen la seva activitat política vinculades al territori on viuen bàsicament. Aquesta estructura es combina amb agrupacions de caràcter sectorial limitades i amb menys capacitat d'incidència en les decisions de l'organització i molt especialment en l'esfera congressual. Però tenen la capacitat de debatre i generar opinió en temes específics que preocupen al conjunt de la ciutadania i, en un món tan globalitzat, haurien de tenir un paper més rellevant. Tanmateix, i aprofundint en el

procés de sectorialització que ha impulsat el PSC des de fa més d'una dècada, caldrà aprofundir en els sistemes de participació i presa de decisions a través de les estructures sectorials del partit, impulsant i revalorant la militància sectorial.

3. Un dels punts forts de la nostra organització és la coherència a l'hora de dur a terme les decisions preses en tots els nivells del partit, tant orgànics com institucionals, per tots els integrants del PSC, així com la mobilització de la militància en moments puntuals. Però en aquesta nova etapa això no és suficient: cal posar en moviment el capital social de l'organització generant un sistema que permeti un flux continu d'intel·ligència col·lectiva. Cal arribar a sectors més allunyats del nostre nucli organitzatiu. En aquest sentit, necessitem crear canals de comunicació que, tot evitant compartiments estancs, ens permetin fer més coherent la nostra acció política a les institucions públiques on tenim representació.

4. Des del punt de vista de l'organització, ens cal treballar en aquells aspectes que tenen a veure amb la representativitat i la ampliació de la base social, el sentit de la militància i la formació de la voluntat col·lectiva, la cultura organitzativa i els valors ideològics socialistes, així com la capacitat de formular i portar a terme l'acció política fent nos resso de les demandes socials i amb més eficàcia, eficiència, qualitat i de forma coherent amb els nostres programes i projecte. L'objectiu, seria connectar amb la societat i que vegin en nosaltres

el seu referent. En aquest sentit, cal obrir el debat i proposar com a edat mínima per a poder votar els 16 anys, afavorint la integració dels i les joves a la cultura democràtica i al nostre partit.

5. Cal afavorir la participació dels afiliats i les afiliades en la presa de decisions, la rotació dels responsables institucionals i orgànics, aplicant el principi de transparència i impulsant la participació directa de la militància. Caldrà que les comissions executives, especialment les d'agrupació, desenvolupin i promoguin la cultura de la proximitat amb els i les militants i simpatitzants, no només de la pròpia executiva sinó també dels i les càrrecs públics. D'aquesta manera aconseguirem tenir agrupacions vives i dinàmiques on la militància se senti a gust, des de la vessant més humana i política perquè s'hi fomentin aquelles activitats que són del seu interès. Amb aquesta cultura i un bon mètode de seguiment i avaluació que s'haurà de posar a disposició de les agrupacions per facilitar la gestió, assolirem l'objectiu de creixement quantitatiu i qualitatiu.

6. En aquesta nova etapa hem de crear condicions per fer del PSC un partit obert i arrelat a la societat. Tant l'acció política representativa com l'acció política en la societat són fonamentals i indistingibles en el projecte socialista. A la llarga, la funció de representació democràtica no és viable sense l'acció en la societat. S'ha de garantir i estimular una presència activa en el partit i els seus òrgans dirigents de membres actius en la societat: treballadors,

professionals, emprenedors, dones i homes, joves i gent gran, establint mecanismes que garanteixin aquesta diversitat social en els diferents nivells organitzatius del partit com quan vàrem impulsar en el passat la quota de gènere fins arribar a la paritat.

7. L'acció política entesa com un combat cultural en el qual el PSC ha de lliurar i guanyar la batalla de l'hegemonia. La relació del PSC amb intel·lectuals i artistes, amb acadèmics i investigadors tan humanístics com científics, amb articulistes i altres comunicadors, i també amb el món associatiu cultural, sociocultural i popular en les seves diferents expressions presents en el nostre país no pot quedar limitada al joc tàctic i instrumental de moments concrets.

És evident que la societat catalana ha avançat i s'ha transformat de forma substancial en aquests últims anys amb l'arribada de ciutadans i ciutadanes de múltiples procedències. Cal remarcar que el PSC no ha estat aliè a aquesta situació, treballant per facilitar-los l'accés a la militància i a la participació política, amb igualtat de drets i deures. I cal que seguim treballant en aquesta línia.

8. Des del punt de vista territorial, caldrà adaptar l'estructura al territori -les àrees urbanes i les zones rurals- per fer-la més eficient. A la Catalunya urbana cal insistir en el projecte dels i les responsables de secció, vinculant-los a la vida associativa del barri, districte o ciutat. Hem d'aconseguir que els afiliats i les afiliades se sentin útils i orgullosos

de formar part d'un projecte col·lectiu. Ens trobem al llindar de canvis socials i econòmics imparables, i cal adreçar tot el nostre esforç i totes les energies a definir un nou model socialista que doni respostes i articuli la nova societat que comença a emergir amb força. Cal que ser afiliat o afiliada al PSC sigui quelcom atractiu i útil. És per això que es fa imprescindible tenir un partit molt actiu, tant de cara endins com de cara enfora, per tal que aquells per a qui volem ser referents s'apropin a nosaltres. A la Catalunya rural, cal incidir i molt en la implantació municipal i continuar la feina feta en aquest àmbit. Cal que les federacions pluricomarcals tinguin una Comissió Coordinadora a cada comarca que, gairebé exclusivament, es dediqui a contactar amb gent, fer seguiment dels grups municipals i col·laborar en la implantació del Partit. També és fonamental que els nostres càrrecs institucionals s'hi impliquin, alhora que facin un acompanyament dels actuals grups d'oposició, per tal de donar suport i generar idees, complicitats i sentit de pertinença. Així mateix, cal potenciar la presència del partit en les noves àrees urbanes de la segona corona metropolitana que han crescut en els darrers anys i on el partit no hi és present. Aquí ens juguem bona part de les possibilitats d'atraure parelles joves d'origen metropolità que haurien de conformar un dels elements claus de la nova base socialista. Finalment, s'han de garantir els mecanismes de vinculació i relació dels càrrecs públics amb les agrupacions del seu territori, però també amb les comissions sectorials.

9. Pel que fa a les comissions sectorials, cal revisar-les, enfortir-les i crear-ne de noves, amb temàtiques actuals i d'interès col·lectiu que ens permetin arribar a més amplis sectors de la societat. També cal potenciar i incrementar el seu pes polític i el seu rol programàtic, com a instruments d'elaboració política i interlocució social d'àmbit nacional impulsades per l'executiva del PSC, mantenint el seu caràcter eminentment funcional, flexible, complementari i transversal respecte de l'estructura territorial orgànica. Les comissions sectorials són un dels mecanismes més eficients per obrir el partit a la societat, perquè en acceptar en peu d'igualtat tant a militants com a simpatitzats, permeten la vinculació al partit de professionals, experts i agents socials i associatius, als quals els costaria militar en les estructures orgàniques, més ortodoxes, del propi partit. Les sectorials ens permeten incorporar, d'una manera més flexible, aquest col·lectius, al nostre projecte, provocant que aquest s'enriqueixi des del punt de vista programàtic i estableixi ponts de relació i interlocució amb els diferents sectors i àmbits temàtics. Per desenvolupar aquest treball, cal dotar les sectorials i els seus delegats i delegades sectorials de més pes polític al si del partit, garantint la seva participació determinant en l'elaboració de programes i en els posicionaments polítics i parlamentaris d'àmbit sectorial. Des del punt de vista organitzatiu, cal dotar les sectorials de més recursos i mitjans, de més i millor presència en els òrgans del partit i d'una millor coordinació entre elles.

Així mateix cal seguir avançant en un reconeixement polític i orgànic en les estructures territorials, revisant l'actual sistema d'organització, funcionament, participació i presa de decisions. Caldrà aprofundir i generalitzar el seu ús i coneixement de les TIC i, sobretot, fer que esdevinguin eines potents de participació democràtica. S'ha d'entendre que la totalitat de l'organització ha de fer un pas més en tres objectius: superar l'esquerda tecnològica a nivell generacional, convertir els mitjans digitals en instruments de participació i debat polític en el si del partit, i potenciar els diversos canals digitals de comunicació amb la ciutadania, evitant, en qualsevol cas, que esdevinguin l'únic canal de comunicació del partit. Calen organitzacions temàtiques, operatives i esteses a tota Catalunya. Això planteja potenciar l'organització en xarxa del partit, mobilitzant i agregant persones i grups en funció d'afinitats sectorials. La temàtica d'aquestes sectorials es definirà en funció de noves propostes i de temes actualitzats de rellevant importància. Han de tenir una representació proporcional al nombre de persones que les integren.

10. Cal modificar l'estructura i la cultura organitzativa del partit per tal de facilitar la participació i la implicació dels afiliats i les afiliades en el debat i l'acció política, així com fer-lo més atractiu i accessible a la gent que vulgui apropar-s'hi i a sectors de la societat civil. Els anys i l'acció de govern continuada han fet que el partit perdés, en aquest recorregut, determinada gent que, o bé no s'ha sentit representada, o no ha compartit les

decisiones de Govern o les aliances, o bé, simplement, han vist que la seva participació era limitada o de mer espectador o espectadora. Cal augmentar la comunicació de tota l'activitat orgànica de les agrupacions com acció fonamental de participació i transparència. La pèrdua de determinats col·lectius o individus en el si de l'organització és proporcional a la pèrdua de votants. Recuperar, des de la coherència i la credibilitat, determinades persones o col·lectius sectorials a casa nostra, així com sectors emergents, serà el signe inequívoc de la recuperació electoral entesa de forma estructural i no conjuntural. És necessari que el Partit fomenti el debat i el lliure intercanvi d'idees, on tothom es pugui sentir còmode i coresponsable. Per això, cal avançar, encara més, en dotar-nos d'una organització adaptada a la societat actual, amb nous sistemes de funcionament que incentivin la participació de la militància i la col·laboració del PSC amb persones no acostumades al funcionament d'organitzacions com ara un partit polític. A tal fi es fomentaran estructures i procediments flexibles a escala local i comarcal que dinamitzin el debat i l'acció política de tots els membres del PSC. Es facilitarà la creació de col·lectius i grups de militants i simpatitzants que puguin desenvolupar iniciatives transversals, ja sigui presencialment o a través de les xarxes socials. Així mateix, es prioritzaran noves accions organitzatives que impulsin la circulació de la informació i temes d'actualitat política a fi d'incrementar la formació i el debat entre els membres del PSC. La Comissió Executiva

del partit habilitarà a la web un espai per als clubs, fòrums, xarxes, amb un tracte similar a les sectorials, per als afiliats interessats.

11. Cal que el pensament i l'acció feminista desenvolupada en els darrers 10 anys s'assenti de forma natural en el nostre ideari i la nostra estructura organitzativa. Es fa necessari revisar instruments i crear-ne de nous, consolidar els lideratges femenins i aprofundir en la complicitat amb els nostres companys i les nostres companyes. Cal reformular el Pla d'Igualtat del PSC per adaptar-lo a la nova realitat, reestructurar la funció i la posició orgànica del Consell de les Dones, que hauria d'anomenar-se Consell d'Igualtat, per garantir la transversalitat de gènere en les nostres propostes programàtiques i estratègiques; cal garantir un ús adequat i equitatiu del temps per tal que les dones puguin fer política i sentir-se representades per la política i cal definitivament apostar per l'accés i execució de responsabilitats de direcció, equitativament entre els homes i les dones en el si del partit.

12. En alguns segments d'edat i territoris, el conjunt dels afiliats i les afiliades del PSC està format, de forma desproporcionada, per col·lectius concrets. En això no reflecteix fidelment l'ampli espectre de la societat que el partit pretén representar. Aquest fet ens ha de motivar a adaptar l'organització perquè esdevingui molt més porosa i capaç d'incorporar aquests sectors. Cal incorporar representants dels sectors desfavorits social i econòmicament fins als de les classes mitges, sempre

que pretenguin defensar un sistema de vida basat en la distribució de la riquesa, la igualtat d'oportunitats i que creguin en els valors de l'esforç personal i col·lectiu, alhora que en la protecció dels més desfavorits. Un partit que assumeixi els valors del mèrit, la responsabilitat i l'esforç, i garanteixi la mobilitat vertical fins els nivells més alts de la societat. Cal un partit on la norma sigui l'exigència i el rigor en el treball i l'actuació, i en el qual es defensin valors col·lectius per millorar conjuntament la societat. És indispensable incorporar més joves de diferents sectors, més dones i més gent gran activa, doncs són una part important dels col·lectius que representem.

13. Tenim una necessitat imperiosa d'ampliar l'espectre de representació social. El nostre objectiu ha de ser mobilitzar aquelles persones que estan convençudes que la seva participació política, per damunt de tot, implica ajudar a progressar de forma col·lectiva la societat. El país avançarà si som innovadors en la tecnologia i amb les idees i les formes de govern. Massa sovint creiem que aquestes es limiten a l'estructura política del país, mentre que cada cop és més clar que la innovació s'ha d'estendre a molts altres camps: els partits polítics, les centrals sindicals, les organitzacions empresarials, les empreses i llur propietat i aquí inclourem les entitats financeres, les indústries de producció i serveis, les companyies logístiques i les concertades amb el sector públic i molt especialment en la propietat del capital.

14. El PSC, per ser atractiu a tots aquests sectors que pretén representar, ha d'abandonar la tendència a convertir els afiliats i les afiliades en mers espectadors de decisions que s'adopten des de cúpules poc accessibles, quedant força reduït el seu paper a ser fonamentalment una peça més d'un bon engranatge electoral. En sentit positiu, l'afiliat o l'afiliada ha de tenir la garantia de participar de forma determinant en les funcions que té assignat un partit polític. Bàsicament, la configuració de la voluntat col·lectiva en la formulació de les polítiques que configuren el seu projecte, i en l'elecció dels càrrecs, tan interns com els de representació a les institucions polítiques. Hem de canviar, i aquest canvi ha de ser cultural. Un canvi cultural que tingui reflex en unes formes d'organització més horitzontals i flexibles i que maximitzin la qualitat democràtica de l'organització.

15. Els lideratges col·laboratius basats en la cultura de l'esforç, en la humilitat i en la voluntat de servei limitaran les exageracions dels principis i arguments d'autoritat. Explorem les immenses potencialitats del nostre projecte construint un ambient de confiança en el qual els equips capaços i dinàmics puguin desenvolupar la seva feina.

16. Cal estendre les primàries com a sistema d'elecció generalitzat per a tots els càrrecs de representació institucional que estableixin els Estatuts. Els afiliats i les afiliades han de participar-hi mitjançant la fórmula establerta als propis Estatuts. L'elecció del candidat o la candidata a la

presidència de la Generalitat es farà a través d'un procés de primàries, en el qual hi participaran els afiliats i les afiliades i que serà obert als ciutadans i les ciutadanes que abans manifestin compartir els valors d'esquerra i de progrés i que facin una aportació simbòlica per sufragar els costos de les primàries.

17. Els valors de justícia i igualtat d'oportunitats han d'impregnar la nostra organització per poderlos projectar a la societat amb força. Cal donar prioritat al combat ideològic si volem esdevenir una organització política d'una àmplia representació social. En aquest sentit, sobre la base dels principis de llibertat, igualtat, solidaritat i justícia social, cal defensar els valors del rigor, de l'esforç, de la feina ben feta, de l'estudi, de la preservació de medi, de l'austeritat personal i col·lectiva, del sentit de l'estalvi i de la solidaritat, de la llibertat de tothom garantida pels poders públics, de la nostra lluita implacable contra tot tipus de corrupció, de l'honestedat dels servidors públics i la prevalença de l'ordenament jurídic front els valors neoliberals, on l'Estat es redueix a garantir la llibertat individual i col·lectiva dels poderosos, perdent la capacitat de redistribució de la riquesa pròpia de l'Estat social i democràtic de Dret, i on l'individualisme egoista, l'èxit i l'enriquiment dinerari fàcil, el menyspreu a la cosa pública i al coneixement, la insolidaritat, la baixa tributació o el frau tributari són els valors en alça, i la corrupció política no obté el retret electoral que es mereix. Hem de generar credibilitat exercint amb l'exemple aquests valors.

18. Un altre aspecte a potenciar i posar com a objectiu prioritari és la formació. El nostre capital més important són les persones que integren l'organització. Si volem tenir quadres que governin el país amb eficàcia, a banda de la bona tasca que es porta a terme en l'àmbit formatiu mitjançant la nostra Escola Xavier Soto i els màsters universitaris, cal plantejar-nos becar els més capacitats, per evitar que els coneixements i les habilitats per a una governança moderna només estiguin a l'abast dels més rics. El principi de mèrit i capacitat ha de regir la selecció dels nostres quadres, així com la seva capacitat relacional. En qualsevol cas, no hem de caure en elitismes de cap mena. Caldria ampliar el nombre de beques anualment per poder donar més opcions arreu del territori. Cal també potenciar la formació a tots els nivells i fomentar des de les Agrupacions i Federacions una formació contínua oberta a qualsevol inquietud que pugui sorgir dins de la nostra militància.

19. Un element a destacar de forma específica és la participació dels i les joves en la vida del partit. Els i les joves han de ser un element cabdal del nostre partit ja que són el futur i el present del PSC. Cal que siguem capaços de buscar les fórmules de fer partícips als nostres joves dins dels òrgans de direcció del partit. També cal potenciar la presència de joves als òrgans de governs institucionals en els quals el PSC té representació, ja que els i les joves aporten una visió diferent i fresca de les coses. S'ha de vetllar que les joves se segueixin formant contínuament i que puguin conciliar la vida políti-

ca amb la seva professió. És imprescindible que els nostres joves aportin una nova visió de la política basa en els nous temps que arriben. Tanmateix, cal respectar l'espai polític i de debat de la JSC i les seves possibles accions reivindicatives en aquells aspectes que considerin.

20. Per assolir els objectius esmentats, cal potenciar les estructures territorials i sectorials del partit. Potents no vol dir més grans, sinó actives, formades i compromeses amb el projecte polític del PSC. Amb capacitat d'adaptar el discurs del partit a una realitat canviant, però tenint com ancoratge els nostres valors per assolir la confiança de la nova societat que pretenem representar. L'agrupació ha de ser el nucli fonamental, generador de dinàmiques, energies i propostes que ha de fer créixer la nostra proposta, recollint totes les sensibilitats i les aportacions dels afiliats i les afiliades; i la federació la garantia de coordinació, optimització i suport al territori. No hem d'oblidar mai el nostre compromís com a partit d'esquerres i els nostres orígens. Som l'alternativa i ens presentem com a tal. Som socialistes i no hem de deixar de banda cap dels nostres principis.

21. Com arribar a la societat. Sens cap mena de dubte, aquest ha estat el punt més feble de la nostra acció política els darrers anys. Cal canviar la forma de comunicar, utilitzar un llenguatge més entenedor, clar i directe, no oblidant que comunicar bé significa també saber escoltar. Coherència i empatia són dos aspectes fonamentals a l'hora

de millorar la nostra forma d'arribar a la societat. El PSC ha perdut el combat de les idees, especialment en els mitjans de comunicació i també al carrer. Probablement el missatge no ha estat prou clar, fins i tot ha estat contradictori. Això ha fet que la immensa majoria d'intel·lectuals i creadors i creadores d'opinió s'hagin allunyat de nosaltres i, fins i tot, donat l'esquena. Tampoc podem obviar que, per diverses raons, no hem estat capaços de tenir relacions estretes amb els mitjans, ja siguin públics o privats. Per tant, hem de fixar com objectiu prioritari que els nostres posicionaments siguin presents i amb força als diferents àmbits de comunicació social. Tenim la necessitat de sintonitzar i connectar amb la gent, de parlar en el mateix llenguatge i dels mateixos problemes, transmetent el sentiment d'empatia necessari, creant els mecanismes que ho impulsin. La coherència en els nostres posicionaments i polítiques serà la millor campanya d'imatge.

Caldrà doncs que en esforcem, i molt, per treballar en aquest camp. El projecte federalista ha de tenir un referent en el PSC, i cal també que els i les federalistes espanyols el tinguin en el PSOE, i que aquest sigui present en la comunicació i les accions polítiques. Hauríem d'aconseguir que els paràmetres de valoració dels mitjans i dels generadors d'opinió sobre l'acció política dels diversos partits no es redueixi als de la simplificació maniquea dels models nacionalistes català o espanyol. Això només serà possible si el PSC aconsegueix incorporar, de manera seriosa i prioritària a l'agen-

da de discussió política a Catalunya i Espanya, un tema cabdal com és la visió federalista. Per assolir aquest objectiu hem de potenciar els actuals canals d'informació i buscar-ne de nous entre els òrgans de direcció, els quadres orgànics, els càrrecs institucionals i la militància.

L'acció política no ha de desconèixer que la comunicació ha d'ajudar a què les percepcions per part de la ciutadania no difereixin de les accions concretes, i només si el projecte és present a l'opinió pública i als mitjans, el criteri de valoració per ajudar a aquest objectiu. En cas contrari, l'espai entre el fet concret i la percepció ciutadana es veu distorsionat notablement. La participació en l'activitat política suposa, de vegades, una renúncia a l'activitat privada. Si volem potenciar l'obertura del nostre partit amb la incorporació de nou perfils professionals, haurem de trobar mecanismes per acompanyar i facilitar el retorn al mercat laboral privat.

Proposta oberta de temes a desenvolupar:

- Redefinició de les comissions sectorials per aprofundir en la seva capacitat d'incidència política.
- Reconversió del Consell Nacional en un òrgan més eficient i més operatiu, amb una representació més adient i impulsor de debats i acords. Cal impulsar una nova manera de debatre resolucions que impliquin les agrupacions, les federacions i les comissions sectorials. Cal recuperar les comissions o grups de treball del Consell Nacio-

nal. El PSC establirà un Consell Obert i participatiu, que esdevindrà un fòrum periòdic consultiu i de deliberació del partit. Estarà format per membres del Consell Nacional i per un nombre igual de persones representants de la societat civil, del moviment associatiu, sindical, del món cultural i dels àmbits professionals.

- Les eleccions primàries, obertes a la ciutadania mitjançant un registre i un compromís reconegut, han de ser el mecanisme preceptiu per escollir el o la cap de llista a la Presidència de la Generalitat. És important que el nostre electorat, i molt especialment els i les joves, s'identifiquin al màxim amb nosaltres i se sentin participants de les decisions que adoptem. Així mateix, cal dotar Catalunya d'un sistema electoral propi, per tal de millorar la relació entre representants i representats, reduint la bretxa de representació, i potenciant les institucions polítiques com eines de transformació i millora econòmica, social i cultural del nostre país.
- Revisar el funcionament de les conferències nacionals, amb la persecució de debats polítics i socials més participatius.
- Avaluar el sistema vigent d'incompatibilitats i de limitació de mandats.

El PSC i la política 2.0

Quan parlem de 2.0 massa sovint assimillem aquest concepte amb tot allò que té relació amb el món

d'Internet, els blocs, les xarxes socials, els webs i la tecnologia. Però, tot i què és evident que en guarda una certa relació, el concepte 2.0 no és només això, va molt més enllà: el 2.0 és una nova manera d'entendre la societat i d'arribar a la gent, és una nova manera de relacionar-se i evidentment és (i ha de ser) una nova manera de compartir i de fer política.

El 2.0 ho és tot, no és una qüestió de comunicació o de digitalització: els partits i la política no es desenvolupen en dos espais diferents (el físic, real, i el virtual), ni tan sols cal diferenciar en el canal que difon, entre mitjans tradicionals i nous mitjans, sinó que ho fan en un únic marc ampli que conformen el conjunt d'eines i tecnologies de la informació i la comunicació.

Per això, cal acordar quins han de ser els mecanismes de l'acció política i la relació del partit amb la societat en una etapa ja governada per les tecnologies de la informació. En una època en que les noves generacions majoritàriament entenen els mecanismes de debat, relació i informació a través de la xarxa.

1. Una política capaç d'escoltar tant com de parlar. I de llegir més que no pas escriure. Cal informar-se, ampliar els canals de recepció d'informació, i que arribin més enllà dels límits tradicionals partidista.
2. Una política que està en un procés de renovació constant, en un aprenentatge perpetu i que s'enri-

queix en el debat ideològic per se. S'han de prendre decisions, però aquestes poden no ser irrefutables ni dogmes o argumentaris inqüestionables.

3. Una política que aposta per una democràcia deliberativa (en la qual tots i totes som sobirans i co-partípcips de les decisions del col·lectiu), enriquint i potenciant la participació.

4. Una política que conrea i abona el debat intern, respectant la discrepància, el dubte i la discussió dins dels partits, i que en fa bandera; hem de ser el partit del debat obert, i fer-ho sense cap tipus de complex.

5. Una política que és més humana: que parla amb el llenguatge de la gent, i que fa el que fa la gent normal, abandonant els paradigmes i els privilegis de "la classe política".

6. Una política que creu en la necessitat d'obrir més les relacions dels partits amb els seus afiliats i afiliades, i que busca noves maneres de relacionar-se amb les persones que vulguin participar només puntualment en una causa o en un procés.

7. Una política que aposta perquè la construcció del coneixement col·lectiu es faci amb mecanismes bottom-up (que neixen de les bases).

8. Una política en la qual es promoció el pensament i s'incentiva la creació d'opinió; pensar i dir el que es pensa, i no allò que l'altre vol sentir. I en

què de la llibertat d'expressió se'n fa el principi fonamental de l'organització.

9. Una política que promou la normalitat de les connexions entre persones de partits i ideologies diferents (i si es pot, molt diferents).

10. Una política que assumeix que la nova política, la política 2.0, ha de tenir lloc també (o potser millor, sobretot) fora de la política.

Històricament el PSC ha estat el partit de la transformació social, el partit del municipalisme i el que ha estat al costat dels treballadors i les treballadores, els emprenedors i les emprenedores i de les persones que amb el seu esforç construeixen el seu futur, el dels seus familiars i el dels seus conciutadans i les seves conciutadanes.

Històricament el PSC ha estat el partit del progrés, de la cultura i de l'educació, i per això ha estat el partit capdavanter a Catalunya en els moviments de base social (veïnals i ciutadans), el partit agermanat amb el sindicalisme (estudiantil i laboral) i el partit que comparteix la seva tradició i valors amb el món associatiu, els ateneus culturals, les universitats, els col·legis professionals... i tantes d'altres xarxes de base social.

Ara, el PSC ha de ser tot el que ha estat històricament, però també haurà d'esdevenir, el partit de:

- La modernitat, de la creativitat i del futur.
- La bona gent (i de la gent normal).
- L'educació i del capital humà.
- L'economia alternativa (i no de l'estalvi alternatiu ni de l'austeritat alternativa).
- La convivència, de la cooperació i la solidaritat.
- La interdependència nacional.
- La deliberació, del debat de les idees i de la participació.
- La coresponsabilitat del compromís ètic i social.

Ha de ser el partit 2.0, el del coneixement col·laboratiu i el partit que aposta i es fa seva aquesta nova filosofia política: la deliberació sense complexos, la democràcia sense intermediaris, la transparència i la proximitat com a pilars bàsics.

Per això el PSC ha d'assumir com a repte ésser el primer partit que alliberi les dades i que obri les portes i les finestres a tota la ciutadania (openPSC), que s'atreveixi als canvis i que adequi la organització als nous temps i ha de ser el primer que sigui capaç de reivindicar aquesta nova manera de fer política tot eliminant fronteres i peatges i ser capaç d'erigir-se com a l'eix vertebrador d'un federalisme digital de base municipal però d'abast transnacional.

El PSC ha d'esdevenir una gran organització, amb capacitat de realitzar plenament la seva funció política, i també una funció social i cultural, necessàries per impulsar les transformacions de la societat.

Hem de saber fer del PSC una gran eina de revitalització cívica i democràtica de Catalunya, i d'impuls de transformació de la societat, amb capacitat d'assegurar la presència del socialisme democràtic en la societat civil i la presència d'aquesta en les decisions del partit.

Amb aquesta finalitat, i per agregar una majoria social, política i electoral, el partit ha d'estar obert a un diàleg permanent amb la societat, n'ha de ser l'expressió, i ha d'esdevenir una organització oberta a la cooperació i a les aliances amb la societat civil, elaborant els seus programes, les seves estratègies i les seves decisions, de manera que els electors en general les coneguin, hi participin, i les sentin com una causa pròpia, i disposin consegüentment dels mitjans per exercir el seu protagonisme i ser-ne actors i impulsors.

Som conscients que tenim davant reptes que ens obliguen a una renovada estratègia de futur, a noves iniciatives, i a noves propostes. Els avenços són possibles quan hi ha processos ciutadans i moviments d'opinió pública que els avalen i els referenden.

L'impuls de processos ciutadans, de consensos actius, i projectes compartits, permeten el sorgiment de noves possibilitats, noves esperances, i noves forces, per realitzar els programes i projectes que milloren la societat.

Volem, en aquest sentit, aprofundir en la nostra vocació innovadora promovent noves iniciatives per pensar i debatre les perspectives futures del país, amb noves formes de cooperació i participació comunes, i amb la voluntat de construir nous consensos actius.

Fer un partit obert i arrelat en la societat és fonamental en el projecte socialista. Hem de ser capaços de garantir la presència de la societat en les

decisiones del partit, de manera que les principals decisions seguin resultat d'una interacció, i d'una relació permanent del partit amb la societat.

En aquest sentit, ens proposem realitzar l'elecció dels principals candidats i candidates del partit en els diferents processos electorals, a través dels corresponents processos d'eleccions primàries obertes al conjunt de la població.

Realitzarem eleccions primàries obertes, per escollir el candidat o la candidata a la presidència de la Generalitat i en l'elecció d'alcaldes i alcaldesses en els termes que es concreten a les ponències del congrés.

La convocatòria de les eleccions primàries obertes serà acordada pel Consell Nacional del partit, a través d'un procediment simple, que comporti màximes facilitats i garanties perquè els candidats i les candidates puguin promoure la seva candidatura, i perquè els electors i les electores puguin exercir el seu vot amb la única restricció de voler emetre'l i compartir els valors d'esquerreres i de progrés.